

ADUNAREA CREȘTINĂ

Introducere

Acest material despre adunarea creștină, l-am scris cu scopul de a înțelege: *ce este adunarea? Cum a funcționat adunarea? Și cum trebuie să funcționeze adunarea?*

Dar acest material nu se limitează doar la a trece în revistă învățăturile de bază despre adunarea creștină; ci, vom prezenta modul de organizare și de desfășurare a adunărilor primilor creștini, și de asemenea vom arăta metode practice de aplicare a învățăturilor Bibliei despre adunare pentru prezent.

Cartea am structurat-o după cum urmează:

Cuprins:

	Pagina:
1. Adunarea poporului lui Dumnezeu?	3
2. Întrebări și răspunsuri despre adunarea creștină	25
3. Organizarea adunării	45
4. Tipuri de organizare	81
5. Exercițierea autorității și supunerea în adunare	93
6. Responsabilitățile femeilor în adunare	97
7. Disciplina adunării	108
8. Semnele unei adunări creștine sănătoase	113

Calea Creștină

2016 – Arad

caleacrestina.ro@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro

Notă:

Citatele biblice sunt inserate cu caractere îngroșate (bold), iar cele din alte cărți, doar cu caractere înclinate (italic).

Pașajele din Scripturile Ebraice (Vechiul Testament) sunt luate din Biblia Cornilescu (BC); sau din Biblia Cornilescu Revizuită (BCR).

Iar Scripturile Creștine (Noul Testament) sunt luate din Scripturile Calea Creștină, cu sigla: SCC.

Siglele altor traduceri la care se face referire în acest material:

SS 1874 = Sfânta Scriptură de la 1874.

BO = Biblia Ortodoxă 1999.

GBV = Biblia București, Editată GBV din anul 2001.

NW = Traducerea Lumii noi a Sfințelor Scripturi.

NTR = Noua Traducere românească 2007.

CLV = Noul Testament și Psalmii, tipărit în 1993 de Societatea: Christliche Literatur – Verbreitung.

NT' Pascal = Noul Testament Dr. Emil Pascal (Ediția II - 1992).

SCC = Scripturile Calea Creștină.

Alte prescurtări:

n.s. - notă de subsol.

î.C. - înainte de Cristos.

d.C. - după Cristos.

1) Adunarea poporului lui Dumnezeu?

Adunarea are o importanță foarte mare, ea este cea pe care Domnul Isus a răscumpărat-o cu propriul Său sânge (Fapte 20:28); cea pe care Isus o iubește, o hrănește și o îngrijește (Efeseni 5:25-29); este mireasa Lui, corpul Lui, este lucrarea lui Cristos în lume, este manifestarea Regatului lui Dumnezeu pe pământ (Coloseni 1:13,18; Matei 25:1), etc.

În timp ce asociațiile religioase, fundațiile, organizațiile, denominațiunile vor pieri cu lumea aceasta (Isaia 2:8-22); adunarea lui Cristos care este corpul Lui, este veșnică, și corpul va fi veșnic cu Capul și Domnul ei (Apocalipsa 22:4-5).

Domnul Isus este prezent în ea, acolo unde doi sau trei se adună pentru Numele Lui, El o hrănește și o îngrijește cu drag (Efeseni 5:25-27).

În schimb, nici o asociație, cult, fundație sau organizație nu poate avea harul acesta, căci Cristos este Capul doar al **corpului** și Salvatorul corpului (Efeseni 5:3), și nu Salvatorul corpului; plus alte grupuri.

Iubite cititor, întreabă-te: *faci tu parte din corpul Lui? Ești tu mădular în corpul lui Cristos? Ai fost adăugat de Domnul în adunarea Sa (Fapte 2:47)?* Nu te întreb dacă faci parte dintr-un cult, sau dacă ai o religie; ci, te întreb *dacă ai fost adăugat în corpul Lui*, nu dacă ai intrat tu într-o grupare religioasă?

Adunarea lui Dumnezeu din Vechiul Legământ:

Din toate timpurile, poporul lui Dumnezeu se aduna pentru închinare, părtășie și învățătură. În poporul Israel era obiceiul acesta să se adune cu ocazia unor sărbători importante pentru a se închina lui Iehova Dumnezeu și a asculta citirea și ascultarea legii (Exod 34:23; Levitic cap.23; Neemia cap.8). Centrul închinării era în jurul cortului întâlnirii, mai târziu la templul din Ierusalim (Exod 30:36; 33:7; Fapte 7:44; 1Regi cap.6; Psalm 5:7; 27:4).

Cu timpul, evreii au început să construiască sinagogi¹ și să se închine în cadrul lor, ele au existat și în vremea lui Isus atât în Israel (Luca

¹ Cuvântul „sinagogă” își are originea în **limba greaca**, unde termenii „*sin agoghe*” desemnau o **Casa de Rugăciune**. În limba ebraică, termenul de „sinagoga” nu are practic un corespondent, sintagma „*beit tefila*” (literal, „casa de rugăciune”) ne fiind utilizată. Limba ebraică folosește termenul de **Beit Kneset** (Casa de Adunare), făcând aluzie la locul unde se strângea în sabat: adunarea lui Israel.

4:15,44) cât și în alte centre evreiești din diasporă (Fapte 9:2; 13:5). Acestea erau locuri de întrunire unde evreii se rugau și ascultau Cuvântul lui Dumnezeu citit și explicat.

Termenul din ebraică pentru adunare (Exod 16:22; 34:31; Levitic 4:15; 8:5; 10:17; Numeri 20:6), cu referire la „adunarea lui Israel”, este: „gahal” sau „edhah”, care înseamnă: „a chema împreună”, și este tradus în Septuaginta cu „ekklesia”, iar Bibliile noastre cu „adunare”. Totuși el nu se referă neapărat la o adunare religioasă (Geneza 28:3; 49:6; Psalm 26:5) și se poate referi și la o adunare de sfinți îngeri (Psalm 89:5-7). Însă să vedem în continuare:

Este Israel adunarea lui Cristos?

Adunarea pe care Cristos a zidit-o, nu este doar o continuare a adunării evreiești, ci a fost o formă nouă de închinare (Ioan 4:20-24), neînțeleasă clar de sfinții vechiului legământ (Efeseni 3:1-7).

Casa zidită de Moise (poporul iudeu) și casa zidită de Cristos (adunarea creștină) sunt două case diferite (Evrei 3:1-6), și nu două camere în aceeași casă. Deci nici credincioșii dinaintea de Isus, nici națiunea Israel ca întreg înainte de prima venire a Domnului Isus, nici după moartea și învierea lui Isus, nu a fost „adunarea” (biserica) zidită pe Cristos. Israelul a fost o adunare, dar nu în sensul noului legământ, din următoarele motive:

- Adunarea (biserica) s-a fondat pe piatra de temelie care este Cristos (1Petru 2:6-8), și pe apostoli (Efeseni 2:20), în frunte cu apostolul Petru, căci Isus spune în Matei 16:18 SCC: **„Dar și Eu îți zic: Tu ești Petru; și pe această piatră voi construi adunarea Mea, și porțile locuinței morților nu o vor învinge”**. Deci Isus aici nu vorbește pe adunarea lui Israel.
- Scripturile creștine fac o diferență între iudei (Israel) și adunare (vezi 1Corinteni 10:32).
- Domnul Isus nu a fost cap (conducător) peste Israel; ci, Moise (Evrei 3:2-6), și nici nu este conducător peste Israel nici în prezent, căci aceștia încă nu îl acceptă ca Fiul al lui Dumnezeu.
- Isus este cap al adunării după înălțarea Sa la cer (Efeseni 1:20-22), astfel nu putem vorbi de o adunare al cărui cap este Isus în vechiul legământ înainte de lucrarea lui Isus (vezi și Efeseni 4:7-12).
- Evreii nu formau corpul lui Isus, doar discipolii au devenit corpul Lui, mireasa Lui când au crezut și s-au botezat în apă (Ioan 3:28-29; 15:1-4; 16:27; 1Corinteni 12:12-30).

- Adunarea creștină este sub incidența Noului Legământ (Evrei 8:6-13), cei din Vechime erau sub alte legăminte, sub legământul cu Avraam (Geneza 17:1-14); iar mai târziu sub incidența legământului cu Israel prin Moise (Exod 24:1-8).

Adunare sau Biserică?

Termenul „ekklesia” a fost preluat din greacă, de la adunările cetățenilor din orașelor-state grecești, ce se adunau pentru treburi civice. Termenul grecesc pe care traducătorii îl redau prin cuvântul „biserică” (a lui Cristos), este „ekklesia”, care în antichitate, la greci, avea înțelesul de „adunare”.

Acest termen este folosit în Scripturile Creștine de 112 ori, având sensul de adunarea organizată a discipolilor a lui Cristos botezați ca adulți.

Chiar și atunci când termenul este aplicat prin adaptare la o întrunire dezorganizată (Fapte 19:32,41), ideea de bază rămâne aceea de adunare. De asemenea, termenul ekklesia, mai este folosit în Fapte 7:38, Evrei 2:12, referindu-se la adunarea lui Israel (din vechime), precum și în Fapte 19:39, unde se referă la adunarea de justiție legală din orașele-stat democratice grecești.

Sensul „ekklesia” lui Cristos este de: adunare organizată, ai cărei membrii îndeplinesc condițiile prevăzute în Scripturi, și anume: însușirea Evangheliei, căința, credința, mărturia cu gura, botezul. Adunarea locală (ekklesia) a lui Cristos funcționează (există) permanent chiar dacă întrunirile organizate ale membrilor ei au loc periodic.

La fel și în ekklesia (= qahal, în ebraică) lui Israel din vechime, care era adunarea națională a Israelului, dacă cineva dorea să participe la ea, trebuia în mod obligatoriu să aibă o descendență directă din evrei și să fie circumcis, sau să devină prozelit și să fie circumcis (adică să accepte iudaismul). Tot la fel, și adunarea lui Israel, deși exista ca organizație, permanent, ea se întrunea numai periodic.

Termenul „ekklesia”, niciodată nu a necesitat să aibă sensul de convocare continuă sau întrunire permanentă; și nici în cazul adunării creștine nu are. De asemenea, termenul însuși nu interzice primirea de noi membrii, care îndeplinesc condițiile cerute.

Nici o „ekklesia” clasică (greacă), iudaică, sau creștină, cunoscută în istorie nu a fost întrunită în permanență. Toate „ekklesiile” se încheiau și reîncepeau, după caz; organizația (instituția) ne-fiind desființată de o întrerupere temporară.

Dar, în sec. IV d.C. împăratul Constantin a venit la putere și a instituționalizat creștinismul, numindu-l religia de stat a Romei, convertind templele păgâne în biserici, folosind fondurile statului pentru a susține clerul.

Ce este însă: „biserica”? Termenul „biserică”, provine din cuvântul vechi românesc „băsearecă”, care provine din numele „basilica”. Termenul „basilica” este termenul folosit de apostolii din sec IV d.C. pentru caselor lor de închinare construite în stilul bazilicilor romane. Basilicile erau (la romani) niște edificii publice mari și impunătoare, având interiorul împărțit prin șiruri de coloane, în trei sau în cinci părți și în care se făceau judecăți și unde neguțatori tratau despre afacerile lor. Cuvântul „basilică” a început apoi să fie folosit în Apus cu sensul de biserică foarte mare și de catedrală (ex. Basilica Sf. Petru din Roma).

Este regretabil că nici un traducător ortodox, nici D.Cornilescu, nu au renunțat la cuvântul „biserică” înlocuindu-l cu „adunare”. De fapt, ei sunt inconsecvenți, pentru că în Scripturile ebraice, cuvântul „qahal” îl traduc cu „adunarea” (lui Israel), și nu cu „biserica lui Israel”; cu toate că, după cum am văzut, atât „ekklesia” cât și „qahal” sunt echivalente, însemnând: „adunare”.

Ce este adunarea și din cine este compusă ea?

Dumnezeu are o adunare pe pământ, aceasta nu este o organizație omenească sau o asociație religioasă, un cult!

Adunarea lui Dumnezeu e formată din credincioși chemați și modelați prin Spiritul Sfânt, în jurul persoanei Fiului lui Dumnezeu, ca să adore pe Dumnezeu Tatăl și să aibă părtășie cu El. Acela care studiază Scriptura dintr-o inimă curată, pricepe deosebirea care există între un sistem întemeiat, alcătuit și cârmuit de înțelepciunea și voința omului și adunare, care se strânge în jurul lui Cristos Domnul și e cârmuită de El, deosebirea e mare!

Astfel această „adunare” este creștină, adică formată din cei unși cu Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu (2Corinteni 1:21-22). Cuvântul din greacă pentru adunare este „ekklesia”, care înseamnă: „adunarea celor chemați afară”.

Observați cum explică câteva lucrări de referință acest termen:

„Termenul *ecclesia* derivă din verbul *eccleo* - a chema, a aduna...” („Dicționar al Noului Testament” - de Preot Dr. Ioan Mircea, București, 1984, pag.57).

„În aceste stihuri (Matei 16,17-19) pentru prima oară întâlnim în Evanghelie termenul de *ekklesia*. În greaca clasică, acest cuvânt înseamnă adunarea convocată...” („Împărăția lui Dumnezeu” - Pr.Prof.Dr.Gh.I.Ghia, Craiova -1925, pag. 56).

„*ec* = din; în combinație exprimând ieșirea, scoaterea, separarea (Mat. 27,53; Luca 21,18; Fapte 9,3).

clasis = chemare, invitație (Rom. 11,39; Ef. 1,18; 4,4; 2Tim. 1,9; Ev. 3,1, etc.)

ekklesia = adunare (mai ales politică: Fapte 19,39)

adunare a israeliților (Fapte 7,38; Ev. 2,12) *adunare creștină, biserică locală sau universală* (1 Cor. 11,18; Fapte 8,1; Rom. 16,1; 1 Cor. 1.2; Ef. 1,22; Rom. 16,16).” („Dictionnaire grec-francais du Nouveau Testament” - Maurice Carrez D.N.N.Suisse, Editions du CERF, Paris - 1971, pag. 82; 142; 83-84).

Acest cuvânt are și un sens non-religios când se referă la adunările oamenilor (vezi Fapte 19:30,32,33,39,41), însă Domnul Isus s-a referit la adunare ca fiind „*cei chemați afară*” din lume pentru a trăi pentru El.

Lexicoanele noastre grecești definesc *ekklesia* ca fiind *adunare*. Thayer’s – „o adunare de oameni convocați într-un loc public de sfat cu scopul de a delibera.” Liddell & Scott – „o adunare de cetățeni convocați de crainic, adunarea legislativă.” Trench’s Synonyms – „adunarea legislativă formată din cei care aveau drepturile cetățeniei într-o cetate grecească liberă, adunată pentru conducerea treburilor publice.” Seyffert’s Dictionary – „Adunarea poporului care avea în cetățile grecești puterea deciziei finale în treburile publice.” Ewing – „de fiecare dată, cuvântul înseamnă un corp organizat.” Dana’s Ecclesiology – „în utilizarea clasică, *ekklesia* a însemnat o adunare.” Cuvântul grecesc *ekklesia* este folosit pentru cuvintele evreiești *qahal* sau *edhah*, amândouă însemnând adunare.

Însă și fără lexicoane, se poate cunoaște sensul unui cuvânt observându-se modul în care este folosit, atât în literatura laică, precum și prin aparițiile acestui cuvânt în biblie.

Observați cum folosesc scriitorii greci clasici, cuvântul: *ekklesia* (adunare):

Tucidide (460-400 î.C) 1, 87: „El . . . a pus întrebarea la vot în adunarea (*ekklesia*) spartanilor.” 6,8 – „Și atenienii, convocând o adunare (*ekklesia*) . . . au votat . . .”

Aristofan (448-385 î.C) Acte 169: „*Dar vă interzic să chemați o adunare (ekklesia) pentru plata tracilor.*”

Demostene (384-322 î.C) 378, 24: „*Când după această adunarea (ekklesia) s-a amânat, ei s-au adunat și au plănuit . . .Le era teamă că o adunare (ekklesia) va fi convocată pe neașteptate . . .*”

Deci după cum am observat din uzanța acestui cuvânt la scriitorii greci, cuvântul grec *ekklesia* însemna: *adunare*. În Grecia, fiecare oraș grecesc era un oraș stat democratic, și unde fiecare cetățean al orașului avea dreptul de vot asupra chestiunilor ce priveau orașul lor. Astfel, ei (cetățenii) când se adunau erau o *ekklesia*, căci se întruneau într-o „*adunarea legiuită*” (Fapte 19:39 SCC; CLV), toți cetățenii orașului, și luau o decizie pe bază de majoritate de voturi.

Astfel **sensul prim** a lui *ekklesia* este acela de: adunare convocată, organizată ai cărei membri au fost chemați de la casele lor, sau de la treburile lor, la o întrunire pentru acțiuni civice, pentru a rezolva anumite probleme, neînțelegeri. Toți cei chemați bineînțeles, erau membrii stabilite dinainte, și cunoșteau principiile, pe baza căreia funcționa *ekklesia*.

Al **doilea sens** al cuvântului *ekklesia* este de: adunare sau întrunire ne-programată, spontană (comp. cu Fapte 19:32,41).

Aceste două sensuri sunt valabile atât când *ekklesia* se referă la:

1. Adunarea dintr-un stat grec democratic (Fapte 19:39); sau când se referă la 2. Adunarea lui Israel (Fapte 7:38); sau 3. Când se referă la adunarea creștină (1 Tesalonicieni 1:1).

Mai există un cuvânt care se referă la adunare în Scripturile Creștine, și anume: „**panegyros**”, care apare doar în Evrei 12:23, SCC, tradus cu „**adunare de sărbătoare**”. Acest cuvânt reprezintă: o adunare festivă a tuturor cetățenilor din **toate** orașele-stat grecești nu doar adunarea cetățenilor dintr-un oraș. Ea era o adunare festivă care căuta odihna, veselia, pacea și gloria și nu afacerile sau războiul, sau anumite decizii orașenești.

În Biblie, în contextul în care apare în Evrei 12:22-23, se referă la adunarea generală a îngerilor, după cum redă în mod clar, SCC: „**Dar v-ați apropiat de un munte, adică de Sion; și de o cetate a unui Dumnezeu viu, adică de un Ierusalim ceresc; și de zecile de mii de îngeri într-o adunare de sărbătoare; și de o adunare a întâilor-născuți scriși în ceruri; și de un Judecător, adică de un Dumnezeu al tuturor; și de niște spirite ale unor drepti făcuți: perfecți**”.

Revenind însă la termenul „*ekklesia*”, el mai apare în traducerea grecească a Septuagintei Vechiului Testament de 92 de ori după cum urmează:

În cărțile canonice apare în: Levitic 8:3 (aici apare de fapt *ekklesiazō*); Deuteronom 18:16; 23:1,2,3,8; 31:30; Iosua 8:35; Judecători 20:2; 21:5,8; 1Samuel 17:47; 19:20; 1Regi 8:14,22,55,65; 1Cronici 13:2,4; 28:2,8; 29:1,10,20; 2Cronici 1:3,5; 6:3,12,13; 7:8; 29:5,14; 23:3; 28:14; 29:23,32; 30:2,4,13, 17,23,24,25; Ezra 2:64; 10:1,8,12,14; Neemia 5:7,13; 7:66; 8:2,17; 13:1; Iov 39:28; Psalm 22:22,25; 26:5,12; 35:18; 40:9; 68:26; 89:5; 107:32; 149:1; Proverbe 5:14; Ieremia 31:8; Plângeri 1:10; Ezechiel 32:3; Ioel 2:16; Mica 2:5.

În general textele se referă la adunarea poporului Israel, fie la întreaga națiune, fie la un grup reprezentativ din ea.

Însă există câteva excepții, când se referă la: o adunare de profeți (1Samuel 19:20); o parte din popor, o mulțime de oameni (Ezra 10:1); adunarea celor ce fuseseră în exil (Ezra 10:8); o adunare sau mulțime din poporul Israel la care căpeteniile poporului au împrumutat bani cu dobândă (Neemia 5:7,13); o adunare (mulțime) a popoarelor din care Dumnezeu va trage Egiptul în lațul Lui (Ezechiel 32:3).

În Scripturile Creștine, cuvântul *ekklesia* care apare de 117 ori. Dacă citim toate cele 117 ocurențe unde apare cuvântul *ekklesia*, vedem că cu excepția a 5 locuri (Fapte 7:38; 19:32,39,41; Evrei 2:12), celelalte texte se referă la adunarea lui Cristos.

Astfel avem două texte ce se referă la adunarea lui Israel (Fapte 7:38; Evrei 2:12); și alte două ce se referă la o adunare grecească spontană (Fapte 19:32,41), și unul la o adunare grecească legală (Fapte 19:39).

Cele 112 apariții (ocurențe) ale cuvântului *ekklesia* cu referire la adunarea creștină, fac referire cel mai des, la o **adunare creștină locală**, sau la mai multe adunări locale numite la plural: „**adunări**” sau „**adunările**”, după cum putem vedea citind toate aceste apariții în textul biblic, după cum urmează: Matei 16:18; 18:17; Fapte 5:11; 8:1,39,41; 11:22,26; 12:1,5; 13:1; 14:23,27; 15:3,4,22,41; 16:5; 18:22; 19:32,39,41; 20:17,28; Romani 16:1,4,5,16,23; 1Corinteni 1:2; 4:17; 6:4; 7:17; 10:32; 11:16,18,22, 12:28; 14:4,5,12,19,23,28,33,34,35; 15:9; 16:1,19; 2Corinteni 1:1; 8:1,18,19,23,24; 11:8,28; 12:13; Galateni 1:2,13,22; Efeseni 1:22; 3:10,21; 5:23,24,25,27,29,32; Filipeni 3:6; 4:15; Coloseni 1:18,24; 4:15,16; 1Tesaloniceni 1:1; 2:14; 2Tesaloniceni 1:1,4; 1Timotei 3:5,15-16; Filimon 1:2; Evrei 12:23; Iacob 5:14; 3Ioan

1:6,9-10; Apocalipsa 1:4,11,20; 2.1,7,8,11,12,17,18,23,29; 3:1,6,7,13,14; 22:16.

După cum am spus, cuvântului *ekklesia* cu referire la adunarea creștină, cel mai des și preponderent se referă la o adunare creștină locală sau la mai multe adunări locale, însă în câteva pasaje cuvântul „**adunare**”, este folosit uneori în mod diferit, adică nu se referă la o adunare locală.

În următoarele versete, cuvântul *ekklesia* nu se referă la o adunare locală: Matei 16:18; Fapte 9:31; Efeseni 1:22; 3:10,21; 5:23-25,27,29,32; Coloseni 1:18; Evrei 12:23.

Se ridică totuși o întrebare: *se referă în aceste texte la o adunare mondială din care fac parte toți credincioșii de pe pământ?*

Biblia învață că există o adunare mondială din care fac parte toți creștinii de pe pământ care trăiesc la un moment dat (Efeseni 3:10,21; 5:28-32).

Unii spun că există o adunare universală din care fac parte toți credincioșii de pe pământ și din cer. Însă nicăieri Biblia nu învață că și cei din cer ca suflete fac parte din adunare!

Alții însă susțin că termenul „**ekklesia**”, se referă fie la o adunare locală, fie se referă la adunare în sens generic. Ei spun: „*Nu este nici un trup mistic aici; nici un trup fantomă, stație sau iluzie, sau vreun nimic universal, imaginar sau efemer. A fost o biserică adevărată, la fel de reală ca trupul real al cuiva. Ideea bisericii universale trece cu vederea milioanele de oameni care nu sunt membrii nicăieri și care dau bani unor organizații ne-bisericești, jefuind astfel bisericile reale.*”

Este adevărat că unii singuratici se ascund sub masca apartenenței lor la un așa numit: ‘trupul universal’, și nu doresc să facă parte din nici o adunare locală, ei nu doresc supunerea și disciplina.

Cei care susțin varianta de interpretare a cuvântului *ekklesia* ca făcând referire fie la o adunare locală, fie în mod generic, recunosc totuși că în unele texte se face referire la adunarea universală a sfinților, însă doar în faza finală ca adunare glorificată, când întreg trupul lui Cristos este adunat la venirea Lui. Astfel ei spun că *atunci și numai atunci*, toți răscumpărații vor fi o *ekklesia* și că în prezent nu putem vorbi de o ‘adunare universală’ (Un astfel de text este: Efeseni 5:27 unde se prezintă adunarea ca trup complet și glorificat).

Conform Bibiei, învățătura cu sensul „generic” nu are o bază biblică, ci este o născocire!

Căci în Biblie, pe lângă adunarea locală (adunarea dintr-o localitate), mai există și adunarea mondială, adică toți creștinii ce trăiesc pe pământ într-un anumit timp!

Astfel există texte, din care se înțelege existența unei ‘adunări mondiale’ și înainte de faza finală, după cum urmează:

 „Dar și Eu îți zic: Tu ești Petru; și pe această piatră voi construi adunarea Mea, și porțile locuinței morților nu o vor învinge. Îți voi da cheile Regatului cerurilor; și ceea ce ai să legi pe pământ, va fi legat în ceruri; și ceea ce ai să dezlegi pe pământ, va fi delegat în ceruri.” (Matei 16:18,19). Aici Domnul Isus spune că va construi adunarea Sa, și nici porțile Locuinței morților, nu o vor birui, aceasta indică faptul că această adunare niciodată nu va fi distrusă, nu va dispărea. Chiar dacă oamenii din ea vor muri, ea va continua să existe deoarece în timp ce unii creștin mor, alții noi sunt adăugați corpului lui Cristos, și astfel ekklesia va fi pe pământ până la răpirea adunării. Astfel acest pasaj, nu se referă la o adunare în sensul generic; și nici la una universală din care să facă parte sufletele morților; ci, la o adunare în sensul de popor al Său de pe întreg pământul, care va dăinui pe parcursul secolelor. Căci nu credem că Petru a primit cheile pentru a acționa într-o adunare generică; ci, într-una reală!

 „...și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale,...El I-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți.” (Efeseni 1:19-23). În acest text nu se referă la o adunare locală, pentru că Pavel vorbea în context de nemărginita mărime a puterii Sale de care beneficiau toți credincioșii, nu doar credincioșii din Efes. Căci Cristos este cap peste toate (lucrurile) **„adunării”** (la singular), care este corpul Său. El nu este cap doar peste adunarea din Efes, nu, El este cap peste toate adunările de pe pământ, din primul secol și din toate timpurile de atunci încolo!

 Pavel continuă și spune: **„pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu”** (Efeseni 3:10). Din acest text observăm că Pavel spune că îngerii să cunoască taina despre trupul lui Cristos prin „adunare” (biserica). Prin care adunare? Una locală? Nu căci taina trupului îi cuprinde pe toți credincioșii și evrei și neamuri din diferite localități (v.5,6).

 „Lui să Îi fie gloria în adunare și prin Christos Iesus, pentru toate generațiile epoci epocilor! Amen” (Efeseni 3:21, SCC). Aici din nou Pavel vorbește de adunare la singular, și spune ca Dumnezeu să fie glorificat prin Fiul „în adunare”. În care adunare? Într-una locală? Nu, căci această glorie El o primește în adunare, „**pentru toate generațiile**”, adică din generație în generație, unele adunări locale s-au distrus, sau s-au corupt și și-au pierdut statutul de adunare a lui Cristos, numai în cea mondială, continuă: Dumnezeu va putea fi glorificat din generație în generație, căci porțile locuinței morților nu vor putea birui adunarea Sa.

 „Așa datorează și bărbații să își iubească nevestele, ca pe corpurile lor. Cel iubind nevasta lui, se iubește pe sine. Pentru că nici unu nu și-a urât vreodată carnea lui; ci, o hrănește și o îngrijește, precum și Christos adunarea; pentru că suntem mădulare ale corpului Lui. De aceea va lăsa omul pe tată și pe mamă, și se va alipi de nevasta lui; și cei doi vor fi într-o carne. Misterul acesta este mare, dar eu spun referitor la Christos și la adunare.” (Efeseni 5:28-32 SCC). De care adunare se îngrijește Cristos? De cea din Ierusalim, din Efes, etc. El se va îngriji de adunarea cu care este unit, ca și doi căsătoriți. Cu care adunare este unit El? Doar cu o adunare locală? Nu cu cea globală-mondială, care este corpul Lui și îi cuprinde pe toți credincioșii. Aici Pavel vorbește de un corp format din creștini, care sunt mădulare ale corpului Lui. Doar cei din Efes erau mădulare ale lui Isus? Nu Pavel spune: „**pentru că suntem mădulare ale corpului Lui**”, incluzându-se și pe sine și pe toți credincioșii, nu doar pe creștinii din Efes. Astfel e clar că această adunare de aici de care se îngrijește Cristos, nu este o adunare locală, sau adunarea în sens generic, ci una care îi cuprinde pe toți credincioșii.

 „Dar v-ați apropiat de un munte, adică de Sion; și de o cetate a unui Dumnezeu viu, adică de un Ierusalim ceresc; și de zecile de mii de îngeri într-o adunare de sărbătoare; și de o adunare a întâilor-născuți scriși în ceruri; și de un Judecător, adică de un Dumnezeu al tuturor; și de niște spirite ale unor drepti făcuți: perfecti” (Evrei 12:22-23, SCC). În acest text se învață că apropierea noastră este atât față de cer, cât și față de o adunare a primilor creștini, martirizați care ca spirite erau în cer (comp. cu Filipeni 1:23), numită aici atât: „**o adunare a întâilor-născuți**

scriși în ceruri”, cât și: „**spirite ale unor drepti făcuți: perfecți**”. Nu credem că în ceruri este o adunare *locală* sau doar una *generică*?! Ci una care îi cuprinde pe acei creștinii, născuți „**prin Cuvântul adevărului, să fim ca cele dintâi roade ale creaturilor Sale**” Iacob 1:18. Ei sunt pârga (primul rod) ca adunare, ei deja ca spirite au ajuns în cer. Adunarea celor întâi născuți, scriși în ceruri, este primul rod din primul secol, după cum cei 144.000, sunt primul rod din neazul cel mare (Apocalipsa 7:1-9; 14:1-4).

Astfel trebuie să înțelegem că expresia: „**adunare**”, sau „**adunarea**”, la singular are patru sensuri în Scripturile Creștine: 1) locală; 2) epocală (dintr-o epocă); 3) mondială 4) Finală, în glorie.

Adunarea locală adică adunarea (un grup) dintr-o localitate (1Corinteni 11:18; 14:19,28), numite adunarea din Antiohia (Fapte 13:1), sau din Corint (1Corinteni 1:2); etc. sau adunarea din casa cuiva (Romani 16:5; Filimon 1:2), acesta este sensul preponderent și major în Scripturi.

Adunarea epocală, a celor întâi născuți, a primilor născuți din nou, care au fost martirizați, fiind adunați în cer ca spirite (Evrei 12:22-23).

Adunarea mondială a creștinilor, adică a tuturor creștinilor ce trăiesc la un moment dat pe pământ (Coloseni 1:18; Efeseni 5:28-32).

Adunarea în glorie, când vor fi adunate toate mădulele corpului lui Isus, indiferent în ce timp au trăit și care vor forma în final un singur corp al lui Cristos ceresc (Efeseni 5:27).

La plural cuvântul: adunare are un singur sens, cel de adunare locală. Chiar dacă pluralul se referă la mai multe adunări locale: 1) din mai multe localități; fie 2) dintr-o țară sau ținut (zonă); fie 3) dintr-un continent; 4) de o anumită națiune sau origine; fie 5) având un părinte spiritual comun; sau 6) toate adunările existente pe pământ.

Toate aceste referiri la plural se aplică la adunări locale, după cum putem desprinde în continuare din argumentele biblice:

Adunările locale din mai multe localități: „**El a străbătut Siria și Cilicia, întărind Bisericele.**” Fapte 15:41; (vezi și Fapte 16:5).

Adunările locale dintr-o zonă sau țară se referă la mai multe adunări dintr-o zonă geografică numite de pildă: „**bisericele Galatiei**”, în acest caz adunările din ținutul Galatiei, însemna adunările din localitățile care se aflau în regiunea Galatia.

Un alt caz: „**bisericele din Iudeea**” (Galateni 1:2,22; 1Corinteni 16:1; 1Tesaloniceni 2:14); sau „**Bisericele Macedoniei**” (2Corinteni 8:1). Deci mai multe adunări dintr-o regiune.

Adunările locale de pe un continent: „...biserici care sunt în Asia...” (1Corinteni 16:19; Apocalipsa 1:4).

Adunările locale provenite dintr-o anumită națiune sau rasă ca de pildă „bisericele dintre neamuri” (Romani 16:4).

Toate Adunările locale cu care apostolul Pavel a avut legături sau pe care el le-a înființat: „Spuneți-vă sănătate unii altora cu o sărutare Sfântă. Toate Bisericile lui Hristos vă trimit Sănătate.” (Romani 16:16). **„Pentru aceasta v-am trimis pe Timotei, care este copilul meu preaiubit și credincios în Domnul. El vă va aduce aminte de felul meu de purtare în Hristos și de felul cum învăț eu pe oameni pretutindeni în toate Bisericile.”** (1Corinteni 4:17; vezi și 7:17).

Toate adunările locale de pe pământ: „Dacă iubește cineva cearta de vorbe, noi n-avem un astfel de obicei și nici Bisericile lui Dumnezeu... ca în toate Bisericile sfinților” (1Corinteni 11:16; 14:33; vezi și 2Corinteni 8:18; 11:28; 2Tesaloniceni 1:4; Apocalipsa 2:23). Dar să vedem în continuare:

Dar când a luat naștere adunarea?

Unii susțin că adunarea a luat naștere la Pentecosta, când a avut loc lucrarea botezul în Spirit Sfânt. Ei aduc ca argument 1Corinteni 12:13. Și mai adaugă că atunci când a luat ființă trupul a luat ființă și adunarea căci trupul lui Cristos este adunarea (Efeseni 1:22-23; Coloseni 1:18).

Însă acest raționament pleacă de la o premiză greșită, traducerea cea mai corectă a lui 1Corinteni 12:13, ar fi: **„Și pentru că în un Spirit, noi toți într-un corp am fost botezați, fie iudei, fie greci, fie sclavi, fie liberi. Și toți am fost adăpați dintr-un Spirit”** (SCC).

Deci textul nu vorbește de un *botez în Spiritul Sfânt* ca să fim un corp (al lui Cristos), ci de acțiunea Spiritului care în botezul în apă ne face să fim un corp (al lui Cristos).

La ce botez se referă aici prin expresia: **„noi toți într-un corp am fost botezați”**? Astfel întrebarea cheie, care elucidează sensul din 1Corinteni 12:13, este: *Ce realizează Spiritul Sfânt în momentul botezului în apă? Realizează el transformarea credinciosului în mădular din corpul lui Cristos?*

Când omul este botezat în apă, pe baza unei căințe și credințe autentice bineînțeles, Spiritul Sfânt lucrează, și realizează: iertarea păcatelor (Fapte 2:38; 22:16), învierea împreună cu Cristos în locurile cerești (Coloseni 2:12; Romani 6:2-5; Efeseni 2:4-6), circumcizia și

dezbrăcarea de firea păcătoasă (Coloseni 2:11-12); îmbrăcarea cu Cristos și a deveni una cu El (Galateni 3:27-29), salvarea (1Petr 3:21), curățirea inimii și a conștiinței (Evrei 10:22).

De fapt, botezul *în Numele lui Isus* înseamnă un botez *în persoana lui Isus*. Expresia „nume” are sensul uneori în biblie de persoană (comp. cu Apocalipsa 11:13). Deci cineva botezat *în Numele lui Isus* (Fapte 2:38), este în realitate botezat *în Cristos* (Romani 6:3), adică în persoana Lui. Astfel, acel credincios este introdus în persoana Fiului, în corpul Lui, prin Spiritul Sfânt pe care Îl primește în botez și care lucrează în botez: curățirea, sfințirea, înnoirea (1Petr 1:2-3; Evrei 10:22; 1Corinteni 1:30; 6:11; Tit 3:5), cât și unirea cu Fiul (Efeseni 4:3-4; Galateni 3:26-29). Toate acestea indică că **botezul în apă** realizează transformarea celui ce se botează în mădular din corpul lui Cristos, el devenind una cu Isus prin botez (Galateni 3:27-29), el înviază cu Cristos în locurile cerești, astfel el are chemarea de care au parte cei ce sunt din El (comp. Evrei 2:11 și 3:1), din corpul Lui (Efeseni 3:5-6).

În botezul în apă are loc nașterea din nou (Tit 3:5; comp. 1Petr 1:3 cu 3:21), iar această naștere Pavel o numește și „**născut în Hristos Isus prin Evanghelie**” (1Corinteni 4:15). Iată când are loc plasarea credinciosului în corpul lui Cristos, la nașterea lui din apă și Spirit, la botezul în apă, când se naște **în Cristos**, și astfel el este plasat în corpul lui Cristos!

Botezul în apă realizează adăugarea la corpul lui Cristos, căci cei 3000 botezați în apă în ziua Penticostei, sunt descriși ca făcând parte din comunitatea creștină din Ierusalim prin cuvintele: „**cei care au primit cuvântul lui au fost botezați** [în apă]; **și în ziua aceea s-au adăugat aproape trei mii de suflete**”.

Cu alte cuvinte ei au fost adăugați prin lucrarea de renaștere a Spiritului, ce are loc în botez (Tit 3:5), la corpul local a lui Cristos din Ierusalim, și bineînțeles la corpul mondial (Fapte 2:37-42), și au fost socotiți în numărul celor mântuiți (Fapte 2:47).

Este botezul în apă o lucrare naturală? Nu, botezul este mai mult decât o lucrare vizibilă, naturală, fizică, în botez se produce și o lucrare invizibilă spirituală de unire cu Cristos, noi vedem scufundarea în apă, dar nu vedem, moartea, îngroparea și învierea cu Cristos, și îmbrăcarea și unirea cu Cristos.

Majoritatea teologilor susțin că Verbele din 1Corinteni 12:13a și 13c sunt metafore sinonime pentru primirea Spiritului Sfânt în botezul în apă (Acesta este punctul îmbrățișat de *majoritatea comentatorilor*,

dintre aceștia menționez pe Flemington, Beasley-Murray, F.F. Bruce, L.Morris, etc.).

Deci 1Corinteni 12:13, nu susține că credincioșii devin mădulare din corpul lui Cristos prin botezul cu Spiritul Sfânt. NU! textul se referă la botezul în apă, la botezul într-un corp, la botezul în Cristos.

Astfel și prin urmare, nu de la Penticosta a luat ființă adunarea; ci, corpul a luat ființă de la botezul în apă a primilor discipoli (ucenici) ai lui Isus, Ioan Botezătorul a numit pe acei primi ucenici: „**mireasă**” (Ioan 3:22-30).

Faptul că Isus Cristos a organizat prima adunare (ekklesia) din ucenicii botezați de Ioan Botezătorul, reiese din Evangheliile. Adunarea pe care Cristos a zidit-o nu este doar o continuare a ierarhiei evreiești, sau o reformare a adunării lui Israel, așa cum susțin unii. A fost o instituție cu totul nouă, neînțeleasă clar de sfinții din vechime (Efeseni 3:1-7).

Conform cuvintelor Domnului nostru Isus Cristos, Ioan Botezătorul a botezat cu toată autoritatea pe care Cerurile i-au dat-o (Matei 21:23-37). Ioan „**un om trimis de Dumnezeu**” (Ioan 1:6) care avea un mandat divin pentru întreg Israelul, conform planului lui Dumnezeu (Luca 7:29,30), L-a botezat pe Isus Cristos (Mat. 3:13-17) și pe mulți alții (Matei 3:5-6; Ioan 3:23; 4:1; Fapte 19:4).

Cu autoritate divină și cerească, Ioan și-a îndeplinit lucrarea, și anume, „**să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El**” (Luca 1:17). Piatra principală de temelie a adunării (bisericii) a fost pusă când Ioan L-a botezat pe Isus în Iordan, și astfel Isus a devenit piatra de temelie a adunării, fiind născut din apă și Spirit (Marcu 1:9; 1Corinteni 3:11; Efeseni 2:20), Cel întâi născut din mulți frați (Romani 8:29).

Apoi, în Evanghelia după Ioan capitolul 1, Îl vedem pe Domnul Isus Cristos adăugând alte mădulare. El i-a chemat pe unii dintre ucenicii botezați ai lui Ioan (Ioan 1:35-39; Matei 4:19; Marcu 1:17). Acești doi ucenici ai lui Ioan Botezătorul erau: Andrei și Ioan. La numărul lor s-a adăugat Simon Petru (Ioan 1:40-42), Filip (Ioan 1:43-44) și Natanael (Ioan 1:45-51) și Iacob fratele lui Ioan (Matei 4:21-22), cu siguranță că toți aceștia ulterior, s-au botezat și în *Numele lui Isus*, cu botezul noului legământ, înainte de a boteza pe alții în Ioan 3:22-30; 4:1-2. La fel cum s-au botezat și ucenicii lui Ioan Botezătorul din Efes, ei nu au rămas doar la botezul lui Ioan Botezătorul (Fapte 19:1-6).

Astfel aceștia au fost primii membrii ai adunării. După botezul lui Isus, a existat *un grup* de credincioși botezați care L-au urmat pe

Domnul Isus. S-au dus cu Cristos la nunta din Cana Galileii „**Și la nuntă a fost chemat și Isus cu ucenicii Lui**” (Ioan 2:1). Acest grup de ucenici (discipoli) botezați, L-a însoțit pe Cristos la Capernaum: „**După aceea, S-a pogorât la Capernaum, împreună cu mama, frații și ucenicii Lui; și acolo n-au rămas multe zile...**” (Ioan 2:12). Acest grup loial de ucenici botezați a constituit prima adunare de pe fața pământului, iar Cristos a fost Fondatorul ei. Acest grup a predicat, a făcut discipoli și a administrat rânduiala botezului: „**După aceea Isus, și ucenicii Lui, au venit în ținutul Iudeii; și stătea acolo cu ei și boteza**” (Ioan 3:22). Ucenicii lui Ioan i-au spus: „**Învățătorule, Cel ce era cu tine dincolo de Iordan, și despre care ai mărturisit tu, iată că botează, și toți oamenii se duc la El**” (Ioan 3:26). Apoi Ioan 4:1,2 spune: „**Domnul a aflat că Fariseii au auzit că El face și botează mai mulți ucenici decât Ioan. Însă Isus nu boteza El însuși, ci ucenicii Lui**”.

Cu siguranță că Isus prin discipolii Lui, nu botezau cu *botezul lui Ioan*, care era un botez al căinței față de abaterile de la legea și legământul cu Israel făcut la Sinai.

Pe când botezul instituit de Isus era altceva, lucrarea Lui nu era de a pregăti un popor pentru venirea Domnului; ci, El a venit și a început lucrarea pentru care a fost trimis pe pământ de către Tatăl (Ioan 12:49-50). El a început să predice Evanghelia, El a predicat nașterea din nou (Ioan 3:3-5), și credința în El (Ioan 6:28-29,47), El a dat porunci noi (vezi: Matei 5:21-48). El a dat autoritate discipolilor Săi de a vindeca, a scoate draci, a învia morții **în Numele** Său (Matei 10:8; Luca 10:17; Marcu 9:38-39; 16:17). Ori aceste lucrări în vechiul legământ se făceau în Numele lui Iehova Dumnezeu lui Israel (2Regi 5:11). Domnul vorbește la prezent de doi sau trei adunați **pentru Numele Lui** (Matei 18:20). Toate acestea indică că Domnul a instituit un botez nou, diferit de cel al lui Ioan, o cale nou!

Botezul lui Ioan, a avut trei scopuri: **1)** Prin botezul lui Ioan, Israelul i s-a dat posibilitatea, de a se căi (regreta), și a primi iertarea păcatelor pentru abaterile de la legea lui Dumnezeu (Matei 3:6; Marcu 1:4-5; Luca 1:68-77; 3:3-6), **2)** un al doilea scop al botezului lui Ioan era ca ei să creadă în Cel ce urma să vină, adică în Mesia (Fapte 19:4), și **3)** un al treilea scop, pregătirea unui popor curățit de călcările de lege, un popor înțelept, ascultător, și care să-l accepte pe Mesia (Maleahi 4:5-6; Luca 1:15-17). Unii au zădărnicit planul lui Dumnezeu și nu s-au lăsat botezați de Ioan (Luca 7:28-30).

Isus prin învățătură și exemplul Său a făcut discipoli, și apoi pe aceștia i-a botezat în apă în Numele Lui (Ioan 4:1), pentru ca aceștia să-i aparțină Lui, căci erau discipolii Lui. La un moment dat ucenicii lui Ioan se plâng lui Ioan, că Isus botează și „**că toți vin la El**”, Ioan însă declară: „**Om nu poate primi decât ce-i este dat din cer**” (Ioan 3:26-27), el mărturisește că lucrarea lui Isus și succesul Lui vine de la Dumnezeu din cer. Ioan mai mărturisește: „**Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez**” (Ioan 3:30), lucrarea lui Ioan de a-i boteza pe cei ce se căiesc de călcarea legii lui Moise era pe sfârșite, el știa că Isus și lucrarea Lui trebuia să crească, pe când Ioan și lucrarea Lui trebuie să scadă.

Botezul lui Isus era ceva diferit de botezul lui Ioan, prin botezul lui Ioan deveniai discipol (ucenic) al lui Ioan Botezătorul (Matei 9:14; 14:12; Ioan 3:25-27), prin botezul lui Isus deveniai discipol (ucenic) al lui Isus (Ioan 4:1), și primeai Spiritul Sfânt în botez (Fapte 19:1-5). Botezul lui Ioan, avea legătură doar cu Israelul și cu vechiul legământ (Luca 1:16,77), botezul poruncit de Isus are legătură cu noul legământ și cu oameni din orice națiune (Fapte 2:38-39).

Cu siguranță că Isus nu a pus vin nou în burdufuri vechi, El nu a venit pentru a efectua un botez al vechiului legământ, pentru care Dumnezeu a mandatat deja o persoană și anume pe Ioan. Nu, El a instituit un nou botez, o nouă lege, o nouă cale spre Dumnezeu. El de când era în viață trebuia să le vorbească, să-i învețe și să le arate discipolilor această cale nouă, diferită de cea a iudaismului (vezi: Matei 5:27-48; Luca 11:1-4), ca după plecarea Lui, ei să știe să administreze aceste lucrări ale lui Dumnezeu.

Ioan Botezătorul L-a numit pe Isus: „**mire**”, pe sine: „**prietenul mirelui**” și pe grupul crescând de discipoli: „**mireasă**”, în Ioan 3:29, acesta fiind primul an al lucrării Domnului nostru. Iată, Domnul Isus a avut încă de atunci o mireasă, astfel de atunci a avut o adunare, corpul Său care este mireasa Lui.

Chiar dacă Isus personal nu a botezat, acest botez poruncit de El, a fost pus în seama Lui, ca și cum El a botezat (Ioan 3:26; 4:1-2). Deducem astfel, că Isus a dat porunca botezului, și le-a explicat primilor discipoli, cum trebuie făcut acest botez. Este logic să credem că primii discipoli s-au botezat ei între ei, și ulterior aceștia i-au botezat pe alții (Ioan 4:1-2). Lucrarea Spiritului din ei, întrunea condițiile pentru o naștere din Dumnezeu.

Cu toate acestea, putem afirma fără să greșim, că discipolii erau copii ai lui Dumnezeu și frați cu Isus Cristos. O dovadă este că într-o anumită

ocazie, Domnul Isus întinde mâna spre ei, și a afirmat: **„Iată mama mea și frații mei!”** (Matei 12:48-50; Marcu 3:35), iar frații lui Isus sunt corpul Lui (Evrei 2:11). Apoi Isus îi îndeamnă: **„rămâneți în Mine”**, acest îndemn era inutil dacă ei nu erau spiritual **în El**! Apoi Domnul îi descrie pe discipoli, ca fiind mlădițele din butucul de vie care era Însuși Domnul Isus, încă înainte de Penticostă (Ioan 15:1-10).

Ei erau copii ai lui Dumnezeu, frații și mireasa lui Cristos, curățiți prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Spiritul Sfânt (Ioan 13:10; 15:3; 17:17), pe baza unei jertfe care urma să se dea.

Însă după moartea și înviere Domnului Isus, spălarea de păcate s-a făcut pe baza sângelui vărsat deja de Cristos.

În ziua Penticostei, s-au botezat 3000 de suflete, cei botezați atunci *în Numele lui Isus*, au fost renăscuți pe baza sângelui vărsat deja de Cristos pentru toți, și au experimentat nașterea din nou, au fost îndreptățiți și sfințiți în botez (1Corinteni 1:13; 6:9-11; Tit 3:4-5).

În al doilea an al lucrării Sale publice, Cristos a rânduit apostolii în adunarea ce deja a format-o (Luca 6:13-16). Cei doisprezece au fost aleși dintr-un grup mare de discipoli (Luca 6:13). Apostolii au fost primii conducători ai adunării lui Cristos, fapt confirmat de Pavel în 1Corinteni 12:28: **„Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli...”**. Cu toate că primi rânduiți în slujbă după Penticostă au fost diakoni (Fapte 6:1-6), întrebarea care se ridică este: *dacă adunarea nu exista înainte de Penticosta, cum au fost rânduiți, întâi apostolii?* Doar dacă adunarea a început să existe o dată cu primii discipoli, atunci în grupul primilor discipoli, Isus a rânduit cei 12 apostoli, care au primit: *„slujba de supraveghere”* (BCR n.s.), slujba avută și de Iuda, conform cu Fapte 1:20, iar Iuda se știe că a murit înainte de Penticostă (Fapte 1:15-26).

În Matei 16:18, Cristos spune: **„voi construi adunarea Mea”**, cuvântul: **„Mea”**, distinge adunarea lui Cristos de toate celelalte adunări din lume!

În timpul lucrării lui Cristos pe pământ Îl vedem construidu-Și adunarea Sa, până când a avut 120 de membrii (Fapte 1:15) și posibil mult mai mulți (1Corinteni 15:6).

Acestui grup de discipoli botezați care L-au urmat pe Cristos, i s-au dat reguli privitoare la disciplina adunării (Matei 18:15-18), i s-a dat Cina Domnească (Matei 26:26-30) și autoritatea și trimiterea de a face discipoli (Matei 28:18-20).

Domnul Isus, a afirmat despre Petru în Matei 16:18-19, SCC: „**Dar și Eu îți zic: „tu ești Petru; și pe această piatră voi construi adunarea Mea, și porțile locuinței morților nu o vor învinge. Îți voi da cheile Regatului cerurilor; și ceea ce ai să legi pe pământ, va fi legat în ceruri; și ceea ce ai să dezlegi pe pământ, va fi delegat în ceruri”**”, Indică aceste versete, că adunarea va exista doar la un moment din viitor?

Observăm aici că Domnul Isus vorbește că El, va construi [la viitor] adunarea. Să înțelegem de aici că adunarea nu era înființată, încă?

Cu siguranță că Domnul Isus nu se contrazice, El vorbește de adunare (ekklesia) la timpul prezent când spune în Matei 18:15-20 SCC, după două capitole: „**Iar dacă are să păcătuiască fratele tău, mergi și dovedește-i vina între tine și el singur. Dacă are să asculte te tine ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu are să te asculte, ia cu tine încă unu sau doi; ca pe gură de doi martori sau de trei să fie stabilit orice cuvânt. Iar dacă are să refuze să asculte de ei, spune adunării; dacă însă și de adunare are să refuze să asculte, să fie pentru tine precum este păgânul și vameșul. Adevărat vă zic: Oricâte aveți să legați pe pământ, vor fi legate în cer; și oricâte aveți să dezlegați pe pământ vor fi dezlegate în ceruri. Iarăși; adevărat vă zic: Dacă doi dintre voi au să fie de acord pe pământ pentru orice înfăptuire pe care au să o ceară, li se va face de către Tatăl Cel ce este în ceruri. Pentru că unde sunt doi sau trei adunați pentru Numele Meu, acolo sunt Eu în mijlocul lor.”**

Iată Isus îi învață că în cazul în care un frate păcătuia, nu asculta mustrarea între patru ochi, nu asculta nici de mai un frate sau doi, el trebuie spus adunării. *Oare la care adunare trebuia spus, dacă adunarea, s-a înființat doar la Penticosta?!?*

Cu siguranță că Isus nu s-a referit la adunarea lui Israel, ea nu avea autoritate să lege sau să dezlege, ea nu se aduna pentru Numele Lui, și atunci când cineva păcătuia era dus în fața bătrânilor la poarta cetății (Rut 4:1-2), și NU spus adunării.

Este limpede, exista o adunare (ekklesia), dacă exista adunarea lui Cristos exista și corpul lui Cristos, căci adunarea este corpul Lui (Efeseni 1:22-23; Coloseni 1:18).

Domnul Isus în Matei 16:16, nu spune că adunarea Lui nu exista, ci spune că adunarea Lui care exista deja zidită de Tatăl pe El (Ioan 15:1), prin mărturisirea lui Ioan Botezătorul (Ioan 1:6-8, 29-34), și prin lucrările miraculoase ce L-au adevărit pe Fiul (Ioan 14:10-11), va fi în

viitor, zidită pe Petru, căruia Domnul îi dă ștafeta după plecarea Lui la cer, și lui îi va da: chei ale Regatului cerurilor.

Cheile la care se referă aici este autoritatea de a ține păcatele, sau a le ierta păcatele. Binențeles că această autoritate va fi folosită în unitate cu Domnul și sub călăuzirea Spiritului lui Cristos nu de capul apostolilor (comp. Ioan 20:22-23 cu Fapte 5:1-11).

În timpul când Domnul Isus a spus aceste cuvinte din Matei 16:18, adunarea exista (Ioan 3:22,29; vezi și Matei 18:15-20), zidită pe El, piatra din capul unghiului, temelia principală a adunării (Efeseni 2:20; 1Corinteni 3:11; 1Petru 2:4-9), dar în viitor după plecarea Lui la cer, adunarea va fi zidită pe Petru, căruia o să-i încredințeze cheile Regatului cerurilor.

Când i-a încredințat Domnul lui Petru cheile? De când a avut el și ceilalți apostoli autoritatea de a ierta păcatele sau de a le ține? De după învierea Domnului Isus, el și ceilalți apostoli au primit autoritatea de a ierta sau a le ține păcatele (Ioan 20:21-23).

Apostolii au folosit această autoritate cum a fost în cazul cu Anania și Safira (Fapte 5:1-10).

Prin urmare, este evident că a existat o adunare înainte de Pentecosta, după cum descrie cartea Fapte cap.1, din ea făcea parte inițial: cei 11 apostoli, femeile, și frații lui Isus, și discipolii botezați de ei. După înviere Isus s-a arătat la peste 500 de frați (1Corinteni 15:6)!

În cartea Faptele Apostolilor se vorbește de o adunare în Ierusalim de 120 de bărbați, fără a pune la socoteală femeile!

După înălțarea Domnului, ei au avut o întrunire a adunării pentru rugăciune (Fapte 1:14) și o adunare generală (Fapte 1:21-26). Când adunarea a ales pe cineva să îl înlocuiască pe Iuda, Petru le-a spus: **„Trebuie deci ca, dintre cei ce ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi, cu începere dela botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat El dela noi, să fie rânduit, unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui”** (Fapte 1:21-22). Se poate vedea clar că a existat o adunare care l-a urmat pe Cristos **„cu începere de la botezul lui Ioan.”**

Apoi cum putea Matia să devină apostol cu slujba de supraveghere în locul lui Iuda Iscarioteanul dacă adunarea nu exista, *peste cine să supravegheze?*

Dar trebuie să înțelegem că anumite lucrări au fost date adunării de către Domnul în mod progresiv, discipolii nu au primit toate lucrările și toată lumina dintr-o dată, de aceea noi trebuie să înțelegem că adunarea

dinainte de Pentecosta era într-o formă începătoare și că pe parcursul timpului i s-a dat toate lucrările sfinte și practicile pe care adunarea trebuia să le urmeze.

Cum este numită adunarea?

Adunarea („*ekklesia*”) mai este numită și „**adunarea lui Dumnezeu**” (1Corinteni 1:2), căci acum ea este poporul Lui formată din toate națiunile (Fapte 15:14; Romani 9:23-26; 2Corinteni 6:16), mai este numită și ‘adunarea sfinților’ (1Corinteni 14:33); și adunarea lui Cristos căci ea este și a lui Cristos (Romani 16:16; vezi și Matei 16:18), sau „**Biserica („ekklesia”) ...care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos**” (1Tesaloniceni 1:1), sau la plural: „**Bisericilor lui Dumnezeu,... care Sunt în Hristos Isus**” (1Tesaloniceni 2:14).
Însă poate cineva se întreabă:

Cum este descrisă adunarea în Scripturi?

Ea este înfățișată și ca fiind: templul lui Dumnezeu și al Spiritului Sfânt (1Corinteni 3:16; 2Corinteni 6:14), o locuință a lui Dumnezeu prin Spiritul (Efeseni 2:22), casa lui Dumnezeu, cât și stâlpul și susținerea adevărului (1Timotei 3:15), casă spirituală (1Petru 2:5), căci acei credincioși au devenit pietre vii în construcția adunării și au ca temelie și piatră din capul unghiului pe Isus Cristos (1Petru 2:3-10), dar aceasta mai este zidită pe și pe temelia apostolilor și a profeților (Efeseni 2:20). Ea mai este și manifestarea Regatului (Împărăției) lui Dumnezeu pe pământ (Coloseni 1:13,18; Matei 25:1). Să nu înțelegem greșit însă, adunarea creștină nu este Regatul lui Dumnezeu, chiar dacă adunarea se află în Regatul lui Cristos și este manifestarea vizibilă a Regatului, totuși Regatul lui Dumnezeu cuprinde mult mai multe domenii și persoane ca „adunarea”. Astfel cine este în adunare este fiu al regatului (Matei 13:38) și deci și în regatul lui Cristos (Coloseni 1:13), însă există ființe ca îngerii de pildă, care se află în Regatul cerurilor și totuși ei nu fac parte din adunare.

Scripturile Creștine folosește mai multe ilustrații descriptive ale adunării, să le studiem în continuare:

Adunarea este:

- Un **corp spiritual**, ce se aseamănă cu un corp fizic. Isus este capul, iar credincioșii sunt mădulele trupului, fiecare creștin fiind un mădular al acestui corp spiritual (1Corinteni 12:12-27;

Efeseni 1:22-23; Coloseni 1:18), deoarece fiecare credincios este în comuniune cu Domnul și un singur spirit cu El (1Corinteni 6:17). Această ilustrație cu corpul uman subliniază interdependența dintre membrii adunării, astfel în fiecare membru există ceva necesar pentru zidirea celorlalți și a întregului, fiecare are o funcție anume în corp. Astfel adunarea este ca un organism ce funcționează sub conducerea capului și în care fiecare mădular depinde și este legat de restul mădulelor.

 O fecioară curată logodită cu Cristos, acesta fiind Mirele (Matei 22:2; 2Corinteni 11:2). Această imagine a adunării, descrie și evocă atât de minunat iubirea, grija, fidelitatea, și relația ce există între ea și Cristos, putem să descriem această comuniune și relație prin cuvintele din Cântarea Cântărilor 2:16; 3:4; 7:10 BCR: „**Preaiubitul meu este al meu și eu sunt al lui...și am găsit pe acel pe care-l iubesc sufletul meu. L-am apucat și nu l-am mai lăsat să plece...Eu sunt a preaiubitului meu și dorința lui este după mine...**” Într-adevăr adunarea este scumpă și prețioasă în ochii Mirelui ei, iar între aceștia este o legătură de nezdruccinat.

 Un ogor, în 1Corinteni 3:9 GBV 2001, se spune: “**Pentru că noi suntem împreună-lucrători ai lui Dumnezeu; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu**”. Pavel compară adunarea din Corint cu un ogor, prin insuflarea lui Dumnezeu.

 Cortul lui David, adunarea este numită așa deoarece “**cortul cel căzut al lui David**”, va fi rezidit, restabilit prin adunare, regele David reprezentându-l pe Cristos. Astfel, așa cum a fost precizat de Simon (Petru), și profețit de Amos (Amos 9:11-12), și spus de Iacob, care citând cuvintele lor, spune în Fapte 15:14-18, SCC: “**Simeon a relatat cum că întâi Dumnezeu a privit să ia dintre națiuni un popor pentru Numele Său. Și cu aceasta se potrivesc cuvintele profeților, după cum a fost scris: „După aceea, Mă voi întoarce și voi rezidi cortul cel căzut al lui David, și voi rezidi cele dăruite ale lui; pentru ca ceilalți dintre oameni să caute pe Iehova, și toate națiunile peste care a fost chemat Numele Meu; zice Iehova, Cel făcând acestea, cunoscute din vechime.”**

 O clădire, casă sau templu, Cristos fiind piatra unghiulară (Efeseni 2:20-22; 1Corinteni 3:11), iar Dumnezeu locuiește prin

intermediul Spiritului Sfânt în aceasta. Dumnezeu își face prezența când aceștia se adună, astfel ei, cei chemați, sunt casa lui Dumnezeu (Evrei 3:6). Astfel adunarea nu este o clădire fizică; ci, un grup de creștini care formează casa, locuința sau templul lui Dumnezeu, căci ei sunt pietre vii (1Petru 2:5) în mijlocul cărora Dumnezeu locuiește (2Corinteni 6:16). Adunarea ca clădire de pietre vii, indică soliditate, unitate fiind zidiți în iubire, care este cel mai bun mortar pentru pietre vii, căci dragostea este legătura perfectă a unității (Efeseni 4:15-16; Coloseni 3:14).

2) Întrebări și răspunsuri despre adunarea creștină

Când putem vorbi de înființarea unei adunări?

Atunci când un lucrător sau mai mulți lucrători, trimiși de Domnul predică Evanghelia într-o localitate, și acolo, Domnul adaugă suflete prin botezul în apă în Numele lui Isus care îi unește cu El. Atunci putem vorbi de o adunare creștină (Fapte 2:38-47; Romani 6:2-5; Coloseni 2:12)!

Astfel acești credincioși noi se botează și devin un corp cu lucrătorii lui Isus Cristos, și împreună perseverează în **„în învățătura apostolilor și în comuniune, în frângerea pâinii și în rugăciuni”** (Fapte 2:42, SCC). Ei au aceeași credință (Efeseni 4:5), se închină împreună în mod regulat, trăiasc o viață de corp spiritual, învață Biblia împreună, țin regulat: Cina Domnească și toate rânduielile și lucrările sfinte.

Dacă este cazul, chiar să ia măsuri disciplinare împotriva celor care păcătuiesc (1Corinteni 5), pe baza mărturie a doi sau trei martori, iar ce va lega doi sau trei strânși pentru Numele lui Isus pe pământ, va fi legat în cer (Matei 18:16-20).

Prin urmare, o adunare începe de la doi care se adună **pentru** Numele Domnului Isus (Matei 18:20).

O precizare, având în vedere că în Biblie o acțiunea *în Numele*, înseamnă: o acțiune *în locul acelei persoane* (Deuteronom 10:8; 1Samuel 25:5-9; 1Regi 21:8; Exod 5:23; Deuteronom 18:19-20; Estera 3:12; 8:8; Matei 7:22), sau ca reprezentant al acelei persoane (1Samuel 17:45; 2Corinteni 5:20).

Culte, spun că se adună „*în Numele lui Isus*”, folosind versiunea preotului ortodox: Dumitru Cornilescu!!! Însă dacă folosim și credem versiunea preotului ortodox: Dumitru Cornilescu, urmăm o erezie!!! Căci atunci cei doi sau trei se adună „*în Numele*”, ceea ce ar denota că se adună *în locul* lui Cristos, ceea ce ar fi o minciună, chiar o erezie! Sensul din Matei 18:20, nu este nici ca reprezentant al lui Cristos, o dată ce partea finală a textului precizează: **„sunt Eu în mijlocul lor”**, o dată ce este El prezent, nu mai are nevoie de reprezentant!!!

Redarea corectă este: **„Pentru că unde sunt doi sau trei adunați pentru Numele Meu, acolo sunt Eu în mijlocul lor”** – Matei 18:20, SCC.

În greacă nu este „en”: în; ci, este „eis” și care înseamnă: *pentru, spre, înspre, etc.*, aici sensul este de **„pentru Numele Meu”**, adică de dragul Numelui sau a persoanei Domnului Isus, noi ne adunăm!

Cine face parte din adunare?

Din adunarea mondială fac parte toți cei născuți din Dumnezeu, toți cei salvați prin credința lor în Isus și toți cei care sau căit de păcate și sau botezați în apă, și au fost sfințiți și curățiți prin Cuvânt, prin Spiritul Sfânt și prin sângele Domnului (Efeseni 2:11-22; 3:5-10; 5:23-27).

Actul sau evenimentul propriu-zis care realizează alipirea unei persoane la corpul lui Cristos, adică la ‘adunarea universală’ este nașterea de sus, căci prin nașterea din apă și Spirit Sfânt (Ioan 3:3,5), toți credincioșii devin mădulare și alcătuiesc corpul lui Cristos (1Corinteni 12:12-13; 6:11).

Botezul în Spirit este o lucrare ce are loc în general după nașterea de sus, este primirea darului Spiritului Sfânt, adică vorbirea în alte limbi (Fapte 2:38-39).

Concepția greșită potrivit căreia botezul în Spirit adăugă mădulare la trupul lui Cristos se bazează pe un singur text: 1Corinteni 12:13, însă o traducerea corectă a textului, nu vorbește de botezul în Spirit, ci de primirea Spiritului în botezul în apă când devii mădular în trupul lui Cristos.

În Scripturile Calea Creștină, este redat corect textul grecesc, traducându-se: **„Și pentru că în un Spirit, noi toți într-un corp am fost botezați, fie iudei, fie greci, fie sclavi, fie liberi. Și toți am fost adăpați dintr-un Spirit”** (SCC).

Iată nu este vorba de a fi botezați *de un Duh* (Cornilescu), sau *botezați într-un Duh* (veriunile: catolică, ortodoxă, NTR), așa cum redau unele traduceri; ci, de un *botez într-un corp*, referindu-se la botezul în apă cu ocazia căruia intri în corpul lui Cristos.

Iar atunci când te naști din apă și Spirit, bei sau te adapi dintr-un singur Spirit (v.13b).

În schimb, botezul în Spirit Sfânt este a doua lucrare în viața credinciosului după nașterea din apă și Spirit, după ce primim *Spiritul Sfânt* în botezul în apă, ulterior putem primi *darul Spiritului* și anume vorbirea în alte limbi (Fapte 2:38-39).

Există mai multe cazuri care indică că botezul în Spirit este ulterior nașterii din nou, cei 11 discipoli au fost botezați în apă (Ioan 4:1-2) și au avut Spiritul Sfânt înainte de Penticostă (Matei 10:20; Ioan 20:22-23), însă doar la Penticostă au primit botezul în Spirit Sfânt (Fapte 2:1-4).

În mod asemănător, Timotei era un discipol cu siguranță născut de sus, având o buna mărturie (Fapte 16:1,2; vezi și Efeseni 1:13), însă doar

după ce s-a întâlnit cu Pavel a primit botezul în Spirit sau darul vorbirii prin punerea mâinilor lui Pavel (2Timotei 1:6-7).

Conform Scripturilor, Spiritul ca renaștere, se primește la botezul în apă, botez numit și „**baia renașterii**” (Tit 3:5 SCC). Deoarece botezul *în Numele lui Isus* înseamnă un botez *în Isus*. Deci cineva botezat *în Cristos* (Romani 6:3), este introdus în persoana Fiul, în corpul Lui.

Ca de pildă, Pavel aflând că 12 bărbați, au fost botezați doar cu botezul *pocăinței* al lui Ioan Botezătorul, el îi botează în apă *în Numele lui Isus*, și atunci are loc nașterea din apă și spirit (Ioan 3:5), și astfel ei s-au născut *în Cristos* (comp. cu 1Corinteni 4:15). Doar ulterior prin punerea mâinilor lui Pavel, peste ei, aceștia primesc Spiritul Sfânt ca botez.

Cum s-a manifestat botezul cu Spiritul Sfânt la acești 12 bărbați? Ei „**vorbeau în alte limbi, și prooroceau**”.

Unii au primit botezul în Spirit înainte de renaștere (Fapte 10:45-48), pe baza credinței lor (Efeseni 1:13-14) căci botezul în Spirit este primirea unui dar, darul vorbirii în alte limbi (comp. Fapte 2:4 cu Fapte 2:39).

În adunarea locală, lucrurile stau la fel, adică e nevoie ca cineva să se căiască, să creadă în Domnul Isus, să mărturisească cu gura și prin botezul în apă și acea persoană este adăugată la adunarea locală de creștini (Fapte 2:37-42; 9:17-19; 22:16).

Care este perioada adunării?

Cele doua limite ale istoriei pământești ale adunării sunt: la începutul serviciului pământesc al lui Isus, când primii discipoli s-au născut din apă și Spirit, și au devenit adunarea Lui, Ioan Botezătorul numinându-i mireasă (Ioan 3:22,29; 4:1-2), și răpirea adunării, la venirea Domnului Isus Cristos (1Tesaloniceni 4:16-17), la sfârșitul necazului cel mare (Matei 24:29-31), la ultima trâmbiță (1Corinteni 15:52; Apocalipsa 11:15-19).

Astfel pe pământ adunarea lui Cristos există, începând cu anul 27 d.C. la botezul lui Isus și a primilor discipoli, și până la revenirea Domnului în viitor.

Care este terenul pe care se strânge Adunarea ?

Terenul spiritual unde există, lucrează și se strânge adunarea lui Cristos este Domnul Isus Cristos, căci adunarea este corpul Lui (Coloseni 1:18). Expresii ca „**în Domnul**”, „**în Cristos**”, denotă că gândurile, acțiunile, lucrările, tot ce vorbim, comportamentul nostru, trebuie să fie făcut în Domnul! - Romani 9:1; 12:5; 13:14; 14:14; 16:12 1Corinteni

15:58.

Și fiind în Cristos, implicit terenul adunării sunt locurile cerești, unde stăm și de unde domnim împreună cu Cristos (Efeseni 2:5-6; Apocalipsa 1:5-6).

Chiar dacă din punct de vedere fizic, adunarea funcționează și pe pământ, ca ambasadori ai lui Cristos (2Corinteni 5:20), ca adunare, în locurile (case particulare, clădiri publice) unde are întâlniri regulate (Romani 16:5; Coloseni 4:15; Fapte 5:42).

Totuși, accentul nu este pe lucruri pământești! Creștinii nu au nevoie de hainele albe sau speciale preoțești, ci de hainele faptelor bune (Apocalipsa 3:4; 19:8); nu au nevoie de lumânări, căci viața lor este o lumină (Filipeni 2:15; Matei 5:14-16); și rugăciunile lor sunt tămâia plăcut mirositoare (Apocalipsa 8:3). De aceea ei se bazează pe lucruri cerești și nu pe lucruri pământești căci cetățenia lor este în ceruri, ei se bazează pe Cuvântul lui Isus; nu pe ritualuri, tradiții omenești și forme fără viață (Filipeni 3:2-10). Domnul este viața de vie din care avem seva și viața (Ioan 15:1-8).

Care este temelia adunării?

Adunarea sa fondat pe piatra de temelie care este Isus Cristos (1Petru 2:6-8; 1Corinteni 3:11), și pe apostoli și profeți (Efeseni 2:20), în frunte cu apostolul Petru, căci Isus spune în Matei 16:18-19, SCC: **„Dar și Eu îți zic: „tu ești Petru; și pe această piatră voi construi adunarea Mea, și porțile locuinței morților nu o vor învinge. Îți voi da cheile Regatului cerurilor; și ceea ce ai să legi pe pământ, va fi legat în ceruri; și ceea ce ai să dezlegi pe pământ, va fi delegat în ceruri”**.

Chiar dacă unii interpretează greșit acest text, interpretându-l în forma care să coincidă cu organizarea cultului lor eretic, după cum urmează:

- Piatra pe care este zidită adunarea este: *Isus Cristos*, ei argumentează cu 1Petru 2:4, unde Domnul Isus este numit **„piatra vie”**, însă faptul că Isus este **„piatra vie”**, nu exclude ca și Petru să fie o piatră în temelia adunării (vezi: (Efeseni 2:20).
- Piatra pe care este zidită adunarea este: *revelația din partea lui Dumnezeu*. Domnul nu îi spune revelației aceste cuvinte; ci El vorbește despre persoana apostolului Petru, când spune: **„tu ești Petru”**.
- Piatra pe care este zidită adunarea este: *mărturisirea precum că Isus este Fiul lui Dumnezeu și Cristosul*. Domnul nu îi spune mărturie

aceste cuvinte; ci El vorbește despre persoana apostolului Petru, când spune: „**tu ești Petru**”.

Prin urmare interpretarea corectă este: „**tu ești Petru; și pe această piatră** (pe apostolul Petru) **voi construi adunarea Mea**”.

Chiar dacă în limba greacă apar două cuvinte diferite „*Petros*” (substantiv masculin, cu înțeles de piatră sau o bucată din stâncă) și „*petra*” (substantiv feminin cu înțeles de stâncă). Domnul Isus folosește două cuvinte diferite, referindu-se la același lucru (așa cum a mai făcut și în alte ocazii – comp. Matei 24:45 cu Luca 12:42).

Un argument în plus, este contextul unde se arată: „**Îți voi da cheile Regatului cerurilor; și ceea ce ai să legi pe pământ, va fi legat în ceruri; și ceea ce ai să dezlegi pe pământ, va fi dezlegat în ceruri**”.

De ce să-i dea lui Petru cheile dacă nu este el piatra?

În concluzie, este clar că apostolul Petru este piatra² pe care este construită adunarea în sensul că după plecarea Domnului Isus la cer, el urma să conducă adunarea ca primă piatră de temelie, dar el nu a fost singura piatră, dar este piatra cea mai importantă, după piatra de temelie, sau piatra din capul unghiului care este Domnul Isus Cristos (1Corinteni 3:11; 1Petru 2:6-7). Însă, împreună cu Petru sunt ceilalți apostoli care sunt și ei pietre din temelia adunării și a Noului Ierusalim (Efeseni 2:20; Apocalipsa 21:14), apoi profeții Noului Legământ (Efeseni 2:20).

Pe aceste temelii, urmau să fie zidiți toți ceilalți creștini, care sunt pietre vii în structura clădirii lui Dumnezeu sau a adunării, după cum citim în cea dintâi epistolă a lui Petru 2:4-5: „**Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasa și scumpa înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casa duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos**”.

Astfel o Societate, o organizație, asociație sau fundație caritabilă care se ocupă numai de săraci sau de orfani sau de bătrâni, sau de bolnavi, sau de tineri sau doar de evanghelizare, sau doar de învățătură, nu sunt **adunarea**.

Adunarea va continua să existe pe vecie, dar fundațiile, societățile, organizațiile, asociațiile, la venirea Domnului își vor înceta existența,

² Aceasta nu înseamnă că papii sau alți episcopi sunt succesorii lui Petru, căci Domnul Isus nu a spus că cheile împărăției se vor perpetua de la Petru la alții, și nu există nici o evidență istorică pentru întregul lanț al succesiunii autorității bisericești.

adunarea lui Dumnezeu este veșnică (Evrei 12:23), pe când acestea chiar dacă au scopuri nobile sunt trecătoare.

Adunarea ne unește cu o persoană, organizațiile ne unesc cu o lucrare!

De aceea Biblia învață: **„Apropiați-vă de El!”** Nu e vorba să ne apropiem de o denominație, organizație, cult, asociație, ritual, obicei, etc.; ci, de Cristos, de Persoana Lui.

Dacă ne dăm seama că cultul din care facem parte, nu ne conduce la Cristosul Cel biblic, Adevărat și viu, trebuie **„să ieșim dar afara din tabăra, la El”** (Evrei 13:13).

Care este diferența între a adera și a fi adăugat?

Biblia învață: **„...Iar Domnul, în același timp, adăuga zilnic pe cei salvați”** - Fapte 2:47 (SCC). În timp ce, despre o sectă, grupare, se relatează: **„Pentru că înainte de zilele acestea s-a ridicat Teuda, zicând a fi el însuși cineva; căruia i-au aderat un număr cam de patru sute de bărbați; care a fost suprimat; și toți câți au ascultat de el, au fost risipiți, și s-au făcut în nimic.”** - Fapte 5:36 (SCC)

Mulți oameni caută religia adevărată! Mulți oameni caută poporul lui Dumnezeu? Ei caută o grupare care să-i mulțumească. Problema de fond la această alergare după „biserică”, este înțelegerea greșită a apartenenței și intrării în poporul Domnului!

Mulți în primul rând, nu îl cunosc pe Dumnezeu, pe Fiul Său, doar cunosc câteva date despre ei, unele eretice, eronate!

Apoi, din cauza dorinței de a avea prieteni, o comunitate, ei aleargă, caută după „biserică”.

Cum am mai spus și cu alte ocazii și prin scris, oamenii dacă prima dată nu-L caută și găsesc pe Dumnezeu, nu pot avea lumina, nici discernământul sau puterea de a deosebi adevărul de fals, și prin urmare vor fi foarte expuși diferitelor capcane a unor secte care pretind că ele sunt poporul lui Dumnezeu!

Diferența dintre o grupare religioasă și corpul lui Cristos este că la grupare: *aderi*, ca la un partid, sau la un club, poate îndeplinind anumite condiții ale cultului, pe când în corpul lui Cristos ești introdus de El, adăugat de El ca mădular!

În Fapte 2:47 (SCC), se spune clar: **„Iar Domnul, în același timp, adăuga zilnic pe cei salvați”**.

În timp ce la grupări religioase ca și ce descrisă de Gamaliel au aderat oamenii (Fapte 5:36), la adunarea lui Cristos, Capul Îi adaugă în corpul Său!

Lucrarea prin care un om, din fiu al satanei, devine copil al lui Dumnezeu este realizată de Dumnezeu prin Fiul Său! El este agricultorul ce ne poate altoi în butucul de vie care este Cristos (comp. Ioan 15:1-4 cu Romani 11:17).

În timp ce în culte, oamenii sunt plantați într-o organizație omenească, printr-o lucrare omenească!

Însă, Dumnezeu Tatăl crează mlădițe roditoare în Isus butucul de vie, prin credința și ascultarea noastră, El ne plantează în Fiul Său (Ioan 15:1-5).

Culte, organizațiile, asociațiile, nu au putere să de-a viața veșnică, să-i unească pe oameni cu Cristos, deoarece ele nu-L cunosc pe Domnul și calea Lui. Un exemplu în acest sens este că corpul Domnului nu are nevoie de aprobare de la ministerul cultelor ca să se închine sau să predice Cuvântul! Împotriva lucrării Spiritului nu este lege (Galateni 5:23), doar în mintea oamenilor stricați la minte, ce se încred în oameni, în puteri politice, care și-au fixat temeli înșelătoare (Psalm 146:3) și de aceea vor pieri cu lumea aceasta, cultele și organizațiile aprobate de mai mari lumii, sunt parte a lumii!

Dar când, cum, unde, este adăugat un om în corpul Domnului?

În Faptele Apostolilor, găsim modelul în care mii de oameni au fost adăugați la corpul Domnului!

Apostolii au predicat Evanghelia, oamenii au fost străpunși în inimă, s-au căit, au crezut, au mărturisit cu gura lor și au fost botezați în apă, un astfel de exemplu îl găsim în Fapte 2:22-47.

Conform Scripturilor, un om este adăugat în corpul spiritual al Domnului, și devine astfel membru în adunarea creștină, după ce iasă din apa botezului, după ce credinciosul s-a unit cu Cristos! (comp. Romani 6:3 cu 1Corinteni 12:13).

În limba greacă pentru botez este expresia: „baptizo”, ce înseamnă: „scufundare, cufundare, afundare, imersiune”. Astfel, botezul în apă este o scufundare completă în apă pentru o clipă, care se face în Numele lui Isus Cristos mediatorul Noului Legământ (Fapte 2:38; 8:16; 10:44; 19:5; Romani 6:2; Galateni 3:27). Sufundarea în Numele înseamnă o scufundare în persoana lui Cristos (comp. Fapte 2:38 cu Romani 6:3).

În botezul în apă, noi murim față de păcat, față de lume, și îngropați cu Cristos atunci când ne-am scufundat în apă, iar când am ieșit din apă, înviem împreună cu Cristos la o viață nouă pentru Dumnezeu (Romani 6:2-3, Romani 6:11; Coloseni 2:12).

În botez ne scufundăm în Isus Cristos și pentru iertarea păcatelor (Fapte 2:38; 22:16). El mai este „**baia renașterii**” (Tit 3:5 SCC), adică locul unde ne naștem din nou, din apă și Spirit (Ioan 3:5), și unde experimentăm: îmbrăcarea noastră cu Cristos (Galateni 3:27), unde inimile noastre sunt: „**stropite și curățite de un cuget rău**” (Evrei 10:22). Spiritul Sfânt și sângele lui Isus, realizează toate acestea în botez (1 Ioan 5:8), cu condiția ca cel botezat, înainte de botez să fi primit o învățătură adevărată ce a dus la o căință, credință autentică, la o păzire a poruncilor Domnului, la o mărturie cu gura din inimă (Fapte 2:38; 8:12; Matei 28:19-20; Romani 1:5,10; 10:9-10).

Adunările trebuie să aibă clădiri speciale de întrunire?

În primele trei secole ale adunării creștine, credincioșii se adunau de cele mai multe ori în case. Sfânta Scriptură învață că adunarea lui Cristos este un grup de oameni (Fapte 5:11; 12:5; 14:27). Termenul din din greacă pentru adunare este „**ekklesia**”, care înseamnă: „*adunarea celor chemați afară*”.

Există grupuri religioase, care susțin că ucenicii Domnului, ar trebui să se adune doar în case, nu în clădiri publice, mergând pe ideea că primii creștini s-au adunat în case! *Care este adevărul? Ce învață Sfânta Scriptură?*

Primii creștini se adunau atât în locuri publice cât și în case particulare ale fraților sau surorilor de credință (Romani 16:5; 1 Corinteni 16:19; Coloseni 4:15).

De pildă, în Scripturile Creștine (Noul Testament) găsim trei locuri publice în care se adunau creștinii, după cum urmează:

1) Templul din Ierusalim (Fapte 2:46; Fapte 5:12). **2) Școala lui Tiran** (Fapte 19:9). **3) Sinagogi** (Iacob 2:2). Astfel, când membrii unei sinagogi deveneau creștini, sinagoga era transformată într-un loc de adunare a ekklesiei lui Cristos, un loc de închinare creștin. Iacob le scrie evreilor creștini care erau în diaspora (Iacob 1:1; 2:1,7), iar aceștia conform cu (Iacob 2:2) se adunau într-o sinagogă!

În **Noua Traducere românească** la n.s. se spune: „*sinagoga, care înseamnă întrunire sau loc de adunare; în perioada NT, sinagoga iudaică era centrul comunității, locul public de rugăciune, de închinare și de citire a Scripturilor, acolo unde existau cel puțin zece bărbați; termenul se referă în acest context la o adunare creștină*”.

Prin urmare, ideea susținută de unele grupuri care se adună: “doar în case”, că este greșit a te întâlni într-o clădire sau o sală publică este

nebiblică, o dată ce primele ekklesii se adunau fie la templu, la sinagogă, sau în săli de școală!

De fapt, nu este important **locul fizic** unde se adună ekklesia lui Cristos; dacă este în case particulare, săli închiriate, chiar în păduri, sau corturi, ci, ca ea să fie cu adevărat clădirea lui Dumnezeu unde este prezent: El (1Corinteni 3:9, Efeseni 2:19-22), ca aceea adunare să fie: Templul lui Dumnezeu (1Corinteni 3:16-17), casa a lui Dumnezeu (1Timotei 3:15; Evrei 3:6, 10:21, 1Petru 2:17), corpul lui Cristos (Romani 12:4-5, 1Corinteni 12:12, Efeseni 3:6, 5:23,30).

Indiferent dacă punem de o parte pentru adunare, o cameră dintr-o casă, sau punem de o parte o casă întreagă, rezultatul este același: un loc de întrunire a adunării (ekklesiei).

Sunt unii care susțin că este greșit să punem o cameră, o sală, de o parte doar pentru întrunirile adunării, și fără a mai fi folosită într-un alt scop!!! Sau că este greșit să avem bănci sau scaune ca într-o sală, în care chipurile vedem “ceafa fratelui din fața noastră”, că trebuie neapărat să stăm în cerc, să ne vedem față în față, că este greșit să ai un pupitru sau amvon, etc.

Pe aceștia îi întrebăm în dragoste, unde spune Biblia că aceste lucruri ar fi păcat? Unde ne spune Biblia că primii creștini în casele în care se adunau stăteau neapărat în cerc, și nu pe șiruri de bănci?

Am văzut că primii creștini se adunau și în Școala lui Tiran, potrivit traducerii Noua Traducere Românească unde este redat astfel: **“în sala de prelegeri a lui Tiranus”**. Comentariile sunt de prisos!

Dacă la început o adunare se poate aduna într-o casă particulară, fie într-o cameră ce este folosită și cu alte scopuri decât: închinarea, fie o cameră pusă de o parte pentru întrunirile ekklesiei, ulterior dacă ekklesia crește, ei fie pot închiria o sală publică, cumpăra una, sau construi una. Ea se va numi “Casa lui Dumnezeu”, pentru că ea *va fi dedicată lui Dumnezeu*, chiar dacă ea nu este casa lui Dumnezeu în sensul în care ekklesia răscumpărată este numită casa lui Dumnezeu, care este o casă spirituală.

Nicăieri Domnul Isus nu interzice a construi o sală sau clădire pentru ekklesia Sa, de fapt Mireasa Sa are o clădire: Noul Ierusalim (Apocalipsa 22:14)! De ce ar fi un lucru greșit, atunci când nevoia o cere? Dacă ne putem întrunii în clădiri publice închiriate sau unde avem permisiunea aceasta, de ce ar fi greșit ca prin binecuvântarea lui Dumnezeu să se construiască o clădire simplă, pentru corpul lui Cristos?!

Aceasta nu înseamnă să adoptăm obiceiurile nescriturale ale cultelor!
Vedem azi în multe grupuri religioase, în clădiri religioase, la programe religioase diferite lucrări făcute din tradiția oamenilor și nu venite prin înțelepciunea lui Dumnezeu.

Conducătorii lor îi duc în rătăcire și îi fac să respecte lucruri care nu ar trebui ținute și îi fac să nu respecte lucruri care trebuie respectate, așa ca și fariseii!!!

Vedem la programe cum sunt puși oamenii să se ridice în picioare chipurile „din respect față de cuvânt”, dar ei nu respectă Cuvântul, nu-l împlinesc, îl urăsc. Dacă cultul spune un lucru și Scriptura învață adevărul, ei respectă minciuna cultului!

Nu există nici un pasaj în Biblie în care poporul lui Dumnezeu să se fi ridicat la citirea legii; ci, doar la închinare (Neemia 8:5-6).

Vestitorii Cuvântului trebuie să predice cuvintele lui Dumnezeu (1Petru 4:11).

Chiar prin aceasta cultele mărturisesc că ele nu vestesc adevărul, căci din același respect ar trebui în timpul predicilor să stea tot timpul în picioare!!

Cuvântul scris: Sfânta Scriptură, nu ar trebui să difere de cel rostit prin Spiritul Sfânt în predici, același Cuvânt, același autor, același Spirit călăuzitor! – Comp. 2Timotei 3:16 cu 1Petru 1:12

Dar pentru că adevărul nu ne învață să stăm în picioare; ci, să respectăm cuvântul citit sau vestit cu fapta (Iacob 1:22-25).

Un alt obicei greșit: împărțirea în adunare pe două rânduri de bărbați și femei, este nescripturală, templul lui Solomon a avut două curți: curtea interioară preoțească și curtea exterioră unde stăteau bărbați și femeile laolaltă (2Cronici 4:9).

Creștinii adevărați consideră surorile tinere ca fiind ca niște surori din aceeași părinți, pe cele în vârstă ca pe niște mame (1Timotei 5:2), oare într-o familie nu stau frații cu surorile și cu mamele pe aceeași bancă?

Un alt obicei greșit practicat de mulți, este rugăciunea în clădirea de cult, cum ajung în sala respectivă, la un program religios, ei se pun pe genunchi și se roagă, ca și fariseii (Matei 6:5; 23:5). Pregătirea în rugăciune pentru serviciul din adunare, cu Cuvântul, cu o cântare, un Psalm, etc. se face acasă, în camera noastră de rugăciune (Matei 6:6). Mulțumirea pentru ocrotire pe drum (dacă este cazul) se face în gând și nu într-un mod, robotic, mimetic, repetativ (vezi: Matei 6:7-8).

Toate aceste obiceiuri nebiblice nu vin din adevăr; ci, din spirite fariseice, din aluatul fariseilor și al cărturarilor, să ne ferim de el, toți care iubim adevărul!

Membrii adunării sunt egali sau unii sunt mai mari?

Unele grupări, și unii cercetători susțin că în adunare nimeni nu trebuie să fie conducător, doar Cristos, ei susțin că toți creștinii sunt egali și nu este unul mai mare ca altul.

Argumentele lor, sunt în special afirmațiile lui Isus, care a spus:

- 📖 Matei 20:26-28: „Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.”
- 📖 Matei 23:11: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru.”
- 📖 Marcu 9:35: „Atunci Isus a șezut jos, a chemat pe cei doisprezece și le-a zis: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor!”
- 📖 Marcu 10:43-45: „Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul tuturor. Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!”
- 📖 Luca 9:48: „și le-a zis: „Oricine primește pe acest copilaș, în Numele Meu, pe Mine Mă primește; și oricine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Fiindcă cine este cel mai mic între voi toți, acela este mare.”
- 📖 Luca 22:24-27: „Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare? Isus le-a zis: „Împărații Neamurilor domnesc peste ele; și celor ce le stăpânesc, li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește. Căci care este mai mare: cine stă la masă sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu totuși, sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă.”

Dar se mai aduc și alte argumente cum ar fi:

 Filipeni 2:3: „**Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși.**”

 1Petru 5:2-3: „**Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei.**”

Este bine a se sublinia aceste principii, însă ele trebuie înțelese corect, căci tot în Biblie se vorbește de a fi ,mari’ în Regatul cerurilor (Matei 18:4) și de ,mici’ (Matei 5:19).

Sau de ,mai mari’ în adunare sau ,conducători”³ (Fapte 14:22; Evrei 13:17). *De ce? Oare nu se contrazic textele?*

Nu, Biblia vorbește că există ,mari’ în adunare pe temeiul chemării, darului și a slujbei primite, nu pe bază: diplomelor, inteligenței, influenței personale, sau a donațiilor grase, etc.; ci, pe bază de har, de kharisme, adică de daruri ale harului; dar și pe baza faptului că cineva slujește și se smerește cel mai mult.

Observați afirmațiile Scripturii:

1Corinteni 12:28: „**Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.**”

Deci Scripturile arată că există în adunare, oameni care sunt mai „întâi”, adică care au întâietate datorită darului primit, ei sunt mari, nu pentru că ei sau pus șefi, nici datorită școlii sau pregătirii sau a realizărilor lor; ci, datorită darului harului primit din partea lui Dumnezeu.

Ei sunt ,mari’ pentru că Dumnezeu i-a făcut mari, dându-le darurile mai mari sau mai bune care sunt superioare față de alte daruri (comp. cu 1Corinteni 12:31a).

Domnul Isus Cristos când i-a mustrat pe ucenicii care se certau care să fie dintre ei mai mare, El nu a învățat că în adunare nu vor fi ,mari’, El a spus în Marcu 10:43-45: „**Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul tuturor.** Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!”

³ În limba greacă: hegemonos = conducători.

Spunând: „oricare va vrea să fie mare între voi”, a precizat că unii creștini pot fi mari, pot să năzuiască la o slujire mai bună (1Timotei 3:1), însă a arătat și condiția ca cineva să fie mare, și anume să fie slujitorul sau robul tuturor, el chiar dacă este ,mare’, el trebuie să se comporte ca cel mai mic (Luca 22:24-27), și ca ,cel de pe urmă’ (Marcu 9:35).

Reiese clar că unii pot fi mai mari în adunare, din chiar exemplul lui Isus, care a spus în Luca 22:24-27: „**Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie CA cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește. Căci care este mai mare: cine stă la masă sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu totuși, sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă.**”

Isus era Cel mai mare dintre ei, și cu toate acestea El era totuși: „**ca cel ce slujește la masă**”, ba mai mult, ca Cel ce-și va da „**viața ca răscumpărare pentru mulți.**”

Domnul Isus este exemplu de smerenie și slujire pentru cei ce doresc să fie ,mari’, toți cei ce doresc să fie ,mari’ trebuie să se smerească ca un copilăș (Matei 18:1-4), ba mai mult, Isus spune că cine se comportă ,ca cel mai mic’, este ,mare’ (Luca 9:48).

În concluzie, prin prisma darurilor, unii sunt mai mari ca alții, având daruri mai bune, însă aceștia trebuie să slujească mai mult, și să se comporte ca și când ar fi mici, privind pe ceilalți ca superiori lor, în dragoste dându-le întâietatea și onoare (Romani 12:10).

În mod similar, cei ce nu sunt ,mari’, trebuie să-i respecte și să le dea onoare celor mari datorită muncii și slujirii lor grele (1Tesaloniceni 5:12-13; 1Timotei 5:17; Evrei 13:17).

Iar cei care sunt mari, să-i privească pe ceilalți ca fiind mai presus de ei, onorându-i deoarece ei au fost răscumparați prin sângele lui Isus, astfel ei sunt de preț în ochi lui Dumnezeu (Filipeni 2:3; Efeseni 1:7).

Care este autoritatea de care ascultă Adunarea?

În zilele noastre sunt tot felul de extreme și declarații ipocrite, unii spun că ei nu citesc și nu primesc altceva decât Biblia, dar când mergi în adunările lor, vezi o grămadă de lucruri ne-biblice, care sunt împotriva învățăturile Bibliei. Ei spun că Biblia este singura autoritate, dar când citești crezul lor observi destule abateri grave de la Cuvânt.

Avem alte extreme care spun că Biblia nu este suficientă și că mai avem nevoie de alte cărți suplimentare Bibliei (gen „cartea lui Mormon”; Scrierile lui Ellen White; Turnul de Veghe, etc.).

Alți susțin că Biblia este întreaga și deplina revelație a lui Dumnezeu, și este singura și cea mai supremă autoritate în materie de credință, ei merg pe afirmația: „*sola Scriptura*”. Însă *cum poate fi înțeleasă și aplicată corect Biblia, fără iluminarea și călăuzirea Spiritului Sfânt?* Apoi cercetând problema la nivel practic, de multe ori, nu este vorba de Biblie, ci de **interpretarea** umană a Bibliei ca autoritate.

Avem și religiile tradiționale care spun că pe lângă Biblie, Dumnezeu ne-a lăsat și *tradiția* care este la fel de inspirată și valoroasă ca Sfânta Scriptură, după unii chiar mai utilă. Atunci poate ne întrebăm: *Care este autoritatea de care asculta Adunarea în privința strângerii ei?*

În primul rând, trebuie să înțelegem că autoritatea supremă este Dumnezeu Însuși (1Corinteni 11:3), care a făcut planul în Sine însuși din veșnicie de a construi adunarea, de a face o mireasă pentru Fiul Său (Efeseni 1:3-12).

Însă Dumnezeu își exprimă autoritatea în primul rând, prin Isus Cristos, pe care Dumnezeu l-a rânduit ca și cap al adunării (Efeseni 1:20-23), El este și persoana Cuvântului lui Dumnezeu (Ioan 1:1-3; Apocalipsa 19:13). Este interesant că Domnul Isus Cristos este și capul și temelia adunării (Coloseni 1:18; 1Corinteni 3:11).

Autoritatea adunării este descrisă și în cuvintele lui Isus: „**Unul singur este Învățătorul vostru**” (Matei 23:8b). Iar Isus însuși i-a asigurat pe cei cărora le-a dat trimiterea, că „**...iată că eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.**” (Matei 28:20).

El a mai spus: „**Pentru că unde sunt doi sau trei adunați pentru Numele Meu, acolo sunt Eu în mijlocul lor**” – Matei 18:20, SCC.

Acestea indică foarte clar că El este prezent în fiecare adunare locală, și este pregătit să-și exercite autoritatea prin instrumentele pe care El le-a ales: Biblie, daruri ale harului, oamenii ca: apostoli, profeți, păstori-învățători, etc.

Astfel la rândul Lui, Isus se folosește de Spiritul Sfânt de Cuvântul Scris, precum și prin darul profeției ca să ne conducă (Fapte 11:26-30). El a rânduit în adunare oameni cu diferite slujbe și daruri care să ne conducă (Efeseni 4:7,11), și să fie temelie (secundară) pentru noi (Efeseni 2:20).

Da, Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, da, Cuvântul este autoritatea legii lui Dumnezeu, doar atunci când el este cârmuit și interpretat prin Spiritul Sfânt (2Timotei 3:16-17; 1Corinteni 4:6). El nu este autoritatea supremă despărțit de Dumnezeu și de călăuzirea Acestuia! (vezi ex. Matei 4:6-7).

Mulți creștini iau Biblia pe cont propriu, o interpretează și încearcă să o împlinescă tot prin putere proprie, însă Dumnezeu ne-a dat Spiritul Său ca să putem înțelege lucrurile date nouă de Dumnezeu (1Corinteni 2:12). Astfel Cuvântul lui Dumnezeu scris, ne spune **ce să facem** iar Spiritul Sfânt ne spune **când, unde și cum** să facem, El ne dă interpretarea și aplicarea corectă (comp. cu Fapte 15:15,28).

De exemplu, Domnul Isus a poruncit ca discipolii lui să predice evanghelia și să facă discipoli (Matei 28:19-20), iar Spiritul Sfânt i-a ajutat pe discipolii săi să-și dea seama: **când, unde și cum** să împlinescă această poruncă (vezi de pildă Fapte 16:6-10).

Dumnezeu și Isus își manifestă autoritatea prin Cuvântul și Spiritul Adevărului, prin acesta s-a inspirat Scriptura, prin Acesta, Dumnezeu poate călăuzi adunarea, manifestarea darurilor și a slujbelor, poate vorbi adunării (Apocalipsa 2:29).

Cu alte cuvinte autoritatea lui Dumnezeu exprimată prin Isus, Cuvântul lui Dumnezeu, Spiritul Sfânt, prin darurile Spiritului Sfânt din creștini, oamenii rânduiți de Domnul. Astfel, Isus, Spiritul Sfânt, Biblia, oamenii-daruri, chiar și anumite obiceiuri, rânduieli, pot fi manifestarea sau expresia autorității divine, rânduite de Dumnezeu.

Mai doresc să menționez, tradiția sau obiceiurile în sine sunt rele, primii creștini având unele obiceiuri (vezi Fapte 2:42; 17:2; 1Corinteni 11:2; 2Tesaloniceni 2:15), chiar Pavel avea unele obiceiuri sau rânduieli pe care le lăsa pretutindeni în orice adunare înființată (plantată) de el (1Corinteni 4:17; 7:17).

Însă noi trebuie să respingem cu fermitate orice obicei, datină, tradiție, învățături care contrazice Cuvântul sau care frânează credința care lucrează prin dragoste (Marcu 7:1-13; Galateni 5:6).

Noi trebuie să respingem chiar interpretările care denaturează sensul Scripturii și spiritul ei, chiar dacă vin din tradiția de orice fel. Interpretările corecte se fac sub conducerea Spiritului lui Dumnezeu singurul care poate mânui perfect Cuvântul, deoarece „Cuvântul este sabia Spiritului” (2Corinteni 3:6; Efeseni 6:17).

În concluzie, autoritatea adunării este Isus capul adunării care a fost rânduit de Dumnezeu (1Corinteni 11:3; Efeseni 5:23), această autoritate se manifestă prin Spiritul Sfânt, Biblie, îngeri, daruri-oameni, etc.

Însă niciodată să nu uităm că Biblia, oamenii, darurile, obiceiurile, sunt autoritate, doar atunci când le folosim **în Isus**, nu despărțite de Isus capul adunării (1Corinteni 1:5-7).

De ce este nevoie ca credinciosul să facă parte dintr-o adunare?

E nevoie să punem această întrebare, căci unii oameni cred că se pot închina lui Dumnezeu în mod individual fără a fi nevoie ca ei să fie parte dintr-o adunare.

Sau unii spun: „*Eu fac parte numai din adunarea universală.*” La aceștia le punem întrebarea: „*Domnul Isus mă învață că dacă tu îmi greșești și eu nu pot rezolva problema între mine și tine și cu încă unul sau doi alți frați, să te spun adunării; cărei adunări să te spun, dacă tu nu faci parte din nici o adunare?*” – Matei 18:15-17.

Eu cred că cei care nu vor să fie parte dintr-o adunare locală, nu sunt parte din corpul lui Cristos!

Noi nu trebuie să-i presăm pe oameni cu argumente despre nevoie de a fi parte dintr-o adunare, el singur trebuie să simtă că viața de creștin este într-un corp, căci nu poate viețui ca mădular independent!

Unii oameni au intrat în culte pentru că au fost presați cu argumente „că trebuie să vină la adunare”. Venirea la adunare și a fi adăugat în adunare se face de bunăvoie prin mângâierea Spiritului Sfânt (Fapte 9:31).

Putem spune câteva motive pentru ca un credincios, în mod normal, face parte din adunare:

Căci chiar dacă avem nevoie uneori de momente de singurătate, în care să fim numai noi și Dumnezeu (Marcu 1:35), totuși omul nu a fost creat să-I slujească pe Dumnezeu de unul singur, iar a ne retrage în singurătate este greșit (Proverbe 18:1).

Principiile Noului Legământ pun accentul pe principiul slujirii „**UNII PE ALȚII**” astfel Scripturile învață „**Să vă iubiți unii pe alții**” (Ioan 13:34; 15:12,17; Romani 12:10; 13:8; 1Tesaloniceni 4:9;); „**primiți-vă unii pe alții**” (Romani 15:7); „**să vă sfătuiți unii pe alții**” (Romani 15:14); „**Astfel, frații mei, când vă adunați să mâncați (Cina Domnului), așteptați-vă unii pe alții.**” (1Corinteni 11:33); „**îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste**” (Efeseni 4:2); „**Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul**” (Coloseni 3:13); „**Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții**” (Coloseni 3:16); „**De aceea, mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții, cum și faceți în adevăr.**” (1Tesaloniceni 5:11); „**Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi**” (Evrei 3:13; 10:25); „**să aveți o dragoste de frați ne-prefăcută iubiți-vă cu căldură unii pe alții din toată inima**” (1Petru 1:22).

Deci este clar că de **unul singur** nu putem împlini aceste principii de viață creștină, de fapt în limba greacă a Scripturilor Creștine (Noului Testament), pentru a defini viața credincioșilor a fost folosit termenul „KOINONIA” care definește o relație de părtășie, o trăire în stări și scopuri comune ceea ce nu se poate face decât într-o comunitate, într-o adunare.

Ba mai mult, să ne întrebăm: Cum îl vom putea lăuda pe Dumnezeu în mijlocul adunării ca și Domnul Isus (Evrei 2:12) dacă noi nu suntem parte într-o adunare? (1Corinteni 11:1) Cum vom putea să slujim pe alții și să ne lăsăm slujiți dacă noi ne închinăm doar în mod individual?

În plus, în Romani 12:5 spune: **„Și noi care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora”**. Credinciosul este un mădular în corpul lui Cristos (1Corinteni 12:27), ori un mădular nu poate trăi singur și independent de corp; ci, doar în unitate cu restul mădulelor, și împreună vor crește spiritual spre Cel ce este capul și anume spre Cristos (Efeseni 4:15-16).

Prin urmare, trebuie să se înțeleagă din start, că botezul ne introduce într-o viață de corp, nu cea de organism independent (Fapte 2:41-47; 1Corinteni 10:16). Fiecare creștin este un mădular (1Corinteni 12:27), o piesă dintr-un mecanism, noi nu suntem făcuți de Domnul să trăim independenți, noi suntem făcuți să trăim într-o familie, care are o viață împreună.

În cartea Faptele Apostolilor, creștinii sunt descriși ca: fiind **împreună** (Fapte 2:1); trăind **împreună** (Fapte 2:44); părtășie spirituală **împreună** (Fapte 2:46); conducătorii adunării erau **împreună** (Fapte 3:1); cereau ajutor de la Dumnezeu **împreună** (Fapte 4:24); la întruniri erau **împreună** în același loc (Fapte 5:12); noi trebuie să-l glorificăm pe Dumnezeu **împreună** (Romani 15:6); să ne luptăm în rugăciune **împreună** (Romani 15:30); să lucrăm în câmpul Evangheliei **împreună** (1Corinteni 3:9; Filipeni 2:22; 4:3; Coloseni 4:11); să suferim **împreună**, să ne bucurăm **împreună** (1Corinteni 12:26; 2Corinteni 1:24; Filipeni 2:18); să simțim **împreună** cu alții (1Timotei 6:18); trebuie să urmărim: dreptatea, credința, dragostea, pacea, **împreună** cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată (2Timotei 2:22). Toate acestea **împreună**, deoarece în cer vom fi **împreună** (1Tesaloniceni 4:17).

În concluzie, nici un mădular, nu poate trăi fără restul organelor, din trup, mâna nu poate trăi independent, nici gâtul, nici picioarele, etc. ci

toate au nevoie de capul, dar și de restul mădulelor (vezi 1Corinteni 12:12-27).

Tocmai de aceea primim următorul îndemn în Evrei 10:24-25: **„Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.”** Deci Biblia ne învață **„Să nu părăsim adunarea noastră”**, dar cum vom putea împlini acest îndemn dacă noi nici măcar nu facem parte dintr-o adunare locală a lui Cristos?

Deci avem nevoie să facem parte dintr-o adunare pentru a încuraja și îndrepta pe alții cât și a fi noi înșine de alții încurajați și corecțați.

Dar ce să facem dacă nu găsim adunarea lui Dumnezeu?

Într-o astfel de situație, roagă-te la Dumnezeu să te călăuzească El spre adunarea Lui (Fapte 2:47), până atunci, închinându-te regulat acasă, fie singur, fie cu familia, eventual cu rudele și prietenii. Ascultă de tot sfatul lui Dumnezeu (Proverbe 2:1-5).

Dar să analizăm în continuare:

Ar trebui să avem așteptări de perfecțiune de la adunare?

Atât adunarea mondială cât și adunările locale sunt în perioada de ,construcție’, ,creștere’ și sunt compuse și din oameni imperfecti, astfel acum nu putem vorbi *în fapt* de un corp perfect compus din mădule perfecte (Romani 3:23).

Din punctul lui Dumnezeu de vedere, adunarea este deja perfectă *de drept*, deoarece ea a fost câștigată de Domnul Isus prin sângele vărsat (Evrei 10:14). Însă această realitate este ‘de drept’ și nu ‘de fapt’, însă ea se va realiza ‘de fapt’ la glorificare corpului, când tot corpul va fi complet ca număr și perfect calitativ, la răpirea în glorie la venirea Domnului (Efeseni 5:23,27).

Doar atunci la glorificarea noastră vom ajunge la **„unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu”** (Efeseni 4:13), doar atunci vom ajunge să cunoaștem deplin (1Corinteni 13:12). Până atunci ,*cunoaștem în parte*’ (1Corinteni 13:9), și astfel e nevoie să ne îngăduim în dragoste (Efeseni 4:2).

Biblia spune despre adunările de acum, următoarele: **„ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt”**. Astfel adunările se afla în etapa și în procesul de ‘sfințire și curățire prin Cuvânt’.

Iar de adunarea de la venirea Domnului: „**ca să înfățișeze înaintea Lui aceasta Biserica, slăvită, fără pată, văra zbârcitura sau altceva de felul acesta, ci sfânta și fără prihana**” (Efeseni 5:25-27) .

Însă Apostolul Pavel scria cu încredere deplina:

Cu toate acestea, ținta fiecărei adunări locale ar trebui să fie: perfecțiunea (Matei 5:48; Apocalipsa 3:2; 2Corinteni 13:11), unii dintre lucrători ar trebui să fie perfecți sau maturi (Filipeni 3:15; Evrei 5:13-14). Iar în final, toți, când vine Domnul la ‘adunarea glorioasă’ ‘fără pată...fără defect’ (comp. cu Efeseni 5:27).

Trebuie să păstrăm în inima și în minte următorul lucru: „**Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.**” (Filipeni 1:6). În Efeseni, capitolul 4 vorbește despre adunare în termeni de creștere: „**Din El, tot trupul... își primește creșterea,... și se zidește în dragoste**” (Efeseni 4:16), așa că nu trebuie să cădem în disperare, ori de câte ori, observăm greșeli, imperfecțiuni în adunări. Ci, trebuie să avem încredere în Domnul Isus care a spus: „**Eu... voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui.**” (Matei 16:18).

Sunt două căi prin care se realizează desăvârșirea corpului lui Cristos:

1) Împlinirea numărului mădulelor corpului. Dacă i-ar lipsi corpului un singur mădular, atunci corpul nu ar fi desăvârșit. Plinătatea neamurilor (Romani 11:25) se referă la desăvârșirea în acest sens.

2) Împlinirea maturității fiecărui mădular, la aceasta se referă în Efeseni 4:13, Creșterea mădulelor în har, dragoste, cunoștință, ca atunci când va fi gloriificarea noastră să fim la statura maturității lui Cristos.

Dar să vedem în continuare:

Care este scopul adunării?

Menirea ei față de Dumnezeu:

Pentru a împlini prima poruncă, aceea de **al iubi** în mod deplin pe Iehova Dumnezeu (Matei 22:37-38), prin păzirea poruncilor lui (Ioan 5:3);

- Pentru a fi **o locuință** a lui Dumnezeu care este prezent prin Spiritul Său (Efeseni 1:32);
- Pentru **ai aduce jertfe** spirituale (1Petru 2:5);
- Pentru **al glorifica, al lăuda** și a fi **o casă de rugăciune** lui Dumnezeu (Psalm 100:4; Isaia 56:7; Efeseni 3:21);
- Pentru a **vesti virtuțile** și **numele Său** (Ioan 17:6,26; Evrei 2:12; 1Petru 2:9);

- Pentru a fi stâlpul și **susținerea adevărului** lui Dumnezeu (1Timotei 3:15).

Menirea ei față de Domnul Isus Cristos:

- Pentru a fi **o mireasă** curată pentru mirele Isus (Efeseni 5:24-27; Apocalipsa 19:7);
- Pentru **a alcătui trupul** lui Isus fiind unit cu acesta prin Spirit (Efeseni 1:22-23);
- Pentru **a asculta** și **a conlucra** împreună cu El (Matei 28:19-20; Ioan 10:16; 15:5);
- Pentru a fi **ambasadorii Lui** și al reprezenta pe El (2Corinteni 5:19-20);

Menirea ei față de credincioși:

- Pentru a fi **o sursă de încurajare, corectare și sprijin** pentru credincios (Evrei 10:24-25);
- Pentru a oferi **un cadru organizat** pentru ca fiecare să să-și folosească darurile și să slujească în mod eficient (Romani 12:4-13);
- Pentru a constitui **familia** credinciosului unde să-i fie împlinite nevoile spirituale, afective, intelectuale și la nevoie chiar cele materiale (Matei 12:48-50; 1Tesaloniceni 2:7,11; Filipeni 2:1-2).
- Pentru **a sluji** pe fiecare credincios în parte, pentru **a-i pregăti, echipa**, și **ai aduce** pe toți în final **la maturitatea** și plinătatea lui Cristos (Efeseni 4:11-13).

Menirea ei față de necredincioși și lume:

- Pentru a împlini prima poruncă de **a iubi pe oameni** ca pe noi înșiși (Matei 22:39-40);
- Pentru **a vesti** Cuvântul lui Dumnezeu și evanghelia prin cuvinte și fapte (2Corinteni 2:14-17; Matei 24:14; Fapte 8:1,4; Romani 15:16-20);
- Pentru a **face discipoli** ai lui Cristos și ai boteza în apă (Matei 28:19-20; Fapte 14:21).
- Pentru a fi **sarea pământului** și **lumina lumii** (Matei 5:13-14).

3) Organizarea adunării

Adunarea îi aparține lui Dumnezeu care l-a numit pe Isus ca cap al adunării (Efeseni 1:22), astfel Domnul Isus o conduce și o inspectează în mod activ (Apocalipsa 1:16,20; 2:23).

Iar preoția și serviciile vechiului legământ au fost abrogate și înlocuite cu serviciile spirituale ale noului legământ în care toți credincioșii sunt preoți (1Petru 2:9), avându-l pe Isus ca Mare Preot veșnic (Evrei 7:18-28).

Pe lângă preoția universală a tuturor credincioșilor, în Scripturile Creștine (Noul Testament) mai sunt prezentate și alte servicii, care apar în pasajele din Efeseni 4:11 și 1Timotei 2:7; 3:8; 2Timotei 1:11.

Organizarea adunării, exprimă calea lui Cristos, și nu reprezintă altceva decât buna funcționare a corpului după regulile date de El.

Isus nu este împotriva organizării, căci El organizează, ca și în cazul când a făcut miracolul înmulțirii pâinilor și a rânduit mulțime-le de oameni, în grupuri de 100 și 50 (Marcu 6:39,40; vezi și Exod 18:20-23). Să vedem câteva aspecte în continuare despre organizarea adunării creștine:

Adunările locale:

Toți creștinii dintr-o localitate, formează adunarea.

Astfel într-o localitate nu vor exista mai multe adunări; ci, doar una!

În Biblie găsim adunarea din Corint (1Corinteni 1:2), din Antiohia (Fapte 13:1), etc.

Dar nu găsim mai multe adunări locale într-o localitate!

Chiar dacă la anumite întruniri, cum este serviciul de cină a Domnului, adunarea se poate împărți pe grupuri pentru ca Cina să fie făcută într-un cadru restrâns ca Domnul cu apostolii, totuși adunarea rămâne una în spirit, și la celelalte întruniri se va aduna cu toții împreună, și va avea o singură conducere locală (Filipeni 1:1).

Conținutul întrunirilor:

Biblia nu prezintă reguli rigide cu privire la modul de desfășurare a programelor, dar avem câteva exemple, principii și precedente care ne pot fi de folos (1Corinteni 14:33,40).

În primul rând, credem că în toate iubirea trebuie să primeze în organizarea întrunirilor (1Corinteni 16:14), deoarece ea este „**legătura perfectă a unității**” (Coloseni 3:14 NW).

Astfel trebuie să se țină cont de necesitățile și limitele fraților și a surorilor când se stabilește durata, locul de desfășurare și ora potrivită a întrunirilor (Ioan 16:12; 1Corinteni 12:23-25).

Programele spirituale de părtășie frățească programate, pot conține: rugăciuni (Fapte 1:13-14; 2:42; 21:5), cântări de laudă și spirituale (Efeseni 5:19; Coloseni 3:16), profeții și dezvăluiri (1Corinteni 14:3,26), discursuri sau predici cu învățături (Fapte 2:42; 1Timotei 4:16), experiențe din evanghelizare sau din viața de creștin (Fapte 14:27). La întruniri trebuie să fie părtășie frățească (Fapte 2:42; Evrei 10:24-25; 1Tesaloniceni 5:14), uneori situația cere muștrări sau disciplinări, fie la adresa unei persoane, a unui grup sau chiar la adresa întregii adunări (1Tesaloniceni 5:14; 1Timotei 5:20), de asemenea trebuie făcute și unele anunțuri la întruniri (Fapte 16:4-5), de fapt în esență întrunirile trebuie să fie un stâlp și o susținere a adevărului (1Timotei 3:15).

Este de dorit ca toți să contribuie cu ceva, pentru că corpul lui Cristos se zidește pe ceea ce dă fiecare mădular în parte (Efeseni 4:16). În mod similar, Biblia descrie întrunirile astfel: **„Atunci, ce este de făcut fraților? Când vă adunați laolaltă, fiecare dintre voi are un psalm, are o învățătură, are o descoperire, are un cuvânt în limbă, are o interpretare, toate să se facă spre zidire”** (1Corinteni 14:26).

Deci normalul pentru o adunare a sfinților este ca fiecare dintre bărbați să aibă ceva spre zidire. Iar femeile chiar dacă nu pot învăța în adunare, sau profeții, se pot ruga la rugăciunea în comun, și pot sluji la cântările comune, sau cu alți frați pot cânta (exemplu: formație mixtă), cântări de laudă și spirituale (Exod 15:20-21; 1Samuel 18:7; Efeseni 5:18-21).

Astfel nu doar 2 sau 3 frați să facă tot, ci toți să participe cu darul lor la întrunirile programate sau spontane ale adunării.

Conducerea adunării:

Adunările creștine au ca conducător sau cap pe Cristos Isus, care a fost rânduit de Dumnezeu ca Domn peste casa Lui (Efeseni 1:17-23). Iar Isus Cristos, prin Spiritul Sfânt a rânduit (a orânduit, a stabilit) în adunări, bărbați care să conducă (Fapte 20:28; Coloseni 1:17; Efeseni 4:11-16).

Biblia prezintă mai multe servicii, dar mai înainte ca cineva să primească un dar, un serviciu de conducere, trebuie ca aceștia să fie umili și să fie dispuși să servească, nu să fie serviți (comp cu Matei 20:25-28). Ei trebuie să servească bine cu darurile pe care le au deja,

înainte ca Domnul să le dea darurile, respectiv darul apostoliei, respectiv darul păstoririi și alte daruri.

În viața lor, aceștia experimentează umplerea cu Spiritul Sfânt, ei sunt plini de înțelepciune, de credință, de fapte bune (Fapte 6:3; 11:4; Coloseni 1:10; Tit 2:7), ei sunt spirituali și umblă în Spiritul Sfânt (Galateni 5:25; 6:1), ei trăiesc în ascultare și astfel au o bună mărturie din partea celor din adunare și din lume (1 Timotei 3:2,7).

Conducerea centrală:

Multe culte sau grupuri religioase, doar pretind că sunt: „adunarea”, dar ei sunt organizați pe tipul de constituție congregaționalistă, sau pe principiul democrației autonome. Dar Biblia **nu** susține o astfel de organizare!

În situația când s-a creat tulburarea cu circumcizia în adunarea din **Antiohia**, Pavel a apelat la apostolii și bătrânii din **Ierusalim** pentru clarificarea acestei probleme ridicate de iudaizanți.

El nu a apelat la ei, deoarece conducerea din Ierusalim era și conducerea adunării din Antiohia. Nu! Adunarea din Antiohia avea cinci frați conducători care aveau serviciile de profeți-învățători (Fapte 13.1-4). De asemenea, în Fapte 13:1-4, ni se relatează cum doi dintre ei devin apostoli, astfel Pavel și Branaba erau apostoli (Fapte 14:14), serviciul cel mai important din adunare conf. cu 1Corinteni 12:28.

Însă cu toate că Pavel și Branaba au întemeiat mai multe adunări fiind îngerul acestora (supraveghetorul lor), ei au apelat la apostolii și bătrânii din Ierusalim, ca sfat suprem, ca să se clarifice o dată pentru totdeauna această problemă. (Fapte 15:1-3).

Găsim scris apoi, că apostolii și bătrânii au luat decizia prin Spiritul Sfânt, de a le scrie o epistolă către mai multe adunări locale cu sfaturi (Fapte 15:22-23).

Iată, apostolii și bătrânii din Ierusalim au hotărât pentru adunarea din Antiohia Siriei care era la cca. 300 km de Ierusalim!

Mai târziu găsim scris următoarele: „**Iar străbătând cetățile, îi învățau să păzească hotărârile cele judecate de apostolii și bătrânii din Ierusalim. Deci adunările erau întărite în credință, și creșteau zilnic cu numărul.”** (Fapte 16:4-5, SCC). Iată adunările locale trebuiau să păzească **hotărârile** luate de apostolii și bătrânii din Ierusalim, consecința acestei ascultări era: „**adunările erau întărite în credință, și creșteau zilnic cu numărul**”.

Astfel, organizarea unei adunări pe principiul organizării autonome, nu este o funcționare biblică! Oamenii au inventat un alt mod de funcționare, prin asta ei se consideră mai înțelepți decât Capul!

Apoi dacă fiecare adunare ar funcționa pe acest principiu al autonomiei, fiecare ceată de bătrâni locali ar organiza cum crede grupul lor și atunci pe glob ar exista mii de adunări care nu ar fi în unitate ca un trup pe tot pământul, ci ar fi zeci de mii de trupuri și nu unul!!!

Trebuie să existe un singur cap: Cristos și un singur trup, iar măduarele din el funcționează (lucrează) după un singur set de principii, nu după zeci de tipuri de organizare.

Acestea nu sunt opțiuni doar, apostolul Pavel a spus în 1Corinteni 11:1-2, NTR: **„Fiți imitatorii mei, așa cum și eu sunt al lui Cristos! Vă laud, pentru că întotdeauna vă amintiți de mine și țineți tradițiile așa cum vi le-am încredințat”**. Iar în altă parte el spune prin inspirație divină: **„De aceea vi l-am trimis pe Timotei, copilul meu preaiubit și credincios în Domnul; el vă va reaminti căile mele în Cristos Isus, așa cum le învăț eu în toate bisericile”** (1Corinteni 4:17 NTR).

Iată, o clară imixtiune în viața altor adunări locale, Pavel le-a dat instrucțiuni nu doar adunării din care făcea parte; ci la alte zeci de adunări din alte localități! El a trasat căi sfinte, sau rânduieli de funcționare a adunării, care erau respectate în fiecare adunare.

Apoi, conform Scripturii, cei 12 apostoli au avut slujba de supraveghetori peste poporul lui Dumnezeu, nu doar peste o adunare locală (Fapte 1:20, **„Slujba lui de supraveghetor”** GBV 2001), cei 12 erau martorii învierii Domnului, iar Matia a luat locul în slujba aceasta și apostolia aceasta.

Inițial cei 12 apostoli erau conducătorii poporului creștin (Fapte 1:21-26), în frunte cu apostolul Petru, la care Domnul i-a spus că este piatra pe care va construi adunarea Sa (Matei 16:16-18).

Apoi ulterior au fost rânduiți bătrânii în adunarea din Ierusalim, astfel aceștia au fost alipiți la conducerea centrală, după cum vedem în Fapte 15:6.

După moartea lui Petru, a rămas apostolul Ioan ca prim supraveghetor, și așa mai departe, este normal să existe un prim supraveghetor și în prezent, care să conducă apostolii și bătrânii, adică conducerea centrală a adunării mondiale!

Astfel conducerea centrală sau mondială, era superioară conducerii locale, de aceea apostolul Petru, a avut autoritate să sfătuiască pe bătrânii care păstoreau adunările din Babilon (1Petru 5:1). Iar apostolul

Ioan pe adunările la care le-a trimis epistole (3Ioan 1:9; Apocalipsa 1:11; cap. 2,3) prin care a mustrat conducătorii locali.

Adunarea este zidită pe Cristos în primul rând, și în al doilea rând pe apostoli (Efeseni 2:20-22), este clar că cei 12 apostolii, erau o structură de conducere peste conducerile locale ale adunărilor locale, ei fiind temelia adunării.

Astfel, conducerea adunărilor este realizată în primul rând, de către bărbați chemați și rânduiți ca: „**apostoli**” care înseamnă: „**trimiși**” (Fapte 15:2,4,6,23 1Corinteni 12:28; Efeseni 4:11).

Aceștia în trecut, au fost numiți și rânduiți direct de Domnul Isus (Matei 10:1-5; Marcu 3:13-19; Luca 6:12-16; Luca 10:1).

Criteriul pentru care, cei 12 au fost rânduiți ca apostoli cu *serviciu de supraveghere* este descris în Fapte 1:21-22: „**Trebuie, deci, ca, dintre cei ce ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi, cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat El de la noi, să fie rânduit, unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui.**” Deci criteriul a fost clar: și anume să fie bărbat, și să fie dintre cei ce l-au însoțit pe Domnul Isus cu începere de la botezul lui Ioan. Scopul acestei apostolii, era să fie martori ai învierii lui Isus și să aibă serviciu de supraveghere peste turma lui Dumnezeu (Fapte 1:20).

Bineînțeles că în zilele noastre martorii învierii Domnului, nu pot fi decât cei care au viziuni cu Domnul Isus: viu, și îi aud glasul, asemănător cu viziunea lui Saul pe drumul Damascului (Fapte 26:12-19), care a devenit Pavel, apostolul națiunilor (Romani 11:13).

Doar cei ce **Îl văd și aud** (Ioan 14:19), pot să mărturisească cu putere despre: **Isus Cel înviat**, din postura de: **martori al învierii Lui**, adeveriți de Tatăl care le dezvăluie lor pe Fiul Său (Matei 16:16-19) și astfel, pot deveni și ei apostoli, sau pot fi ca Petru: piatra pe care Domnul să-și zidească adunarea, în calitate de apostoli cu **serviciu de supraveghere!**

În plus, acel apostol, ca și ceilalți apostoli, va avea semenele unui apostol descrise în 2Corinteni 12:12, SCC: **“Într-adevăr, semnele apostolului au fost lucrate între voi; prin orice: răbdare, și prin semne, și prin minuni, și prin lucrări de putere”.**

Astfel, în prezent, apostolii sunt rânduiți de Domnul Isus care dă slujbele (1Corinteni 12:5) prin Spiritul Sfânt prin profeți (Fapte 13:1-4). Cei care au darul de apostol este observabil prin puterea și autoritatea ce aceștia au primit-o și prin faptul că Domnul adevărește despre ei prin semne și minuni (2Corinteni 10:2,8; 12:12; Fapte 5:12), precum și prin

calitățile de apostoli, pe care aceștia le manifestă în viața lor, printre care, calitatea de părinți spirituali, de întemeietori de adunări, slujitori credincioși adică fideli însărcinării primite (Romani 15:16-21; 1Corinteni 4:9-21; 9:1-2; 2Corinteni 6:3-10; 2Corinteni 11:23-31).

Aceștia pot fi rânduiți cu punerea mâinilor prin înștiințări profetice pe care le primesc alți oameni ai lui Dumnezeu despre ei (Fapte 13:1-4; vezi și 1Timotei 4:14).

Fiind vorba de mai multe adunări locale, urmând modelul primar din Faptele apostolilor, trebuie să existe și în prezent un grup de conducători format din apostoli, ce au slujba de supraveghere peste poporul Domnului și bătrâni.

În poporul lui Dumnezeu pot fi mai mulți apostoli, însă doar unii vor fi în conducerea centrală, cei aleși de Domnul pentru această slujbă de supraveghere, așa cum Domnul Isus i-a ales pe cei 12 (Luca 6:12-13).

Îi va alege și în prezent, dându-le dovezi și arătându-se lor Viu ca ei să poată mărturisi cu putere învierea Lui!

Ca și cei 12, care ulterior au fost martori ai învierii lui, și au avut supravegherea peste poporul Lui, chiar dacă Isus a avut mai mulți apostoli, cum ar fi: cei 72 de bărbați⁴, împuterniciți să predice și să facă minuni erau apostoli (Luca 10:1-9,17), ei fiind ‘trimiși’, ei Îl reprezentau pe Domnul Isus (Luca 10:16). Apoi: Pavel și Barnaba (Fapte 14:14); Timotei și Silvan (1Tesaloniceni 1:1; 2:6) și alții.

Această conducere generală va conlucra cu conducerea locală a adunărilor din fiecare localitate (comp. cu Fapte 16:4-5).

Astfel nimeni nu este lucrător de capul lui; ci, lucrător avându-l ca și cap pe Cristos, și conlucrând în umilință cu ceilalți frați, și având totdeauna o autoritate deasupra lui, sau cel puțin frați cu autoritate egală cu a lui, la care să dea socoteală de cum lucrează (Fapte 11:1-18; 15:1-2; 21:18-26; Galateni 2:2,9).

Conducerea locală:

Conducerea locală este formată din mai mulți frați care coordonează adunarea locală, întrunirile, turma, și slujesc trupul lui Cristos potrivit darurilor lor. Acești creștini sunt: apostoli (care nu sunt în conducerea centrală), profeți, păstori, învățători, evanghelizatori. Și ajutorii de conducători sunt diakonii.

⁴ În unele manuscrise apare 70, dar prin călăuzire divină, Traducerea Calea Creștină, bazându-se pe manuscrisele unde apare 72, a restabilit textul original.

Astfel, creștinii cu servicii de conducere îi putem împărți în două:

I. Servicii stabilite prin rânduire publică: *apostoli, păstori* (numiți și: bătrâni, sau supraveghetori, sau conducători) și *servitori* (diakoni, servi, slujitori), sunt creștinii în serviciu prin punerea mâinilor (Fapte 13:1-3; 14:23; Filipeni 1:1; 1Timotei 3:1-13; 4:11-14; 5:17; Evrei 13:17).

Acești creștinii primesc darul apostoliei, păstoririi și servirii, prin rânduirea în public după modelul biblic cu punerea mâinilor (Fapte 6:6; 14:23; Tit 1:5).

II. Creștinii cu servicii fără rânduire publică: oamenii care au aceste servicii sunt: profeți (prooroci), evanghelizatori (evangheliști), predicatori, învățători, aceste funcții apar în pasajele din Efeseni 4:11; 2Timotei 1:11; Romani 12:6-8; 1Corinteni 12:28.

Creștinii ce au aceste servicii, vor fi recunoscuți în aceste servicii, pe baza darurilor spirituale din viața lor utilizate eficient și constant.

Adunarea își va da seama și va recunoaște cine are un astfel de serviciu spiritual, văzând utilizarea din plin a darului și chemării din viața persoanei, eficiența servirii cu acel dar, roadele și rezultatele obținute prin servirea fraților și surorilor.

Descrierea serviciilor:

I. Servicii cu rânduire publică:

Apostoli:

Sunt primii pe listele cu serviciile adunării (Efeseni 4:11; 1Corinteni 12:28), astfel aceasta este cel mai important serviciu în adunare, căci toți creștinii sunt zidiți pe temelia apostolilor (Efeseni 2:20; Apocalipsa 21:14). Apostolii sunt oamenii care au fost **trimiși**, căci acesta este sensul cuvântului apostol – Matei 10:2 n.s.

Însă Biblia vorbește de mai multe tipuri de apostoli (trimiși), căci ea nu vorbește doar de cei 12 apostoli rânduiți direct de Isus cum cred unii, ci de mult mai mulți apostoli⁵. Acești apostoli îi putem împărți după cum urmează:

⁵ Din moment ce Biblia vorbește de lucrători falși care își ziceau: apostoli (2Corinteni 11:13; Apocalipsa 2:2), este clar că acest titlu nu se limita la cei 12 apostoli, nimeni nu se putea pretinde apostol dacă ar fi existat doar cei 12, în acest caz era suficient să cunoști pe cei 12 și numele lor, pentru a demasca orice pretenție de apostolat, însă doar dacă existau mai mulți apostolii, unii oameni falși, au putut pretindea că sunt apostoli fără a fi în mod real.

Apostol special: Cel mai mare apostol, Isus Cristos care a fost trimisul special al Tatălui - Evrei 3:1.

Apostoli – supraveghetori mondiali: Cei 12 apostoli care au fost trimișii lui Isus Cristos și care au primit și „slujba de supraveghetor”, (Fapte 1:20 n.s. BCR) peste adunarea creștină, iar criteriu după care cineva a fost adăugat ca apostol în grupul celor 12, a fost de a fi martor la viața și învierea Domnului (Matei 10:1-2; Fapte 1:15-26; Apocalipsa 21:14). Astfel, mai târziu Iuda Iscarioteanul a fost înlocuit cu Matia.

Apostoli: Un alt tip de apostoli, sunt cei 72 rânduiți și trimiși (în greacă: „apostelo”) de Isus (Luca 10:1), cât și Iacob (fratele Domnului), Pavel, Barnaba, Silvan și Timotei, Tit, etc. (Fapte 13:2; 14:14; Romani 16:7; Galateni 1:19; 1Tesaloniceni 1:1; 2:6; Tit 1:5).

De pildă Biblia vorbește de: Andronic și Iunia în Romani 16:7, aceștia mai înainte de Pavel, în Cristos, fiind probabil din cei 72 de apostoli. Unii înțeleg că Andronic și Iunia nu erau apostoli; ci, distinși sau respectați de apostoli. Dar cum se poate să fi distinct între apostoli, dacă nu ești apostol! Unii susțin că Iunia era apostol și femeie, însă nu vedem ca Isus să fi rânduit vreo femeie apostol⁶.

Rolul apostolilor:

În cazul Domnului Isus, rolul Lui a fost să predice evanghelia, să învețe pe oameni formând astfel adunarea, care era condusă tot de Cristos marele apostol și stăpân peste casa lui Dumnezeu, iar cea mai importantă misiune a fost să-și dea viața ca preț de răscumpărare împlinind astfel voia Tatălui și scopul misiunii Sale pe pământ (Evrei 3:1-2; 1:2; Luca 4:43; Ioan 10:2,4,7-16,25-28; 17:26)

În cazul celor 12 apostoli, rolul lor a fost să predice evanghelia, să coordoneze primele adunări, să predea învățăturile și doctrinele corecte primite de la Domnul (1Corinteni 11:23), să organizeze poporul lui Cristos. Ei aveau autoritate de la Isus să ierte păcatele, să facă semne și miracole care să întărească adevărul lui Dumnezeu (Matei 10:1,2,8; Luca 9:1-2; Ioan 20:21-23; Fapte 2:43; 4:2,33,37; 6:4; 15:1-2,6; Galateni 2:7-10).

Apostolii în general, au rolul de a predica evanghelia cu autoritate prin puterea semnelor și a minunilor și a planta adunări în diferite localități (Fapte 13:2-5; 14:6-7; 16:4-6; Romani 15:20; 1Corinteni 3:6; Galateni

⁶ Iunia este bărbat chiar dacă numele este unul la feminin, și în România există bărbați cu nume de femei. Exemplu: în anii '60, au existat doua sate, unde majoritatea parinților puneau nume la baiieții: Mina.

2:7-10). Ei mai cârmuiau adunările de la distanță (1Corinteni 7:17; 14:37; 16:1), se rugau pentru ele (Efeseni 1:16; Coloseni 1:9). Promovau noi lucrători (Fapte 15:39; 16:1), coordonau activitățile colaboratorilor lor (Fapte 19:22; Filipeni 2:25; Tit 3:12-13), îi aduna dacă era nevoie pe lucrătorii creștini și îi sfătuia și învăța (Fapte 20:17-38). Apostolii le poartă de grijă la adunările locale pe care ei le-au întemeiat (2Corinteni 11:28), el este ca un părinte spiritual pentru ele (1Corinteni 4:15). Apostolii sunt însărcinați cu apărarea Evangheliei (Filipeni 1:16), cu demascarea apsotolilor falși (Apocalipsa 2:2).

Care sunt calitățile unui apostol?

În general apostolul este un mesager loial, perseverent, răbdător, un martor care-l mărturisește cu îndrăzneală pe Domnul Isus și care este gata să-și pecetluiască cu moartea de martir mărturia lui.

Mărturia lor este adevărată prin semne și minuni, astfel dovedindu-se că ei au fost trimiși de Domnul Isus și nu fac o lucrare de capul lor.

Unii predică Evanghelia în zone sau teritorii ne-lucrate unde evanghelia încă nu a pătruns, ei sunt credincioși misiunii primite și sunt plini de grijă față de adunările ridicate sau sufletele convertite (Fapte 2:32; Fapte 4:33; Romani 15:18-20; 2Corinteni 12:12; 1Corinteni 4:1,2; 2Corinteni 11:28,29).

Concluzie:

Deci în concluzie un apostol, este acel creștin care are chemare de la Domnul, și a fost trimis de Domnul Isus, în lucrare. Cum poate fi recunoscut un apostol astăzi: **a.** Să aibă chemarea și darul apostoliei de la Spiritul Sfânt (Fapte 13:2; Efeseni 4:7,11); **b.** Să aibă autoritate spirituală făcând semne și minuni care să întărească mărturia lui (2Corinteni 12:12); **c.** Să predice cu îndrăzneală evanghelia făcând discipoli (ucenici) și plantând adunări și întărindu-le (Romani 15:16-20; Fapte 15:41; 16:4,5).

A fi apostol este posibil și în zilele noastre, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu spune în Efeseni 4:11-13: „**Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, PÂNĂ vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos**”.

Din acest text reiese clar că vor fi „apostoli ... **PÂNĂ vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu**”, adică până la revenirea Domnului. Ba mai mult, în viitor Domnul Isus va ridica apostoli cu autoritate după cum reiese din Apocalipsa 11:3-6; și din 18:20, unde aceștia se bucură de căderea Babilonului.

De fapt, Cuvântul lui Dumnezeu, când vorbește de această categorie de lucrători, folosește aceeași formă nearticulată a cuvântului ca și la celelalte categorii de slujitori. Astfel Cuvântul nu spune ‘apostolii’ (adică doar cei 12); ci, spune „**apostoli**”, astfel el lasă deschisă posibilitatea ca Domnul să rânduiască apostoli.

De asemenea, se folosește pentru adunare forma nearticulată: ‘Dumnezeu a rânduit în adunare nu în adunarea (primară) mai întâi apostoli’ (1Corinteni 12:28), astfel nu putem vorbi de acest serviciu, doar pentru adunarea din primul secol!

Acest principiu fiind valabil și pentru celelalte servicii, nici unul din aceste servicii nefiind limitate la o anumită epocă; ci, ele vor fi până la revenirea Domnului.

Procedura de rânduire (hirotonire):

1. Alegerea de către Domnul Isus a persoanei, comunicarea alegerii prin Spiritul Lui, printr-o profeție, prin profeți (ce pot fi profeți-păstori, 1Timotei 4:14 - sau profeți-învățători, Fapte 13:1-2;).

2. Iar profeții care au primit profeția despre ei ca fiind aleși ca apostoli, își vor pune mâinile peste ei, prin care persoana în cauză va primi darul apostoliei și serviciul de apostol. (Fapte 13:3-4; 1Timotei 4:14).

Păstori:

Serviciu de păstor (în greacă: „**poimen**”) este un serviciu important pentru adunarea lui Dumnezeu. Serviciul de păstor, este după modelul păstorului cel mare, care este Domnul Isus (Ioan 10:11; 1Petru 5:4).

Persoana care are această serviciu mai este numită și bătrân (în greacă: bătrâni = „**presbyteros**”) care indică vechimea și maturitatea lui spirituală, și supraveghetor (în greacă: supraveghetor = „**episkopos**”), care indică lucrarea lui de supraveghere peste turma lui Dumnezeu, sau conducător (în greacă = „**hegeomai**” - Evrei 13:7,17), care indică rolul de a conduce adunarea.

Într-o adunare trebuie să fie mai mulți păstori, nu doar unul, dacă există bărbați competenți, căci toate textele Biblice în care se vorbește despre păstori (supraveghetori, bătrâni), se vorbește la plural de ei, ceea ce lasă

să se înțeleagă că fiecare adunare avea mai mulți păstori (Fapte 14:23; 20:17; Filipeni 1:1; 1Timotei 5:17; Tit 1:5).

În Fapte 14:14-23 ni se spune că „**ei** [apostolii Pavel și Barnaba] **au rânduit prezbiteri** [la plural] **în fiecare biserică.**” Doar când se descrie calificările lor se vorbește la singular (1Timotei 3:1).

Totuși adunările aveau un conducător peste „**ceata bătrânilor**” (1Timotei 4:14) și anume apostolul care a născut adunarea prin Evanghelie, care este părintele spiritual al adunării, numit în Biblie: „**îngerul adunării**”, acest lucru reiese din cartea Apocalipsa unde Isus le trimite prin Ioan, scrisori pastorale la șapte îngeri ai celor șapte adunări (Apocalipsa 1:11; 2:1; etc.). Nu ne închipuim că Ioan a scris îngerilor propriu ziși, adică unor spirite; ci, cu siguranță conducătorilor acelor adunări care aveau rolul de a veghea asupra lor ca și îngerii. De asemenea, cuvântul înger are înțelesul de *sol*, *‘mesager’* sau *‘trimis’* (vezi n.s. Apocalipsa 1:20).

Chiar din epistolele lui Pavel, vedem că el ca apostol conducea adunările construite de el, le coordona și intervenea cu sfaturi, muștrări, corecții ori de câte ori era necesar.

El spune că Dumnezeu a rânduit în adunare: „**întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători**”, referindu-se astfel, la păstori-învățători, pe locul trei, căci în Efeseni 4:11, aceste două slujiri, apar împreună. Domnul Isus a dat „**pe alții păstori și învățători**”, nu se spune că „*i-a dat pe unii păstori și pe alții învățători*”, așa cum o face când vorbește de apostoli, profeți și evangheliști. Astfel, fiindcă în acest pasaj cele două slujiri sunt împreună, chiar dacă în 1Corinteni 12:28, nu se pomenește decât de „**învățători**”, cele două slujiri, sunt pe aceeași poziție și anume a treia.

Chiar dacă pot exista învățători fără a fi păstori (Fapte 13:1), nu poate exista nici un păstor fără a fi și învățător (Tit 1:9; 1Timotei 3:2).

În plus, să nu uităm: creștinismul a fost inițial o mișcare provenită din iudaism, iar evreii într-o sinagogă aveau mai mulți bătrâni, însă doar unul era „**mai-marele sinagogii**” (Marcu 5:35; Luca 8:41,49; 13:14; Fapte 18:8,17). Astfel aproximativ după acest model a funcționat și în creștinism, adică o ceată a bătrânilor, dar care avea un conducător, iar în scrierile lui Ioan rezultă aceasta (3Ioan 1:10; Apocalipsa 2:1,8,12,18; 3:1,7,14).

Acel conducător care era peste profeți și peste ceata bătrânilor, era apostol și a fost numit: „**îngerul adunării**” (Apocalipsa 1:11; 2:1; etc.).

Cât privește persoanele ce erau rânduite ca bătrâni, ele proveneau din sânul adunării, Pavel nu s-a dus în altă parte pentru a găsi lucrători sau supraveghetori pentru adunările care le-a plantat. Erau numiți lucrători dintre oamenii pe care i-a format în timpul procesului de construcție a adunării. Dumnezeu prin Spiritul Sfânt i-a dezvăluit pe cei capabili de a conduce, iar aceștia au fost apoi confirmați de Dumnezeu prin apostoli pentru serviciul de supraveghere sau păstorie.

Unele adunări la început au avut doar diakoni, pe lângă apostoli, cazul adunării din Ierusalim (Fapte 6:1-6), apărând ulterior bătrânii (Fapte 15:6,23; 21:18), unele au fost conduse de profeți-învățători (slujbe fără ordinare publică) ca și adunarea din Antiohia (Fapte 13:1), fără a fi numit nimeni bătrâni sau diakoni, până când unii s-au calificat.

Rolul unui păstor:

Principalele sale sarcini și îndatoriri constau în faptul că:

- Ei cârmuiesc și conduc adunarea (1Timotei 5:17-19; Evrei 13:7).
- Ei călăuzesc și îngrijesc oile (Isaia 40:11; Psalm 23; Proverbe 27:23; 1Timotei 3:5).
- Ei hrănesc oile (Ieremia 3:15; 23:4; Ioan 21:16; Fapte 20:28; 1Petru 5:2).
- Ei vindecă și ocrotesc oile (1Samuel 17:34-37; Fapte 20:28-31; Romani 15:14; 2Tesaloniceni 3:15; Iacob 5:14).
- Ei le mângâie și le încurajează (Psalm 23:1,4; Ezechiel 34:4).
- Ei aplică disciplina și corectarea în viața lor (1Tesaloniceni 5:12,14; 1Timotei 5:20; 2Corinteni 13:10).
- Ei slujesc oile cu spirit de sacrificiu (Matei 20:26-28).
- Ei păstoresc adunarea locală (Fapte 20:28).
- Ei conduc și oferă instrucțiuni (1Tesaloniceni 5:12-13).
- Ei sunt administratorii lui Dumnezeu (Tit 1:7).
- Ei apără adunarea de învățătorii falși (Fapte 20:28; Tit 1:7).
- Ei îi ajută pe cei slabi (Fapte 20:28).
- Ei slujesc prin Cuvântul lui Dumnezeu (Fapte 6:2,4; Tit 1:9; Evrei 13:7).
- Ei sunt un model pentru alți credincioși (Evrei 13:7).
- Ei veghează asupra vieților credincioșilor (Evrei 13:17).
- Ei recunosc darurile spirituale din credincioși (1Timotei 4:14).

- Ei dau socoteală de lucrarea lor în calitate de administratori (Evrei 13:17).
- Ei trimit comunicări din partea adunării (Fapte 15:22-23).

Pe lângă sarcinile de ocrotire, hrănire și cărmuire a adunării locale, prezbiterii trebuie, de asemenea, să poarte răspunderea pentru îndeplinirea nevoilor concrete ale turmei. De exemplu, apostolul Iacob îi îndeamnă pe bolnavi să-i cheme pe prezbiterii adunării: **„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii Bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului”** (Iacob 5:14).

De asemenea, apostolul Pavel îi sfătuiește pe prezbiterii adunării din Efes să îngrijească de cei slabi și săraci din turmă: **„În toate privințele v-am dat o pildă, și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi, și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: „Este mai ferice să dai decât să primești.”** (Fapte 20:35).

Calitățile și calificările unui păstor:

Din Exod 18:21, reiese că conducători trebuiau să fie: capabili, temători de Dumnezeu, oameni ai adevărului și vrăjmași ai lăcomiei, iar în Deuteronom 1:13, se subliniază un caracter încercat plin de înțelepciune și pricepere.

Tot la fel și în Scripturile Creștine găsim următoarele liste cu calificări pentru ca cineva să poate fi recunoscut și numit supraveghetor (1Timotei 3:1-7; Tit 1:5-9; 1Petru 5:1-3).

Multe dintre cerințele pentru păstori sunt și pentru apostoli, ambele servicii au rolul de supraveghere. Să le analizăm în continuare:

1Timotei 3:1-7, SCC: Apostolul Pavel începe cu fraza: **“Credibil este cuvântul”**, arătând astfel că ce urmează este demn de crezare!

Înainte de a intra în cerințe, el spune: **“dacă cineva aspiră: supraveghere, bun lucru dorește”**, astfel dacă cineva are pe inimă lucrarea de supraveghere, bun lucru dorește, doar din dorință, din aspirații, se pot naște supraveghetori dedicați lui Dumnezeu și lucrării.

Prima cerință de aici, este: **“Supraveghetorul deci, trebuie să fie fără reproș”**! Indicând că acesta a dus și duce o viață curată, morală, astfel ca nimeni să nu-i poată reproșa ceva, fie din trecut sau prezent!

O a doua cerință: **“bărbat al unicei femei”**, astfel supraveghetorul nu este recăsătorit; ci, femeia cu care este căsătorit este prima și ultima soție! Oricine este recăsătorit chiar dacă i-a murit prima soție nu poate fi supraveghetor.

Alte cerințe: **“cumpătat, prudent, disciplinat”**, aceste calități îl caracterizează pe supraveghetor!

O altă calitate ce trebuie să o aibă: **“ospitalier”**, el trebuie să fie primitor de oaspeți, chiar de străini căci cuvântul ospitalier vine din grecesul: **“philoxenon”**, iubitor de străini, nu doar de frați și surori. În această lucrare trebuie să fie sprijinit și de soția lui ca împreună să primească oaspeții și să-i trateze bine.

O altă cerință: **“capabil de a învăța”**, nu poți fi păstor dacă nu ești și învățător (Efeseni 4:11). Ba mai mult, supraveghetorul sau bătrânul trebuie să fie un bărbat **“ținându-se de Cuvântul cel credibil potrivit cu învățătura; ca să fie în stare să și încurajeze prin învățătura cea sănătoasă, cât și să mustre pe cei contrazicând”**.

Cum nu trebuie să fie supraveghetorul: **“nu un băutor de vin, nu bătaș; necertăreț, ne iubitor de bani”**. Supraveghetorul nu trebuie să fie cunoscut ca fiind un băutor de vin, acesta nu înseamnă că el cu desăvârșire nu consumă vin, căci el bea și la cina Domnească. Apoi Domnul Isus a consumat dar moderat vin, și El a fost Supraveghetorul sufletelor voastre (1Petru 2:25). De aceea, în cerințele din Tit 1:5-9, se spune mai clar: **“nu dedat la vin”**.

Acesta nu trebuie să fie nici bătaș, violent, mândru, om fără stăpânire de sine, ci un om care își stăpânește bine limba, și mânia! În plus, el trebuie să fie un bărbat care nu iubește banii; ci, pe Dumnezeu, știind că nu poate servi și la Dumnezeu și la Mamona (Matei 6:24).

Alte cerințe: **“conducându-și bine casa lui, având copii în supunere cu toată seriozitatea. Dar, dacă cineva nu știe să își conducă casa lui, cum va îngriji de adunarea lui Dumnezeu?”**

El este un bărbat care coordonează bine casa lui, astfel casa lui, familia lui este ordonată, condusă spre gloria lui Dumnezeu și după legea Lui! Supraveghetorul știe să îi învețe și disciplineze pe copiii, rezultatul, copiii lui sunt supuși, serioși, ascultători. Ba mai mult, ei sunt așa cum se spune în Tit 1:6: **“copii credincioși, nu sub acuzație de destrăbălare sau nesupuși”**.

Iar prin faptul că își administrează, conduce bine casa demonstrează că poate conduce adunarea lui Dumnezeu!

O altă cerință: **“Deci, să nu fie recent convertit”**, de ce? Deoarece **“ca nu îngâmându-se, să cadă în osânda cea pentru Diavolul”**. Fiind de puțin timp întors la Dumnezeu, și fiind numit: supraveghetor, acesta se poate îngâmfa și cădea în mândrie ca și Diavolul și astfel să sufere pedeapsa veșnică ca și el.

Tot pentru a nu cădea în cursa Diavolului, este și cerința: **“Dar trebuie să aibă și o mărturie bună de la cei din afară, ca să nu cadă în dispreț și în cursa Diavolului”**. Dacă nu are o bună mărturie din partea oamenilor din lume (vecini, rude, etc.) atunci el va putea să fie acuzat, să i se reproșeze anumite lucruri din trecut, și astfel să cadă în dispreț, iar fiind disprețuit el să cadă în descurajare, în moarte, deprimare – cursa Diavolului.

Apostolul Pavel îi scrie lui Tit colaboratorul lui, și care era cu siguranță și el apostol de aceea primește următoarea însărcinare de la Dumnezeu prin Pavel, în Tit 1:5-9: **“Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să organizezi cele rămase și să rânduiești bătrâni în fiecare cetate, precum ți-am poruncit eu”**. Tit era sub conducerea apostolului Pavel, dar și el era apostol, din echipa lui Pavel, care putea rânduia bătrâni în fiecare adunare (comp. cu Fapte 14:14-23). Astfel Pavel îi poruncește acestuia să continue munca lui Pavel și să rânduiască bătrâni în fiecare cetate din Insula Creta.

La fel ca și apostolului Timotei, i se scriu criteriile pentru bătrâni (supraveghetori): **“Dacă este ceva fără reproș, bărbat al unicei neveste, având copii credincioși, nu sub acuzație de destrăbălare sau nesupuși. Pentru că supraveghetorul trebuie să fie fără reproș ca administrator al lui Dumnezeu, nu încăpățânat, nu mânios, nu datat la vin, nu bătaș, nici lacom de câștig rușinos; ci, ospitalier, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, disciplinat, ținându-se de Cuvântul cel credibil potrivit cu învățătura; ca să fie în stare să și încurajeze prin învățătura cea sănătoasă, cât și să mustre pe cei contrazicând”**.

Câteva criterii în plus, sunt: **“iubitor de bine,...drept, sfânt”**, astfel supraveghetorul nu este un tip robotic, ci el face binele din iubire, el iubește binele, astfel calitățile lui sunt naturale, nu forțate! El mai este drept, ca și Domnul (Evrei 1:9), și sfânt, despărțit de lume și de necurățiile ei!

Dar și Apostolul Petru dă îndemnuri bătrânilor, îndemnuri ce sunt valabile și pentru apostoli, căci el ca apostol se descrie ca fiind: bătrân!

El spune în 1Petru 5:1-4, SCC: **“Îndemn pe bătrânii dintre voi; eu, cel bătrân împreună cu ei, și martor al suferințelor lui Christos, și părtașul gloriei urmând să fie dezvăluită: Păstoriți turma lui Dumnezeu cea dintre voi; nu din constrângere, ci de bunăvoie, potrivit lui Dumnezeu; nici pentru câștig rușinos, ci de bună voie; nici ca domnind peste părțile încredințate vouă, ci făcându-vă**

exemple ale turmei. Și arătându-Se Păstorul Cel Mare, veți primi cununa neveștejită a gloriei”.

Motivația de păstorie este dragostea, păstoria trebuie făcută de bună voie, nu din dorința de câștig sau de mărire, și această păstorie potrivită cu voința lui Dumnezeu, iar accentul nu este în a domni cu sensul de a asupri, ci a-i conduce prin puterea exemplului, căci doar așa când se va arăta Domnul, Păstorul Cel Mare păstori mai mici vor primi: **“cununa neveștejită a gloriei”**.

În final, trebuie să înțelegem căci nimeni nu poate fi făcut păstor, nici printr-o școală, nici prin numire de către oameni sau de către un comitet, sau de o uniune, numirea o face Spiritul Sfânt (Fapte 20:28).

Aceste calități descrise la 1Timotei 3:1-7; Tit 1:5-9, cuprind toate domeniile vieții. Calificări în domeniul spiritual, familial, relațional!

Cu toate că nici un supraveghetor nu este perfect, și el va mai crește spiritual și după ce este rânduit în slujbă, totuși să nu uităm că Scriptura spune: **„Trebuie deci ca supraveghetorul să fie....”** (1Timotei 3:2, Tit 1:7). Astfel, aceste calități menționate trebuie să le aibă, nu sunt doar niște **idealuri** pentru care să se lupte bătrânii adunării însă pe care nu le pot niciodată atinge; ci, sunt lucruri pe care trebuie să le îndeplinească bătrânii nu ca grup, ci individual, căci expresia: **„supraveghetorul”** este la singular, nu la plural.

Observați ce se recunoaște în unele lucrări: *„Acestea nu sunt idealuri pe care ar trebui să le caute privighetorul, ci sunt standarde pe care el trebuie să le atingă. . .”* (J. R. Littleproud, **The Christian Assembly** [Adunarea creștină], p. 64).

O altă lucrare spune: *„Aceste pasaje trebuiesc studiate cu atenție și aplicate cu sârguință în cadrul vieții de congregație, căci liderii nevrednici au făcut rele de nespus”* (Gary Inrig, **Life in His Body** [Viața în Trupul Său], p. 105).

Prin urmare, bătrânii adunării trebuie să-și mențină calificările, dacă vor să rămână în continuare bătrâni ai adunării lui Cristos.

Bătrânii trebuie să fie bărbați cu caractere evalavioase, sfinte, dar care sunt și maturi spirituali, să poată deosebi binele de rău în profunzime (Evrei 5:14).

În plus, este necesar ca bătrânii adunării să fie înzestrați și cu daruri spirituale. Ca de pildă: darul de conducător, darul de învățare, de administrare, de îmbărbătare, dar chiar și daruri de vindecare, căci când cineva din adunare este bolnav, el trebuie să cheme pe bătrânii adunării pentru a-și mărturisi păcatul și a fi uns cu untdelemn în Numele

Domnului pentru vindecare fizică (Iacob 5:14-16). Fără acest dar, el nu poate face slujba de bătrân!

Însă o altă întrebare care se ridică este:

Păstorul trebuie plătit?

Majoritatea cultelor, au păstori plătiți cu un salariu fix, fie dat de membrii, fie retribuit de cultul din care face parte, sau de ministerul cultelor.

Unii susțin că păstori nu trebuie plătiți și argumentează cu Ioan 10:12-13; 1Petru 5:2-3, pe de altă parte alții susțin că aceștia trebuie plătiți și argumentează cu textele din 1Corinteni 9:7-14; 1Timotei 5:17,18; Galateni 6:6; Matei 10:10; Luca 10:7.

Astfel ne întrebăm, totuși *care este voia lui Dumnezeu, aceștia trebuie plătiți sau nu?*

Dacă citim cu atenție textele observăm că aceste pasaje nu se contrazic; ci, se completează între ele, deoarece când Biblia vorbește de plata lucrătorului sau a păstorului, nu se referă că acesta lucrează cu un salariu sau pentru plată; ci, în aceste texte sunt încurajați cei din adunare să-și susțină păstorul (lucrătorul), cu bani sau lucruri pe care aceștia să le primească cadou, în semn de onoare și prețuire pentru munca lor prețioasă.

Ori textele care interzic plățirea păstorului, după cum spune Isus în Ioan 10:11-13: **„Eu Sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi. Dar cel plătit, care nu este păstor, și ale cărui oi nu Sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le împrășteie. Cel plătit fuge, pentru că este plătit, și nu-i pasă de oi”**, se referă nu la primirea de cadouri sau de daruri materiale; ci, la un salariu regulat. Păstorul cel bun, adică Isus, a acceptat să primească găzduire, mâncare, bani care să sprijine lucrarea Lui (Luca 8:1-3; 10:7), însă Isus nu a avut un salariu, căci El nu a slujit pentru plată, ci din iubire.

Tot așa păstori să slujească din iubire nu pentru un câștig, însă este binevenit dacă frații din adunare se gândesc la ei, și îi ajută și din punct de vedere material, ba chiar să le **„facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață”** (Galateni 6:6). Nu pentru ca aceștia să trăiască în lux; ci, în funcție de nevoile lor și ale familiei lor, pentru ca păstori să aibă cât mai mult timp pentru turmă.

Trebuie păstorii să primească zeciuielele?

În Deuteronom 12:5-14, poporul lui Dumnezeu era sfătuit ca să-și aducă zeciuielele în locuința lui Dumnezeu unde era Numele Său, în locul ales

de El. Pe lângă zeciuiele, evreul trebuia să aducă acolo: jertfele de animale, darurile ridicate ale mâinii, darurile de bunăvoie, și întâi-născuți din cirezile voastre. Acolo ei trebuiau să mănânce înaintea lui Iehova Dumnezeu și să se bucure ei și familiile lor, de tot lucrul mâinilor lor prin care Iehova i-a binecuvântat. După ce Israelul urma să intre în țara promisă, El a ales un loc stabil la Ierusalim unde urma să se aducă aceste daruri, și unde urma ca ei să se bucure împreună cu leviții. În Deuteronom 14:22-29, evreii erau îndrumați de lege să dea zeciuială negreșit din tot venitul seminței lor din tot ce iese din ogorul lor, an de an. Apoi cu această zeciuială (a zecea parte din produsele agricole) să le mănânce înaintea lui Iehova în locul pe care-l va alege El, aceasta reprezentând o lecție prin care să învețe să se teamă de Iehova în toate zilele. Bunătatea Lui exprimată prin binecuvântare indică puterea Lui! În cazul în care drumul ce trebuia parcurs până acolo era lung, evreul nu era scutit de prezența sa în casa lui Dumnezeu, ci îngăduința care o avea era să schimbe zeciuiala din produse agricole în bani, și cu ele să cumpere tot ce le dorea sufletul. Evreul putea cumpăra fie boi, fie oi, fie vin sau băuturi tari, orice le poftea sufletul apoi le consuma înaintea lui Iehova se înveselea, el, casa lui și leviții.

Domnul Isus, a spus mulțimii care Îl asculta și discipolilor Săi, în Matei 23:1,23 (BC): **„Atunci Isus, pe când cuvânta gloatelor și ucenicilor Săi,...Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați nefăcute”**. Domnul nu a desființat zeciuiala o dată cu noul legământ, ci a întărit principiu zeciuiei când a spus: **„pe acestea (dreptatea, mila și credincioșia) trebuia să le faceți și pe acelea (zeciuiala) să nu le lăsați nefăcute”** (vezi și Matei 5:20).

Având în vedere că Domnul desființează porunci din legea vechiului legământ, ca de pildă: jurămintele (Matei 5:33-34), desființează despărțirea în căsătorie din orice motiv (Matei 19:1-9), desființează urârea vrășmașului (Matei 5:38-44), dar nu desființează zeciuielele, ba chiar le întărește când spune chiar și cu o altă ocazie, lucru consemnat în Evanghelia după Luca 11:42 (GBV 2001): **„Dar vai de voi, fariseilor, pentru că dați zeciuială din mentă și din rută și din orice verdeață și lăsați deoparte judecata și dragostea de Dumnezeu; pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați deoparte”**.

Astfel El susține că zeciuielile să nu le lăsăm deoparte, chiar dacă pe primul plan este dragostea de Dumnezeu!

Asemănător cu vechiul legământ, din zeciuielile ce se vor aduna, se va cumpăra mâncare, ca să fie hrană în casa lui Dumnezeu (Maleahi 3:10), și mâncarea se va consuma la mesele agape săptămânale, unde vor participa toți, și care vor avea loc cu ocazia Cinei Domnului în fiecare primă seară a zilei întâi a săptămânii, adică sâmbăta seara – Fapte 20:7.

Dar evrei aduceau pe lângă zeciuială: darurile ridicate ale mâinii, darurile de bunăvoie, și întâii-născuți din cirezile voastre, în mod asemănător, creștinii dăruiesc: daruri materiale în lucrarea de ajutorare a fraților ce trec prin situații de calamități naturale, foamete, persecuții, etc. care sunt daruri pe lângă zeciuială, în care fiecare dă cum a hotărât în inima lui (comp. cu 2Corinteni cap. 9).

Dărnicia implică uneori sprijin material ocazional pentru lucrători, ca mâncare, găzduire, etc. (Filipeni 4:16-18).

Însă lucrătorii pentru a se susține pe ei și familia lor, trebuie să imite exemplul lui Pavel care a muncit zi și noapte ca să nu fie o povară pentru nimeni (2Tesaloniceni 3:7-10; Fapte 18:1-3; 20:33,34).

O altă întrebare care se ridică este dacă:

Ce vârstă poate avea păstorul?

Am citit o carte care susținea că păstori trebuie să fie de la 60 de ani în sus, deoarece expresia „bătrâni” se referă la oameni în vârstă.

Însă această învățătură nu este biblică, nicăieri Biblia nu dă o standard de vârstă, atunci când Biblia folosește termenul *bătrân*, ea se referă la bătrân din punct de vedere al vieții de credință, adică are mulți ani la credință, și nu este întors la Dumnezeu de curând, având o experiență bogată în lucrarea Domnului (Evrei 13:7).

Există unii care se botează la 60 de ani, să-l considerăm bătrân de adunare? Nu, căci sfatul Cuvântului spune în 1Timotei 3:6: **„Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului.”** Ba mai mult, cum poate un creștin de peste 60 de ani să aibă copii minori, care **„să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința”** (1Timotei 3:4)? Poate cineva să țină copiii majori plecați la casele lor în supunere? (vezi și Tit 1:6). Cu siguranță că Pavel descrie aici bărbați ce aveau copii minori, copiii făcând încă parte din familia lor, și din casa lor.

Există dovezi și mai clare că cineva sub 60 de ani poate fi păstor, de pildă, Domnul Isus, El cam la treizeci de ani a fost păstorul cel bun

(comp. Luca 3:24 cu Ioan 10:11), și El este exemplul nostru perfect. Probabil că cineva **sub** 30 de ani, este cam prea tinerel de a fi bătrân, însă probabil după perioada de foc a adolescenței, după perioada de instabilitate emoțională este bine să aspire spre această slujbă.

De fapt, este cel mai bine ca ceata bătrânilor, să fie compusă din oameni de vârste diferite (30-50 de ani). Aceasta va ajuta la asigurarea că lucrarea adunării este relevantă pentru toate vârstele. Vârsta potrivită pentru lucrarea de păstorire, pentru serviciul de supraveghere este între: 30-50 de ani, nici prea tânăr nici prea în vârstă (comp. cu Numeri 4:3).

Bineînțeles că după ce toți copiii unui păstor, au părăsit casa părintească, sau apar alți factori, el se poate retrage din slujba de păstor. Fratele poate fi implicat într-o altă lucrare a Domnului.

Procedura de rânduire (hirotonire):

1. Studiarea în prealabil de către apostoli, a calităților pe care trebuie să le aibă aceștia descrise în 1Timotei 3:1-7; Tit 1:5-9, și alegerea lor prin călăuzire divină (Romani 8:14).

2. Iar apostolii (Fapte 14:23; Tit 1:5-6), fiind sub putere și călăuzire divină, rânduiesc (ordonează, hirotonisesc) prin rugăciune și punerea mâinilor, prin care le transmit acest dar spiritual, de la Dumnezeu, la acești bărbați spirituali (Fapte 14:23; 1Timotei 5:17-22).

Astfel aceștia sunt numiți ca păstori, supraveghetori sau bătrâni, însă ei nu vor avea autoritate peste alte adunări.

Diakoni:

În limba greacă în care a fost scris: Scripturile Creștine (Noul Testament), verbul „**diakoneo**”, este folosit de 37 de ori, iar substantivele: „**diakonos**” (slujitor, servitor), de 30 de ori iar „**diakonia**” (serviciu, slujbă), de 34 de ori.

În greaca profană cuvântul „**diakonos**”, numea pe cei care serveau la masă sau se ocupau de grijile casnice, sau desemna pe cei care serveau o cauză publică, cum ar fi gestionarea milosteniilor pentru cei săraci, pe cei ce erau: ospătari, mesageri, administratori sau simpli servitori.

În Scripturi, aceste cuvinte desemnează servirea la mese într-o casă sau adunare (Marcu 1:31; Luca 10:40; Fapte 6:1), sau la a colecta fonduri (Romani 15:25; 2Corinteni 8:19), aceasta mai desemna și servirea sfinților (1Corinteni 16:15).

Astfel după cum am văzut cuvântul „slujitor” sau „serv”, „servitor” în greacă „**diakonos**”, are un sens general care se aplică în multe situații și

se aplică la toți creștinii, căci toți sunt chemați să servească ca și Isus (Marcu 10:45).

Dar totuși există un sens mai profund al acestui cuvânt în Biblie, cu referire la un serviciu (funcție, slujbă, oficiu) în adunare (1Timotei 3:8; Filipeni 1:1), nu o servire ocazională. Acest serviciu, se pare că a apărut la o nevoie a adunării din Ierusalim unde văduvele de limba greacă au fost trecute cu vederea la împărțirea ajutoarelor, astfel apostolii pentru o mai bună organizare și împlinire a nevoilor a numit șapte bărbați, care să slujească în acest domeniu (Fapte 6:1-6). Mai târziu acest serviciu s-a răspândit în toate adunările. Dar cu ce scop?

Ce rol are un diakon?

Scopul diaconilor este de a sluji Domnului prin a conduce lucrarea de îngrijire a adunării - făcând lucrarea de binefacere, de vizitare a bolnavilor, a administra și a sluji în partea materială a adunării astfel, eliberând pe apostoli, profeți, pastori și învățători, de anumite lucrări, pentru ca aceștia să se concentreze asupra rugăciunii și a slujirii cu Cuvântul, astfel facilitând răspândirea învățaturii curate și promovarea unității în adunare.

Însuși denumirea de „serv”, „servitor”, implică că aceștia pot face orice este necesar în adunare (vezi și Fapte 6:1-2; 1Timotei 3:10; Romani 16:1-2), astfel diaconii în prezent pot servi ca și casieri, ușieri sau oameni de ordine, în organizarea ajutoarelor materiale, în administrarea sălii de închinare dacă adunarea are una (curățenie, întreținere, etc.), servirea la mesele agape, la Cina Domnului, ducerea cinei acasă la cei bolnavi, la curățenie, la biblioteca adunării, vizitarea bolnavilor, sonorizare, și la orice este nevoie, pentru că slujind bine dobândesc un loc de cinste, și mai târziu e posibil ca unii dintre aceștia să fie promovați în alte slujbe (1Timotei 3:13).

De pildă, Ștefan a slujit întâi la mese, apoi Spiritul Sfânt la chemat la lucrarea de vestire a lui Cristos și a murit ca prim martir pentru Domnul (Fapte cap. 6). Tot așa Filip care inițial a fost dintre cei șapte diaconi, mai târziu a ajuns **„Filip evanghelistul”** (Fapte 21:8). Bineînțeles nu toți diaconii vor ajunge ulterior pastori, evangheliști, etc. Și nici nu este necesar ca toți pastorii să fie inițial diaconi, ei pot primi darul și numirea de păstori fără a fi diaconi ca apoi să devină pastori, deoarece nu găsim în Biblie o asemenea regulă.

Deși serviciu de diakon nu pare important, este totuși indispensabil adunării, și chiar nu oricine poate fi numit ca diakon, ci trebuie să îndeplinească unele criterii.

Conform istoriei: *„Din al doilea până în al cincilea secol, diaconii erau agenții reali a actelor de generozitate oferite prin biserică, purtând de grijă văduvelor și orfanilor. Ei vizitau pe cei bolnavi și la începutul secolului al treilea, aveau planuri de diakon ce slujea familiei. Ei îi vizitau pe martirii din închisori. Diaconii ajutau la pregătirea noilor convertiți. Ei vegheau asupra membrilor bisericii, raportând episcopilor de oricare ce părea că se depărta. Ei încercau să-i restaureze pe cei excomunicați. Diaconii duceau atribuțiile administrative date lor de către episcopi și se întâlneau zilnic pentru a primi instrucțiuni de la el. Eșecul în îndeplinirea atribuțiilor lor era cauza schimbării lor. Dacă ei aveau autoritate de la un episcop și un presbiter sau un episcop era prezent, ei puteau să boteze. Ei asistau și cu Cina Domnului.”* (Compilat din cartea **The Emerging Role of Deacons** [Rolul aparent al diaconilor] a lui Charles W. Deweese, Broadman Press, 1979, p. 12-15).

Ce calități trebuie să aibă un diakon?

Diakonul trebuie să aibă darul spiritual al slujirii (Romani 12:6-7; 1Petru 4:10-11), pentru că înainte ca cineva să fie numit diakon, el trebuie pus la probă mai întâi și numai dacă servește bine și se achită fidel de responsabilități, este numit diakon (1Timotei 3:10).

Calificări pentru serviciu de diakon:

Apostolul Pavel îi dă la tânărul apostol Timotei sfaturi, despre calitățile pe care trebuie să le aibă bărbații din adunare care vor fi rânduiți ca diakoni.

1Timotei 3:8-10,12-13, SCC: **„Diaconii, similar, să fie serioși, nu duplicitari în cuvânt, nu dedați la vin mult, nu avari de câștig rușinos; având misterul credinței într-o conștiință curată. Dar și aceștia, să fie întâi testați prin încercare; apoi să servească, fiind fără reproș...Diaconii să fie bărbați ai unicei femei, conducând bine copiii și casele lor. Pentru că cei servind bine, își dobândesc o poziție bună, și multă îndrăzneală în credința cea în Christos Iesus”.**

Diakonii trebuie să fie bărbați creștini, care să aibă calități similare cu supraveghetorii! Ei trebuie să fie serioși în toate, și cu atât mai mult

neduplicitari în vorbirea lor, nu dedați la vin, oameni moderați care nu consumă băuturi alcoolice în exces. Ei nu sunt avari după câștig rușinos, ei nu calcă legea divină sau umană pentru a se îmbogăți! Ei au misterul credinței, taina confidenței într-o conștiință curată, adică ceea ce află de la conducători (apostoli, profeți, păstori), nu răspândesc informații care sunt strict pentru conducători.

Ei sunt la fel ca supraveghetorii soți ai primei și ultimei soții, adică a unicei soții, care își conduce bine casele și copiii, fiind buni soți, gospodari și model de urmat pentru copii.

Iar dacă vor servi bine pot dobândi o poziție bună în adunare, și îndrăzneală credința în Domnul, adică bătrânii le pot încredința mai multe responsabilități, lucrări, și chiar pot avansa, dar pe de altă parte efectuând bine sarcinile primite, ei primesc un curaj în credință și în urmarea lui Cristos!

În Fapte 6:3, sunt descrise alte calități ale diaconilor după cum urmează: **„Dar, fraților, căutați dintre voi șapte bărbați confirmați, plini de Spirit și de înțelepciune pe care îi vom rândui pentru nevoia aceasta”**.

Calitățile cerute de apostolii Domnului Isus, prin călăuzirea divină, au fost: bărbați confirmați, adică cu o bună mărturie, serioși, statornici, dar și **„plini de Spirit și de înțelepciune”**. Pentru că a servi poporul lui Dumnezeu este nevoie de putere, de aceea plini de spirit, ca să nu obosească în servire, dar și pentru a face această serviciu cu înțelepciune, nu haotic, dezordonat.

Procedura de rânduire (hirotonire):

1. Studiarea în prealabil de către **adunare** a calităților pe care trebuie să le aibă aceștia descrise în Fapte 6:3; 1Timotei 3:8-13, și alegerea prin vot public a oamenilor potriviți de către membrii adunării, în adunarea generală (comp. cu Fapte 1:20-26; 6:1-6).

2. Iar apostolii (Fapte 6:1-6), fiind în acord cu alegerea adunării și sub putere și călăuzire divină ei rânduiesc (ordonează, hirotonisesc) prin rugăciune și punerea mâinilor, prin care le transmit acest dar spiritual la acești bărbați (Fapte 6:6). Astfel aceștia sunt numiți ca diaconi ai adunării.

Diakonițe:

Există un singur text unde apare cuvântul **„diakoniță”** (Romani 16:1). La ce se referă el? Se referă la o lucrare? La o funcție? La o femeie-

lider? La o soție de diakon? Părerile sunt împărțite fiecare aducând diferite argumente.

Unii spun că aici se referă la soțiile diaconilor, însă se ridică câteva întrebări: *dacă se referă la soțiile diaconilor de ce Pavel nu pretinde și soțiilor de supraveghetor aceleași virtuți?* Dacă femeile ocupau funcția prin punerea mâinilor de diaconițe, *de ce nicăieri în Biblie nu mai apar femei numite astfel?* Iar când spune de calitățile diaconilor el spune:

„Diakonii să fie bărbați ai unicei femei, conducând bine copiii și casele lor”. Ne întrebăm cum poate o soră să îndeplinească o astfel de condiție de a-și conduce bine casa, pentru că nu ea conduce casa; ci, soțul ei? Apoi diakoni sunt descriși ca fiind: **„bărbați ai unicei femei”**, astfel acest serviciu se referă la bărbați și nu la femei.

Prin urmare, în armonie cu întreaga Biblie putem înțelege pasajul din Romani 16:1, că se referă la un serviciu kharismatic, adică o servire pe baza darului primit, dar nu un serviciu prin ordinare cu punerea mâinilor.

Textul din 1Timotei 3:11, SCC, este o continuare a descrierii unui diakon, folosind expresia: **„la fel”**, el sugerează că și femeile diaconițe să urmeze plidă bărbaților diaconi, fiind: **„serioase, nu calomniatoare, treze, credincioase în toate”**.

Așa cum îi sfătuiește pe diakoni să urmeze pilda supraveghetorilor, nu identic, dar cu o servire similară, când spune: **“Supraveghetorul deci...Diakonii, similar”** (1Timotei 3:2,8, SCC).

Să urmeze pilda diaconilor, li se spune despre femeile diaconițe: **„Femeile, la fel, să fie serioase, nu calomniatoare, treze, credincioase în toate”**.

Cele trei servicii din 1Timotei 3:1-11, respectiv: supraveghetor, diakon, diaconiță, sunt descrise în ordine, fiecare urmând să urmeze, pilda celui din fața lor ca poziție!

În literatura creștină din primele secole, această serviciu al femeilor nu este pomenit decât în două lucrări, în scrisoarea lui Pliniu guvernatorul Bitinei care i-a scris lui Traian în anul 112 d.C. de două creștine ca fiind diaconițe în adunare. Iar în secolul III d.C. în scrierea numită „Didaskalia”. Aici, diaconițele sunt recunoscute ca o categorie de servitoare ale adunării, care trebuiau să fie: *fecioare*, sau *văduve* care au fost căsătorite o singură dată în viață, care sunt fidele și vrednice de cinste.

Datoria diakonițelor era să dea ajutor femeilor la botez, adică să le instruiască pentru botez, să viziteze pe cei bolnavi, să servească celor aflați în nevoie și pe cei în convalescență după boală, etc.

Apostolul Pavel, sfătuiește femeile văduve, și implicit și pe diakonițele care erau între văduve în 1Timotei 5:5-6,9-10, SCC: **„Iar cea într-adevăr văduvă și rămasă singură, speră în Dumnezeu și stăruie noapte și zi în cereri și rugăciuni. Dar cea trăind: desfătându-se; deși viețuind, a murit...O văduvă să fie înscrisă pe listă nu la mai puțin de șazece de ani; nevastă a unicului bărbat, fiind mărturisită în fapte bune, dacă a crescut copii, dacă a fost ospitalieră, dacă a spălat picioarele sfinților, dacă a ajutat pe necăjiți, dacă a urmărit orice faptă bună”**. Apostolul Pavel, le sfătuiește pe femeile bătrâne, implicit pe diakonițe, să stăruie în rugăciuni, în fapte bune, în ospitalitate.

Într-o altă ocazie când îi scrie la Tit, el le îndemnă prin Spiritul Sfânt pe femeile în vârstă și implicit pe diakonițe, căci unele dintre ele cu siguranță au fost și diakonițe, mai ales văzând că unele sfaturi de aici, se potrivesc cu sfatul pentru diakonițe din 1Timotei 3:11: **„La fel bătrânele, să fie în comportare cum se cuvine sfinților; nu clevetitoare, nici făcute sclave vinului mult, învățând pe alții ce este bine; ca să povățuiască tinerele, să fie iubitoare de bărbații lor, să fie iubitoare de copii, cumpătate, curate, gospodine bune, supuse bărbaților lor; ca să nu fie hulit Cuvântul lui Dumnezeu”** – Tit 2:3-5, SCC.

În concluzie: astfel când o soră este *fecioară* sau *văduvă* (adevărată văduvă – 1Timotei 5:9-10), care slujește bine, este: serioasă, nedefăimătoare, cumpătată, credincioasă, poate fi considerată de conducerea adunării și de adunare, că are serviciu sau lucrarea de diakoniță și i se pot da anumite responsabilități în adunare, dar nu cele ce implică învățarea și predarea Cuvântului în adunare (1Timotei 2:11-12).

Femeile-diakonițe, vor fi recunoscute după munca și servirea depusă, dar nu se vor rânduie prin punerea mâinilor; ci, conducerea va anunța în adunare aceste surori și eventual responsabilitățile lor.

Apostolii fiind bărbați, nu pot transmite prin punerea mâinilor un dar specific feminin, ce ține de slujirea feminină; ci, ele îl vor primi direct de la Spiritul Sfânt (1Corinteni 12:11).

De ce doar cele necăsătorite și văduvele pot deveni diakonițe?

Pentru că cele căsătorite nu au timp atât de mult liber, și ele sunt sfătuite de Cuvânt: „**să fie iubitoare de bărbații lor, să fie iubitoare de copii, cumpătate, curate, gospodine bune, supuse bărbaților lor; ca să nu fie hulit Cuvântul lui Dumnezeu**”.

Cele căsătorite trebuie să-și folosească timpul și energia în slujirea familiei, în timp ce cele necăsătorite și văduvele pot sluji adunarea lui Cristos, fără piedică.

II. Servicii (servicii-funcții) karismatice fără numire publică care sunt:

Profeți:

Profeții sunt oameni cu o chemare specială din partea lui Dumnezeu, ei sunt puși al doilea după apostoli, în listele cu servicii din adunarea creștină, arătând astfel importanța lor în poporul lui Dumnezeu și rolul lor de conducere (1Corinteni 14:28; Efeseni 4:11).

Un profet este un om care îl cunoaște foarte bine pe Dumnezeu și voia Sa, și este foarte sensibil la simțămintele Lui. El evaluează lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu, având favoarea ca Dumnezeu să-i descopere lucrările sale în general necunoscute de ceilalți oameni (Amos 3:7).

Sensul Profetului în limba ebraică și greacă:

PROFET – cel chemat să vorbească în Numele lui Dumnezeu, purtătorul Lui de Cuvânt (**nabi**) – Ieremia 1:7,15,19.

VĂZĂTOR – pentru acest termen în limba ebraică avem două expresii:

➤ ROEH (1Samuel 9:9).

➤ HOZEH (Amos 7:12).

Rădăcina lor verbală vine de la verbul „a vedea”.

Astfel **Nabi** = Profet; **Roeh** = Văzător – 1Samuel 9:9; **Hozeh** = Văzător – Amos 7:12.

Întrebuintarea celor trei termeni, presupuse totuși o nuanțare a slujbei de profet: Nabi = Profet – arată **obiectivul**, lucrarea activă ca mesager al lui Dumnezeu, trimis să vorbească Cuvântul lui Dumnezeu.

Roeh = Hozeh (văzător) – arată **modul în care profetul primește revelația** divină – văzând.

Iar în limba greacă, cuvântul profet: „**PRO-PHEMI**”, adică „**pro**” – înainte, iar „**phemi**” – a vorbi, a spune. Deci în greacă, cuvântul profet înseamnă: *a vorbi dinainte*, cu sensul: *a vorbi înainte să se întâmple*.

Astfel profetul este cel ce vestește viitorul (Ioan 16:13), cel ce vorbește pentru Dumnezeu, purtătorul lui de Cuvânt (Numeri 22:38; Ieremia 23:28).

Care este diferența dintre darul profeției și slujba de profet?

Diferența dintre un creștin care are darul profeției, și cel cu slujba de profet, este calitatea și cantitatea profețiilor primite.

Un creștin poate auzi cuvintele lui Dumnezeu prin darul profeției, însă un profet trebuie să aibă visuri și viziuni supranaturale prin care să-L vadă pe Dumnezeu, căci aceasta este descrierea unui profet făcută de însuși Dumnezeu în Numeri 12:6, unde se spune: **„Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis”**.

Astfel el este obligatoriu și văzător, adică în ebraică „roeh”, lui Iehova Dumnezeu i s-a arătat, astfel Îl cunoaște, și prin urmare este calificat să fie purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, sau gura Lui, cum este definit el în Exod 7:1-2.

Profetul vede și aude lucruri supranaturale, lucruri din lumea spirituală, el nu doar primește profeții și le spune, el efectiv vede și aude lumea spiritelor, și aceasta îi dă înțelepciune și cunoștință, cât și puterea de a deosebi spiritele.

Slujba de profet conform Cuvântului lui Dumnezeu este de a vedea și a auzi în lumea spirituală, de a putea deosebi spiritele, de a le vedea, iar aceste viziuni care identifică spiritele îi dă înțelepciune și cunoștință, astfel el poate deosebi spiritele bune de rele.

Un exemplu de profet este Balaam, care din păcate a căzut din cauza lăcomiei de bani și de faimă, însă înainte de a cădea, el își descrie slujba de profet astfel în Numeri 24:15-16: **„Balaam și-a rostit prorocia și a zis: „Așa zice Balaam, fiul lui Beor, Așa zice omul care are ochii deschiși, Așa zice cel ce aude cuvintele lui Dumnezeu, Cel ce cunoaște planurile Celui Prea Înalt, Cel ce vede vedenia Celui Atotputernic, Cel ce cade cu fața la pământ și ai cărui ochi sunt deschiși””**. Iată el vedea și auzea, el avea cunoștință de planurile lui Dumnezeu (vezi Amos 3:7; Numeri 24:3-4).

El nu doar primea informații, el le și vedea, și putea cunoaște planul lui Dumnezeu având o legătură profundă cu Dumnezeu. Prin urmare, ei pot profeți (descoperi mistere) despre trecut, prezent și viitor, și de a dezvălui misterele inimilor (Fapte 11:27-28; 1Corinteni 14:24-25).

Tipuri de profeți:

- **Profeți speciali:** Ca Moise și Domnul Isus (Numeri 12:6-8; Deuteronom 18:15-18; Luca 24:19).
- **Profeți naționali:** Ca Ezechiel și Ieremia (Ezechiel 33:7; Ieremia 1:5-10).
- **Profeți conducători:** Ca Debora și Samuel (Judecători 4:4,9; 1Samuel 7:6; Apocalipsa 11:3-6).
- **Profeți în adunare:** Ca Agab, Niger, Luciu, Manaen, etc. (Fapte 13:1; Fapte 11:27-28; 13:1; 15:32; 21:10).

Rolul profeților:

Profetul are menirea, să corecteze, să încurajeze, să aducă direcție și călăuzire, să arate adevărata față a lucrurilor, să descopere realități cerești și pământești, mistere (taine) și chiar descoperirea viitorului, să vorbească cu îndrăzneală în Numele lui Dumnezeu (Amos 3:7; Numeri 22:38; Fapte 13:1-3; 15:32).

Serviciu de profet nu este ușor, uneori mesajele lui nu sunt populare, alteori este considerat, fanatic, extremist sau chiar nebun (Ieremia 29:26; 2Regi 9:1-11), nu este înțeles totdeauna (1Corinteni 2:13-15), el rănește uneori, dar și pansează, mustră cu asprime dar și încurajează și consolează.

Aceast serviciu în Biblie l-au avut în vechiul legământ, atât bărbații cât și femeile (Judecători 4:4; Isaia 8:3; Luca 2:36; Apocalipsa 2:20; 1Samuel 3:20).

Însă, în Noul Legământ doar bărbații îl pot avea, fiind o slujire de conducere a adunării (1Corinteni 12:28; Efeseni 4:11), iar în Noul Legământ apare doar referindu-se la bărbați (Fapte 15:32; 1Corinteni 14:31-34).

În Apocalipsa 2:20, se vorbește de o femeie care ea singură își spunea 'profeteasă' (deci nu era în realitate profeteasă), iar acest caz este unul negativ, pentru că ea ducea în rătăcire pe alți creștini (Apocalipsa 2:20-22). Surorile pot avea darul profeției și pot sluji cu el (Fapte 21:8-10), dar ele nu vor avea slujba de profet.

Calitățile profeților:

Calitățile unui profet sunt: atent și receptiv la mesajele lui Dumnezeu, fidelitatea față de Cuvântul lui Dumnezeu, să nu adauge nimic la mesajul primit, să spună cu îndrăzneală și curaj mesajul primit, să condamne cu putere păcatul și nelegiuirea (Numeri 12:6; Ieremia 23:28;

Numeri 24:16; Psalm 74:9; Ezechiel 2:5; Osea 12:13; Mica 3:8; Luca 24:19; Ioan 4:17-19), să încurajeze și să consoleze (Fapte 15:32).

Unii profeți pot avea mai multe daruri, pe lângă cel de profet și văzător, daruri cum ar fi: cel al descoperirilor (2Regi 6:12); darul cuvântului de cunoștință (2Regi 5:25-27) și înțelepciune (2Regi 6:20-23); darul minunilor (Fapte 20:9-12; 27:21-25; 28:6-10), darul deosebirii spiritelor (Fapte 16:17-18), etc.

Atitudinea profetului trebuie să fie cea de veghe permanentă, fiind sensibil spiritual ca să audă vocea lui Dumnezeu și să fie în Spiritul Sfânt, prin urmare el trebuie să aibă o bună relație cu Dumnezeu.

Mai pot exista profeți și astăzi?

Este clar că și în zilele noastre pot fi profeți, chiar în viitor Domnul Isus va ridica doi martori speciali ai Săi, sau doi profeți de talie mondială, cu daruri speciale chiar de a face semne și minuni, ei sunt descriși în Apocalipsa 11. Însă până atunci să ne întrebăm, la ora actuală mai pot fi profeți, sau această serviciu s-a limitat la primul secol al erei noastre? Să lăsăm ca Sfânta Scriptură să ne răspundă la această întrebare, astfel citim următoarele în Efeseni 4:11-13: **„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, PÂNĂ vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”.**

Din acest text reiese clar că vor fi **„prooroci ... PÂNĂ vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu”**, adică până la revenirea Domnului.

Acest lucru se desprinde și din Apocalipsa 18:20, unde profeții se bucură de distrugerea Babilonului celui Mare un eveniment cu puțin timp înainte de sfârșitul lumii. Chiar mai mulți creștini din sec. II-III d.C. au scris în cărțile lor despre profeți în plină activitate chiar după moartea apostolilor.

Concluzie:

Deci în concluzie un profet, este acel creștin care are darul profeției în mod pregnant, și după ce l-a folosit o perioadă de timp într-un mod eficient, adunarea îl recunoaște ca profet, astfel cerințele pentru a fi profet sunt:

1. Să ai darul profeției (Efeseni 4:7,11) și să-l exerciți în adunare.

2. Dumnezeu să ți se arate, El să-ți vorbească prin visuri sau viziuni (Numeri 12:6); să auzi și să vezi spiritual (Numeri 24:3,4).

3. Să-ți fi folosit darul în mod eficient, căpătând experiența necesară, ca apoi să fi recunoscut de adunare ca fiind profet.

În unele situații Dumnezeu a chemat oameni la acest serviciu de profet și i-a împuternicit fără a fi nevoie de recunoașterea umană (Ieremia 1:5), însă în Noul Legământ, Dumnezeu nu lucrează independent de poporul Său și de sistemul spiritual care este trupul lui Cristos ce trebuie să funcționeze în ordine, unitate, și în care fiecare trebuie să-și facă partea lui (Efeseni 4:11-16).

Astfel este potrivit ca apostolii, să-i recunoască pe cei ce sunt cu adevărat profeți, formând împreună cu aceștia echipa de conducere a adunării.

Învățători:

Învățământul se deosebește de profeție prin caracterul său sistematic și atemporal, căci în timp ce profetul rostește un cuvânt de la Dumnezeu **pentru astăzi**, învățătorul expune în mod sistematic toate adevărurile Cuvântului care sunt valabile ca principii generale, **tot timpul**.

Învățătorul este persoana care are în mod pregnant darul de învățare și este capabil să învețe pe alții în mod sistematic adevărurile Bibliei, căci chiar dacă toți creștinii trebuie să învețe pe alții Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 28:19-20; Fapte 15:35), doar unii dintre ei sunt chemați la acest serviciu de a învăța în adunare (Efeseni 4:7,11).

Acest serviciu este important deoarece în 1Corinteni 12:28; aceștia sunt pe al treilea loc pe listă, după apostoli și profeți, iar în Efeseni 4:11, acest serviciu este legat de cel de păstor. Aceasta înseamnă că păstorii sunt învățători (Tit 1:9), dar pot exista frați ce să fie învățători, și totuși să nu fie păstor, poate să nu ajungă niciodată păstor, poate că condiția familială nu-i permite acest lucru (soț al primei soții). Astfel cineva care nu este păstor și are darul de învățare folosindu-l eficient, după un timp, poate fi considerat de adunare: învățător, iar ulterior poate primi mai multe însărcinări din partea păstorilor în acest domeniu. Dar să vedem în continuare:

Ce rol are un învățător?

Este clar că un învățător are rolul de a învăța, prin predici, lecții biblice, discursuri, scopul lui este să învețe Cuvântul, principiile creștine, astfel ca aceștia să aibă o bază solidă și stabilă în tot Cuvântul lui Dumnezeu

(Luca 20:21; Fapte 20:20,27). În timp ce un profet transmite voia lui Dumnezeu într-o anumită situație sau un Cuvânt de călăuzire specific acelei zile, învățătorul îl deprinde pe om să cunoască istoria Bibliei, doctrine creștine, principiile generale sau specifice ale unui domeniu moral cât și un mod de a raționa sănătos pentru aplicarea lor, tocmai de aceea învățătorul trebuie să aibă calități sau însușiri specifice.

Ce calități trebuie să aibă un învățător?

Un învățător, trebuie să aibă o viață sfântă, și să împlinească el ceea ce îi învață pe alții, căci doar atunci va avea libertate de exprimare și îndrăzneală în a învăța pe alții (Romani 2:19-23).

Apoi învățătorul trebuie să aibă capacitatea de a instrui, căci cuvântul din greacă pentru învățătură este: „*didaskalia*”, care este definit, ca fiind capacitatea de a instrui pe cineva eficace și sistematic (Romani 12:7), căci el implică nu numai a vesti sau proclama („*kerigma*”), ci și a instrui, explica, a aduce argumente, a convinge.

Astfel un învățător cunoaște foarte bine Sfintele Scripturi, este plin de cunoștința lui Cristos și vede în permanență fațete noi ale Cuvântului, căci pe buzele lui se văd mereu învățături noi, proaspete, care înviorază și aduc proștețime (Proverbe 16:23; Matei 13:52).

Un învățător bun este înzestrat cu darul vorbirii (Fapte 18:24), darul învățării (Romani 12:6-7), cu o minte ascuțită și disciplinată, care îi permite să folosească Scriptura fără a denatura sensul textelor, care poate pune întrebări, ca și Isus ascultătorilor sau interlocutorilor săi, întrebări de opinie, orientative, retorice, și să folosească ilustrări simple dar utile (Matei 22:41-42; cap.13).

De asemenea, un învățător creștin nu face diferențe între oameni când predică, el nu este părtinitor și el nu diluează adevărul cu basme și nu face compromisuri în ce privește adevărul; ci, el împarte drept Cuvântul, veghind asupra sa și asupra învățaturii date (Matei 22:16; 1Timotei 4:15-16; 2Timotei 1:13; 2:15; Tit 1:9).

De aceea, este bine ca nu mulți din adunare să fie învățători (Iacob 3:1), ci numai cei înzestrați și chemați la această serviciu, nu unii vorbăreți sau care le place să iasă în evidență măcar că nu știu ce zic și ce susțin uneori cu atâta tărie (1Timotei 1:5-7).

Pentru ca cineva să fie recunoscut în acest serviciu sugerăm următoarea procedură:

1. Creștinul care are acest dar, să lucreze cu el aducând rod.

2. După ce adunarea devine conștientă că acel frate are acest dar, și îl folosește cu eficiență îl poate considera pe fratele respectiv ca având serviciu de învățător.
3. După ce adunarea îl consideră pe cineva învățător, apostolii, îi pot da responsabilitatea să predice, să țină lecții biblice, etc.

Evanghelizatori:

În Biblie găsim doar trei texte unde apare această expresie (Fapte 21:8; Efeseni 4:11; 2Timotei 4:5), un motiv pentru care acest serviciu este menționat în așa puține locuri, este că, toți creștinii predicau evanghelia (Fapte 8:1,4), iar un alt motiv este că existau și apostolii care era un alt serviciu în adunare care se ocupa tot de vestirea evangheliei.

Poate singura diferență între evangheliști și apostoli, era că apostolii nu numai că predicau; ci, și zideau adunări, și supravegheau creșterea lor după aceea (Fapte 16:4-5).

Ce rol are un evanghelizator?

Acest termen „**evanghelizator**”, se referă de obicei la cineva care își lasă casa pentru a predica vestea bună în teritorii ne-lucrate. De pildă, Filip evanghelizatorul a părăsit Ierusalimul și a predicat în Samaria, Azot până la Cezareea (Fapte 8:40).

Dar acest serviciu poate fi exercitat și în adunarea locală, fiind în fruntea lucrării, predicând calitativ (2Timotei 4:5; Coloseni 4:17) și cantitativ (1Corinteni 16:10; 2Timotei 4:2), fiind astfel un exemplu pentru ceilalți credincioși. Nimeni însă nu poate fi evanghelizator dacă nu are darul evanghelizării de la Isus Cristos (Efeseni 4:7,11).

Astfel în primul secol existau creștini care erau implicați din plin cantitativ și calitativ în lucrarea evangheliei, aceștia erau apostolii și evanghelizatorii, sau cei care au darul evanghelizării; dar ceilalți predicau evanghelia în mod ocazional, la rude, cunoștințe, vecini, etc. Pentru a putea îndeplini cu bine această misiune evanghelizatorul trebuia să aibă unele calități.

Ce calități trebuie să aibă un evanghelizator?

Un evanghelizator este un om care câștigă suflete (Proverbe 11:30), un om sensibil și plin de compasiune la nevoile oamenilor (Marcu 6:34), un frate care arde pentru evanghelie și o consideră ceva prioritar în viața lui (Luca 9:59-62), acesta se lasă călăuzit de Spiritul Sfânt în această lucrare (Fapte 16:6-10) în care este colaborator cu Dumnezeu

(1Corinteni 3:9). Evanghelizatorul dorește să ajungă la oamenii care nu au auzit evanghelia (Romani 15:20) și are îndrăzneală în a o vesti la timp și ne la timp, obosindu-se și luptând pentru evanghelie (2Timotei 4:2,5).

Pentru ca cineva să fie recunoscut în acest serviciu sugerăm următoarea procedură:

1. Creștinul care are acest dar, să lucreze cu el aducând rod.
2. După ce adunarea devine conștientă că acel frate are acest dar, și îl folosește cu eficiență aducând oameni la Cristos, îl poate considera pe fratele respectivă ca având slujba sau serviciul de evanghelizator.
3. După ce adunarea consideră pe cineva evanghelizator, apostolii, profeții, păstorii îi pot da responsabilitatea să se ocupe de acest domeniu în adunare, adică să conducă evanghelizările, strategia de predicate a adunării și să-i echipeze pe restul sfinților să depună o bună mărturie despre Cristos.

Predicatori:

Această expresie „**predicator**”, nu apare decât în două pasaje Biblice, la 1Timotei 2:7 și la 2Timotei 1:11, unde Pavel o aplică la sine, el spune despre sine că a fost rânduit să fie: predicator și apostol, cât și învățător, astfel când Pavel predica fie la cei din lume, fie în adunare, el își manifesta chemarea și serviciu de predicator, care se împletește cu cea de apostol și învățător, ba chiar și cu cea de evanghelist.

Cineva care are slujba de predicator, are cu siguranță și o altă slujbă de conducere a adunării: fie apostol, fie profet, fie păstor sau învățător, fie evanghelizator.

Ce rol are un predicator?

Este clar că rolul unui predicator este să predice (Matei 24:24), să vestească să proclame, ca un herald. În greacă „**keryx**” de la „**kerigma**”, în Septuaginta apare la: Geneza 41:43; Daniel 3:4, în ambele pasaje anumiți heralzi sau crainici anunță ceva.

Deci a fi predicator (herald, crainic, vestitor), pe undeva se deosebește de învățare (în greacă „**didaskalos**”) care este mai mult decât o vestire a adevărului, căci este o prezentare sistematică, și tematică.

Însuși Pavel folosește ambi termeni pentru a se descrie pe el și lucrarea lui: „**pentru care eu am fost rânduit: predicator și apostol, un învățător al națiunilor în credință și adevăr; spun un adevăr nu mint**” – 1Timotei 2:7, SCC.

Prin predici se învață unele adevăruri pentru adunare sau se predică Evanghelia pentru cei din lume. Astfel predicatorul, predică atât la cei din lume cu ocazia unor evanghelizări, cât și la creștini în adunare, prin care le vestește: judecăți, avertismente, încurajări, exemple, etc. Astfel calitățile și cerințele pentru un evanghelist sau învățător, sunt și pentru un predicator (1Timotei 2:7; 2Timotei 1:8,11,13; 2:15).

Ce calități trebuie să aibă un predicator?

Predicatorul ca și învățătorul sau evanghelizatorul, trebuie să fie un exemplu în trăire, vorbire. Apostolul Pavel spune în Filipeni 4:9 **„Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine și ce ați văzut în mine, faceți. Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi”**. Iată el are curajul să le spună copiilor lui spirituali, nu numai să asculte de ceea ce ei au auzit la Pavel, ci chiar să urmeze ceea ce ei au văzut în Pavel!

Predicatorul, trebuie să fie atent la ceea ce vestește, el trebuie să dovedească și să arate prin Scripturi adevărul lui Dumnezeu, fiind plin de râvnă pentru voia lui Dumnezeu (1Timotei 4:11-13; Romani 2:21-23; Fapte 18:24-28). El nu trebuie să se bazeze pe metode oratorice și omiletice omenești, cât pe puterea și călăuzirea Spiritului Sfânt, dărâmand orice raționament care este în opoziție cu cunoașterea lui Cristos (1Corinteni 2:1-5; 2Corinteni 10:3-5).

Pentru ca cineva să fie recunoscut în această serviciu sugerăm următoarea procedură:

1. Creștinul care are acest dar, să lucreze cu el aducând rod.
2. După ce adunarea devine conștientă că acel frate are acest dar, și îl folosește cu eficiență îl poate considera pe fratele respectiv ca având sau serviciu de predicator.
3. După ce adunarea îl consideră pe cineva predicator, păstorii îi pot da responsabilitatea să țină mai multe predici atât cu ocazia evanghelizărilor sau în cadrul întrunirilor adunării.

Nu putem merge mai departe, fără a studia despre conducători, care pot fi ordinați sau nu, dar care pot sluji cu darul lor.

Conducătorii:

Scripturile Creștine, utilizează trei termeni pentru a descrie serviciu conducătorilor sau a celor ce stau înaintea. Cuvântul **„proistamenos”**, care apare în Romani 12:8, înseamnă etimologic: cel care stă înaintea, cel așezat în față, cel care cârmuiește.

În greacă profană era folosit acest cuvânt pentru oamenii care dirijau, conduceau și mergeau înaintea celorlalți, îi sprijineau, îi protejau și îi direcționau. Apostolul Pavel folosește verbul: „**proistemi**”, în 1Tesaloniceni 5:12, unde cei ce stau înaintea sunt descriși ca cei ce conduc turma în Domnul și o sfătuiesc.

Al doilea termen, se referă la darul cârmuirilor și apare numai în 1Corinteni 12:28, el derivă din verbul „**kybernao**”, și înseamnă „a cârmui” cu sensul des folosit de a cârmui o navă, tradus în unele traduceri cu „**cârmuiri**”. Astfel „**kibernetes**” este omul de la cârmă, adică cârmaciul (vezi: Fapte 27:11; Apocalipsa 18:17). Astfel cârmaciul pe lângă faptul că conducea corabia spre țință, cunoștea anotimpurile, curenții de apă, constelațiile vânturilor, după care se ghida. În mod asemănător cel ce cârmuiește adunarea creștină trebuie să cunoască foarte bine țința și scopurile pentru care există adunarea, să cunoască bine limitele oamenilor, timpul și împrejurările în care trăiesc și natura umană precum și pe Dumnezeu și principiile Acestuia.

Al treilea cuvânt pentru conducător este: „**hegeomai**”, literal: „**cei care vă dirijează**” sau vă comandă, guvernează, și apare în Evrei 13:7,17,24. În unele traduceri este tradus cu „**conducătorii**”, sau cu „**mai-marii voștri**”. Acest cuvânt este folosit după cum ne dăm seama din texte la conducători recunoscuți, consacrați și numiți în mod public. Oamenii din Biblie care au fost conducători au fost: Iosif, Daniel, Neemia, David, Petru, Iacob, Pavel, Tit, etc.

Ce rol are Cel stând înaintea sau conducând:

Este clar că rolul lui este de a conduce, dirija, cârmui, direcționa. El trebuie să hrănească turma cu Cuvântul ne-diluat al lui Dumnezeu (1Timotei 5:17), să mustre uneori, să predice (2Timotei 4:2), să ia decizii legate de activitatea adunării, să-i mângâie pe cei căzuți, să-i sprijine pe cei slabi și să-l consoleze pe cei deprimați (1Tesaloniceni 5:12-14). Cei ce stau înaintea, trebuie să fie în stare să depășească crizele și dificultățile ca adunare sau a unor persoane, să dea sfaturi competente, să se ocupe de fiecare în parte și să-i cunoască pe fiecare în parte precum și potențialul adunării ca întreg. Rolul lui este de ai echipa pe sfinți, și a-i ajuta să crească fiind complet echipați și destoinici pentru orice lucrare bună (Evrei 13:17).

Deci rolul lor pe scurt este: să cârmuiască-dirijeze, să ocrotească-apere și să hrănească spiritual.

Ce calități are acesta:

Trebuie să înțelegem însă că nimeni nu poate face pe cineva conducător, frații și surorile din adunare pot doar recunoaște pe cineva ca fiind conducător, atât datorită înclinației din naștere a acestuia, dar și a darului și chemării primite de la Dumnezeu.

Calitățile celui ce conduce sunt: un om cu o direcție clară în viață pentru Domnul, un om vizionar, nu un om visător și ne-realist; ci, un om care are o viziune sau o direcție clară de la Dumnezeu, căci oamenii urmează de obicei doar pe cei care au o ținută clară. Ei sunt considerați **„căpetenii printre frați”** (Fapte 15:22). Ei trebuie să aibă o ținută morală ireproșabilă, consecvent în gândire și faptă, bun organizator, să știe să prezideze bine, să pună în valoare pe alții și darurile lor, să știe să-I promoveze pe alții și să-i încurajeze pe cei slabi pentru a sluji cum pot și ei.

Să aibă înțelepciune și experiență și să nu i-a decizii pripite. Să aibă o viață cu Dumnezeu în care sa deprins să audă vocea lui Dumnezeu și să discearnă voia Sa în orice situație.

Cine sunt conducătorii în adunare?

Trebuie să înțelegem că nu toți care au darul de conducători, sunt neapărat numiți ca apostoli, profeți sau păstori, unii vor ajunge mai târziu apostoli sau păstori (Fapte 14:23; Tit 1:5), însă chiar înainte de aceasta, ei vor fi conducători datorită darului pe care îl au de la Dumnezeu.

Diferite servicii din adunare implică și acest dar, cum ar fi serviciile de: apostol, profet, păstor, dar ei pot conduce anumite domenii, cum ar fi: conducători de formație de muzică, care conduc cântecele de laudă sau un cor (1Cronici 25:1-3; Neemia 12:46); conducători peste un cerc mic de studiu sau de rugăciune, sau va aduna câțiva oameni pe lângă el pentru a face anumite misiuni cum ar fi vizitarea bolnavilor, predicarea Evangheliei în spitale sau pe străzi, anumite acțiuni caritabile, etc.

Oricum un conducător este recunoscut de alții și urmat, acesta are inițiativă și viziune, indiferent dacă acesta este hirotonit sau nu, iar cu timpul acesta va fi tot mai recunoscut de adunare până când în final va fi ordonat sau recunoscut într-un serviciu.

4) Tipuri de organizare

Câte tipuri de Constituții (forme de organizare) bisericesti există?

Deși exista o varietate aparent nesfârșită de forme de organizare în diferitele grupări creștine, majoritatea lor se pot așeza în trei categorii de bază: episcopaliene, presbiteriene și congregaționale.

1) Constituțiile Episcopaliene. Numele acestui tip de organizare, deriva de la cuvântul grecesc: „**episkopos**”, care înseamnă literal „supraveghetor”, „santinelă”, „cel chemat în slujba ca să păzească.” Dacă în organizarea congregațională autoritatea este investită în „adunarea generală” a Bisericii, în structurile episcopaliene autoritatea rezida în episcopul cu cel mai înalt grad și este delegată, în jos spre membrii Bisericii, prin intermediul clericilor de diferite ranguri.

Un element fundamental al Constituțiilor episcopaliene este doctrina așa-numitei „succesiuni apostolice.” Exprimată foarte simplu, această dogma exprimă credința că cei ordinați în funcțiile preoțești (clericii) fac parte dintr-o linie de autoritate care purcede direct de la Isus Cristos. Puritatea învățăturilor și autoritatea săvârșirii sacramentelor este rezervată în întregime acelor care fac parte dintr-un lanț de slujitori bisericești ordinați printr-un proces de „punerea mâinilor” inițiat după spusele lor, încă din vremea apostolică.

În categoria grupărilor religioase cu Constituții episcopaliene putem enumera: Biserica Catolica, Biserica Ortodoxa și Biserica Angliei (cu toate subdiviziunile ei din țările care au făcut parte din Imperiul britanic: Biserica Episcopaliană din America, etc.). Bisericile Metodista și Anglicana se îndepărtează într-o oarecare măsura de Constituțiile episcopaliene, prin faptul că a dat o mai mare doză de autoritate „laicilor” din adunare. Faptul ca recunosc totuși oficiul de episcop, le califica însă pentru a face parte din categoria Bisericilor cu un tipar episcopalian, etc.

2) Constituțiile presbiteriene. Bisericile presbiteriene își trag numele de la cuvântul grecesc „**Presbuteros**”, care înseamnă „bătrân”, „matur”, „om cu experiența vieții.” În structura presbiteriană, acest termen se aplica atât celor specializați în propovăduirea Cuvântului, cât și celor care cârmuiesc activitatea Bisericii.

Fiecare Biserica „presbiteriana” este guvernată de o pluralitate de lideri, numiți „**presbiteri**”. Ei sunt aleși din sânul membrilor adunării locale și

puși să conducă adunarea pe o anumită perioadă de timp. Cu un profund caracter democratic, structura presbiteriana stă la baza tuturor instituțiilor social-politice din Statele Unite ale Americii.

Constituțiile presbiteriene nu justifică promovarea unor episcopi cu autoritate specială. În cadrul diferitelor foruri și comitete, presbiteri au toți drepturi și îndatoriri egale, iar deciziile se iau întotdeauna cu votul majoritar al presbiterilor prezenți.

Cum funcționează autoritatea? În cadrul mai multor adunări: la nivelul *bisericii locale*: sesiunea (presbiterieni) sau *consistoriul* (la reformați);

- la nivelul zonelor: *presbiterii* (presbiterieni) sau *classis* (la reformați);

- sinodul: un număr egal de presbiteri laici și preoți;

- adunarea generală: cel mai înalt nivel, compus din reprezentanți laici și din rândul membrilor presbiteriului.

Deciziile se iau de organul de conducere la fiecare nivel. Ele sunt analizate și revizuite la nivelul superior.

Sistemul presbiterian nu este egal cu cel episcopal, pentru că în cadrul lui este un singur nivel: al presbiteriului sau al pastorului. Autoritatea aparține organului care alege, nu oficiului sau celui ce-l ocupă. Există o coordonare deliberată a clerului și laicilor: atât unii, cât și alții sunt incluși în echipele de conducere.

Bineînțeles că între grupurile religioase care au constituții presbiteriene trebuie să le numim în primul rând, pe cele numite chiar așa „Presbiteriene.” Alte Biserici de acest tip sunt cele Adventiste, Lutherane și chiar foarte multe din Bisericile „Comunita Churches”, „Calvary Chapels” și chiar baptiste din vremea modernă, etc.

3) Constituțiile congregaționale. Acestea sunt caracterizate de principiul implicării directe a tuturor membrilor care alcătuiesc congregația (adunarea) sau comunitatea creștină în conducerea grupării religioase.

Autoritatea ultimă în oricare problema o are votul majoritar al adunării generale. Fiecare Biserică locală de genul acesta, este autonomă, adică funcționează fără imixtiunea vreunei forme exterioare de control. Biserica este „independentă”, în sensul că nu există nici un for superior care să-i poată dicta felul de credință sau practica. Specificul este „local” și este definit de fiecare Biserică în parte, prin propria ei Constituție.

Cu toate că astfel de Biserici congregaționaliste se pot alătura unor „asociații”, „comunități” sau „uniuni”, în practica, ele își păstrează cu strășnicie independența.

Constituțiile congregaționale sunt foarte asemănătoare cu formele pure de democrație socială. Toate acțiunile legate de viața acestor Biserici sunt reglementate de întruniri frecvente, numite „ședințe” sau „adunări generale”. Membrii sunt chemați să voteze ori de câte ori este vorba de o decizie, ele sunt implicate și în primirea sau excluderea membrilor și tot ei stabilesc, de comun acord, cerințele pentru a fi membru.

Tot Adunarea Generală a Bisericii angajează sau concediază pe cei chemați să fie pastori, evangheliști sau învățători în Biserică. Votul majoritar este necesar și pentru stabilirea bugetului sau pentru aprobarea unor cheltuieli neprevăzute în bugetul anual.

Bineînțeles că între Bisericile care au constituții congregaționaliste, în primul rând, trebuie să numim: biserica congregaționalistă, apoi majoritatea bisericilor baptiste îmbrățișează modelul Constituției congregaționaliste. Alte grupări care împărtășesc, mai mult sau mai puțin, aceste convingeri sunt „Disciples of Christ”, „Biserica Unită a lui Christos”, „Bisericile Creștinilor după Evanghelie” și unele „Biserici Penticostale”, etc..

4) Grupări religioase fără Constituții. Nu se cuvine să încheiem aceasta categorisire fără a spune că există și grupări „creștine” pentru care structurile, organizarea și „constituțiile” sunt un rău ne-necesar. Astfel de grupări refuza orice tipar formal de organizare bisericească, refuză să aibă un crez, o conducere, un statut de funcționare. Ele susțin că adunarea trebuie să funcționeze într-un climat de libertate totală.

În unele din aceste grupări este oprită vorbirea femeilor în adunare, în altele nu. În astfel de grupări „creștine” calitatea de membru prezintă foarte puțină importanță și există foarte puține condiții de îndeplinit pentru aderare.

Când trebuiesc luate decizii, grupul se adună, se țin ședințe după tiparul congregațional, dar nu se votează. În unele grupări de acest gen, fiecare membru rămâne să decidă pentru sine, după cum simte călăuzire din partea „Spiritusului Sfânt”, în alte grupări se ia decizii de comun acord.

Însă este clară o extremă a acestora, anulându-se rânduiala care a pus-o Dumnezeu în adunare: apostoli, profeți, învățători, etc. (1Corinteni 12:28). Dumnezeu a rânduit în adunarea Sa, conducători care să vegheze asupra turmei (Evrei 13:17), și acest lucru nu a fost valabil

doar pentru adunarea din primul secol, ci și în prezent. Astfel adunarea nu poate funcționa într-un mod sănătos fără anumite servicii date de Domnul adunării Sale.

Între grupările care păstrează acest punct de vedere putem aminti gruparea Quakerilor (Prietenii), frații din Plymouth, anumite mișcări ale „bisericii în case”, etc.

Forma de organizare biblică:

În Biblie găsim o organizare, diferită de cele patru tipuri de organizare.

În Biblie găsim că adunarea din primul secol, avea episcopi (supraveghetori) prin punerea mâinilor, aceștia erau numiți și bătrâni (presbiteri), dar și păstori (Fapte 20:17,28).

Apoi, găsim că fiecare membru al adunării participa la anumite decizii, ca cele de excludere (1Corinteni 5:4), reprimire (2Corinteni 2:5-11); alegerea sau recomandarea pentru slujbe (Fapte 6:2-3).

Însă nu doar adunarea putea exclude, ci și apostolul avea această autoritate (1Timotei 1:20).

Fără apostoli și profeți vii, nu doar istorici, nu există adunarea așa cum a gândit-o și rânduit-o Dumnezeu. De ce spun asta?

Există câteva motive:

1) Adunarea este construită de apostoli, ei sunt meșteri zidari ai adunării:

1Corinteni 3:9-10: „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu. După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra.”

Isus Cristos i-a rânduit pe ei să construiască adunarea numită și clădirea lui Dumnezeu. Fără ei nu există nici o construcție traică!

2) Apostolii și profeții au primit revelația (descoperirea) despre trupul lui Cristos:

Efesenii 3:4-7: „Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea, al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui.”

Apostolii și profeții au primit revelația despre adunare, care este trupul lui Cristos, ei au primit-o într-un mod adânc, ceresc și profund. Ei cunosc tiparul sau modelul ceresc după care trebuie să fie făcută și să funcționeze adunarea. Chiar dacă păstorii și învățătorii pot avea și ei lumină asupra funcționării adunării, ei nu pot avea revelația profundă despre adunare așa cum o au apostolii și profeți prin Spiritul Sfânt.

3) Adunarea este zidită pe apostoli și profeți:

Efesenii 2:20: „fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.”

Adunarea universală este zidită pe apostolii cei 12 și pe profeții istorici, și pe Cristosul Cel viu, care este temelia principală, însă tot la fel adunarea locală este zidită pe Cristos, apostoli și profeți, însă nu doar pe apostoli și profeți istorici, care au existat (dar nu mai există); ci, după cum ea se întemeiază nu doar pe un Cristos istoric, ci pe un Cristos, un cap viu, în mod asemănător oricărei adunare locale trebuie să fie zidită pe apostoli și profeți vii.

Dar să trecem la rațiuni practice, prin care se arată nevoia de apostoli și profeți prezenți în adunările noastre în carne și oase și prin aceasta să explicăm: I) Metoda directă; și II) Metoda prin Spirit.

I) Metoda directă:

Aceasta este simplă, Isus a venit pe pământ și a ales 12 apostoli, la care le-a și dat autoritate să facă minuni (Matei 10:1-2; Marcu 3:13-15; 6:7; Luca 9:1-2).

Apoi, apostolii la rândul lor au rânduit presbiteri (bătrâni) și diakoni (Fapte 6:1-6). În primul rând, vedem la Ierusalim, că au fost rânduiți diakoni, (Fapte 6:1-6), și probabil apoi bătrâni, deoarece a apărut un grup al bătrânilor pe lângă apostoli (Fapte 15:2-4; 21:18).

II) Metoda prin Spirit:

Adunarea din Antiohia, a fost înființată nu de apostoli (cei 12); ci, de alți creștini care datorită persecuției din Ierusalim, au fugit în Fenicia, Cipru și Antiohia (Fapte 8:1-4). Ei au predicat Cuvântul, și mai mulți oameni au crezut, probabil au fost și botezați. Adunarea din Ierusalim a auzit și l-a trimis pe Barnaba în Antiohia, apoi acesta l-a adus pe Saul (Pavel) în adunare pentru a-i învăța pe acești noi convertiți (Fapte 11:19-30).

În adunarea din Antiohia, nu exista încă bătrâni și diakoni rânduiți, ea a funcționat un timp fără ei, având însă câțiva frați care conduceau, ei

fiind profeți și învățători, fiind în număr de cinci: Barnaba, Simeon, Luciu, Manen și Saul (Pavel).

Adunarea a fost condusă de aceștia (Fapte 13:1-4).

Ce se întâmplă în această adunare condusă de profeți și învățători? Să lăsăm ca Cuvântul lui Dumnezeu să ne răspundă:

Fapte 13:1-4: **„În Biserica din Antiohia erau niște proroci și învățători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen, care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod și Saul. Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.” Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece. Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt, s-au coborât la Seleucia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru.”** Iată o metodă de rânduire de lucrători, la fel de divină, ca metoda directă!

Deci iată de ce este nevoie de profeți! Prin intermediul lor, Domul Isus prin Spiritul Sfânt, a vorbit, și la chemat pe Barnaba și pe Pavel la slujba de apostoli, și i-a trimis să-și înceapă prima călătorie apostolică.

Pavel și Barnaba la rândul lor au rânduit bătrâni (Fapte 14:20-23), și probabil și diakoni (comp. Filipeni 1:1 cu 1Timotei 3:7). Și nu numai ei; ci, și copiii lor spirituali care au devenit la rândul lor apostoli, cum ar fi Timotei și Tit (1Timotei 3.1-7; Tit 1:5).

Să tragem câteva concluzii din cele analizate mai sus:

☞ Chiar dacă la început o adunare este înființată de frați care nu sunt apostoli (cazul adunării din Antiohia – Fapte 11:19-30; și cazul adunării din Samaria – Fapte 8:1-17), totuși aceste adunări au nevoie de apostoli pentru zidirea lor, creșterea și consolidarea lor. În cazul Antiohia, apostolii care au consolidat adunarea, au fost Pavel și Barnaba, în cazul Samaria a fost Petru și Ioan.

☞ Adunare poate funcționa fără bătrâni și diakoni un timp, conducători unei adunări pot fi și cei fără numire publică prin punerea mâinilor. Astfel pe baza darurilor spirituale de conducere ca de pildă: profet, învățător, ei au putut conduce. Acești frați descriși ca fiind: **„profeți și învățători”** sunt numiți **„căpetenii** (gr. hegemonos = conducători) **printre frați”** (Fapte 13:1 compară cu Fapte 15:22,32,35), și ei au slujit ca conducători o perioadă de timp deoarece nu au existat bătrâni și diakoni în Antiohia. Doar mai târziu, în aceste adunări, fără

bătrâni și diakoni, se vor găsi frații corespunzători pentru a fi puși în aceste servicii.

☞ O situație asemănătoare poate fi în prezent, când într-o adunare să fie un timp doar apostoli și mai târziu să apară diakonii și apoi bătrânii (cazul adunării din Ierusalim – comp. Fapte 1:15-26 cu Fapte 6:2-6 și cu Fapte 15:2); sau să fie rânduiți bătrânii și doar mai târziu să apară diakonii, sau alte ecuații asemănătoare. Oricum o adunare poate fi condusă fie de apostoli, fie de bătrâni, fie de apostoli și bătrâni sau bătrâni și diakoni (cazul adunării din Filipi – Filipeni 1:1), sau de profeți și învățători.

☞ O adunare poate fi înființată de frați simpli (cazul Antiohia), și din rândurile lor, să se ridice lucrătorii adunării, și fără succesiune apostolică, prin următoarea metodă simplă: Dumnezeu ridică profeți și învățători prin darurile ce le dă, aceștia primesc prin Spiritul, că unii dintre frați sunt chemați de a fi apostoli și trimiși în lucrarea Domnului. Iar după ce cei chemați la slujba de apostoli, prin Spiritul Sfânt, sunt rânduiți prin punerea mâinilor, de către profeți și învățători. Apoi, apostolii, rânduiesc presbiteri (bătrâni) și diakoni. Astfel adunarea și adunările ce se vor forma prin apostolii proaspeți numiți prin Spiritul Sfânt, pot funcționa fără succesiune apostolică. Iată că Dumnezeu ne oferă prin Scripturi un model, prin care se poate ridica lucrători și fără succesiunea apostolică. Aleluia!

☞ Iată metoda de organizare biblică ce o pot folosi creștinii în prezent! Și nici una din cele patru tipuri de constituții bisericești nu cuprind metoda biblică de alegere, rânduire a slujbelor.

Pentru rânduirea într-o slujbă este nevoie de trei elemente:

1) Călăuzirea Spiritului Sfânt, dată în special prin profeție (Fapte 13:1-4; 20:28; 1 Timotei 4:14). Însă majoritatea cultelor nu mai cred în darul profetic, sau în slujba de profet, și cele care spun că cred își aleg conducătorii prin alte metode! Astfel în toate cultele, numirile de lucrători sunt o alegere și o lucrare omenească.

2) Apostoli rânduiți de Domnul prin Spiritul Lui (Fapte 13:1-4).

În general cultele nu mai cred că apostolii sunt o slujbă actuală, și atunci rânduirea de presbiteri este una pur umană, neexistând cineva cu autoritate superioară și biblică, față de prezbiteri care să-i ordoneze.

În continuare vom analiza:

Linia istorică neîntreruptă:

Nu putem trece mai departe până nu prezint pe scurt și forma biblică de organizare, dar înainte să analizăm problema liniei istorice.

Pe lângă adevărata adunare a lui Dumnezeu, a cărei linie istorică provine de la apostolii Mielului, în sensul că tot timpul Dumnezeu și Isus au avut pe pământ o adunare (Matei 13:24-30; 16:16-18), și chiar când aceasta devia, de la calea Sa, și nu se căia, Domnul le lua sfeșnicul (Apocalipsa 2:5), și apoi le dădea sfeșnicul sau lumina Sa, altui grup de oameni, care devenea astfel: adunarea Sa (Efeseni 4:20-24; 5:8-11).

Dacă la început adunarea lui Dumnezeu era compusă în totalitate din evrei care au devenit discipoli ai lui Isus (Fapte 1:8; 3:26; 10:36), ulterior din cauza neascultării evreilor, apostolii s-au dus la neamuri (Fapte 10:43-52). Iar dacă o anumită adunare care a început în Spirit, sfârșea în carne sau în firea păcătoasă (Galateni 3:3), Dumnezeu continua lucrarea prin alții.

În ce privește pretențiile unor culte, pretenția mai multor denominații, este că ele au așa numita: „succesiunea apostolică”, sau „linie istorică”, care se întinde în trecut până la primii ucenici.

Cei ce pretind lucrul acesta, sunt următoarele denominații: „Biserica catolică”, care pretinde succesiunea apostolică, ea spune că papa este succesorul apostolului Petru. „Biserica Ortodoxă”, care pretinde și ea succesiunea apostolică, susținând că episcopii și clerici lor, vin dintr-o linie ne-întreruptă de la apostoli prin punerea mâinilor.

Mai există „Biserica Menonită”, care pretinde că sunt continuatorii primilor creștini tot la fel Anabapțiști, Amish și Bapțiști.

Fiecare dintre aceste denominații vorbesc despre celelalte denominații istorice, că s-au abătut de la credință!

Iar în ce privește succesiunea apostolică, este imposibil ca papii corupți, (mulți dintre ei fiind: criminali, adulteri, idolatri, curvari), care au existat pe parcursul a două mii de ani, au fost succesori reali ai lui Petru, care a îndemnat în 1Petru 1:15-16: **„Ci, după cum Cel ce v-a chemat este Sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt Sfânt”.**

Faptele liderilor religioși, în care mulți dintre ei au trăit în lux, au făcut avere din lucrarea religioasă, arată că ei mai degrabă l-au succedat pe Iuda Iscarioteanul decât pe vreun apostol al Mielului Isus care au trăit fără fast, bogăție, în simplitate, evlavie, și care au fost persecutați și martirizați, nu aplaudați și cinstiți de lume!!!

Clericii cultelor primesc omagii, titluri, ca oamenii să le sărute mâna să-o onoreze, să se plece în fața lor, ceea ce apostolul Petru nu a acceptat, Fapte 10:25-26, BO: **“Și când a fost să intre Petru, Corneliu, întâmpinându-l, i s-a închinat, căzând la picioarele lui. Iar Petru l-a ridicat, zicându-i: Scoală-te. Și eu sunt om”**.

Fapte 10:25-26, Noul Testament catolic: **„În timp ce Petru intra, Corneliu i-a ieșit în întâmpinare, a căzut la picioarele lui și i s-a închinat. Dar Petru l-a ridicat și i-a zis: „Scoală-te! Sunt și eu doar un om”** - Noul Testament, traducere și note de pr. Alois Bulai și pr. Anton Budău, publicat de Editura Sapientia, Iași 2002.

Comentariile sunt de prisos, nici Pavel (Fapte 14:8-17), nici Petru nu au acceptat ca să fie cinstiți (în greacă: **prosekynēsen**) ci au spus că sunt doar oameni, cu toate că au făcut minuni mari și evidente.

Liderii religioși falși nu fac minuni, vindecări, și totuși ei sunt cinstiți, onorați, măriți prin tot felul de titluri pompoase, care mai de care mai înalt. Pentru că enoriași sunt obișnuiți cu idoli, ei nu fac diferență între Dumnezeu și o creatură, și se mai consideră popor a lui Dumnezeu!!!

Dar falși apostoli și episcopi (2Corinteni 11:4,13-15) primind slavă de la oameni, nu pot primi slavă de la Dumnezeu (Ioan 5:44).

În ce privește pe anabapțiști, bapțiști, menoniți și amish, ei fac referire la diferite grupuri de pe parcursul istoriei, care au existat în paralel cu „biserica catolică”.

Numele diferitelor grupuri de pe parcursul istoriei, la care ei fac referire ca fiind strămoșii lor, în acest lanț nenîtrerupt de la apostoli, sunt: novațieni, paterinieni, paulicieni, puritani, catari, anabapțiști, arnoldiști, henricieni, albigenezi, etc.

Însă, o cercetare sinceră a istoriei arată că nici anabapțiștii, nici bapțiștii, nu provin din aceste grupuri istorice!!!

Numele de Anabaptism a fost dat acelei mișcări religioase ce s-a dezvoltat în timpul Reformei din secolul XVI a cărei caracteristică generală a fost protestul față de „botezul” pruncilor practicat de „Biserica” Romano-Catolică și de „Bisericile” Protestante, „botez” pe care îl considerau nescriptural și invalid.

Nu există dovezi istorice clare care să ateste descendența Anabapțiștilor din Valdenzi, din Frații Boemi sau din alte astfel de grupări istorice. Marea majoritate a liderilor Anabapțiști au trecut de la Catholicism la Anabaptism via Protestantism. Există diferențe de doctrină și practică între Valdenzii din timpul Reformei și Anabapțiști.

În ce privește Menoniții, Menoniții se trag din anabapțiști, chiar Menno Simons a fost „botezat” de un anabaptist.

Între anii 1693 și 1698 între menoniți elvețieni și cei din sudul Germaniei a avut loc o mare ruptură. Urmându-l pe Iacob Amman, menoniți din Alsacia și o parte din cei din Elveția, au creat mișcarea Amish.

Bapțiștii s-au conturat ca o mișcare religioasă, în perioada imediat următoare reformei protestante din Europa de Apus, începută de Martin Luther. Prima biserică baptistă s-a format în 1611 la Amsterdam (Olanda), dintr-un grup de imigranți englezi conduși de păstorul John Smith.

Unii istorici îl socotesc pe John Smith un astfel de „începător” de drum (John Smith este o figură interesantă în istoria bapțiștilor. Nu se cunoaște data și locul nașterii lui în Anglia. A studiat însă la Christ College, Cambridge (1594-1598), după care a slujit ca preot în Biserica Angliei până în anul 1606, când a trecut de partea „separatiștilor”. În 1608 s-a mutat în Olanda din cauza persecuției declanșate de casa regală împotriva „separatiștilor”. A fost primul care s-a „autobotezat”, în 1609 și apoi i-a botezat și pe alți 36 de persoane, cu care a format prima biserică baptistă. A murit în Amsterdam în 1612. Deși este legat de începuturile primului grup organizat de bapțiști, John Smith poate fi considerat cu greu un întemeietor al mișcării. De fapt, el s-a botezat prin „turnare”, iar spre sfârșitul vieții a părăsit adunările baptiste și a trecut la biserica mennonită.)

Deci nici aceste grupări religioasă nu se trage din grupările istorice ce au existat paralel cu catolicismul apostat!

Însă, cu siguranță adevărata adunare (ekklesia) a lui Cristos a existat pe parcursul timpului (Matei 28:19-20). Dumnezeu de la Cristos încoace, totdeauna a avut un popor pe pământ (Matei 16:16-18).

Însă, harul sau aprobarea ce a avut-o o adunare locală, nu neapărat a fost veșnic, unele au fost lepădate, unele sau corupt, și-au pierdut sfeșnicul (Apocalipsa 2:5), dar Dumnezeu a ridicat alți lucrători și alte adunări, care să continue lucrarea Lui pe pământ.

Poate avea linia istorică aprobarea divină în orice condiții?

Cu o anumită ocazie, Domnul Isus a vorbit cu iudeii care proveneau fizic din Avraam, discuție redată în Ioan 8:39-44: **„Tatăl nostru” I-au răspuns ei „este Avraam”. Isus le-a zis: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. Dar acum căutați să Mă omorâți, pe Mine, un om, care v-am spus adevărul pe care l-am**

auzit de la Dumnezeu. Așa ceva Avraam n-a făcut. Voi faceți faptele tatălui vostru.” Ei I-au zis: „Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu.” Isus le-a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu. Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.”

Ce dură este Evanghelia! Isus le spune lămurit, faptul că ei descindeau în mod natural din Avraam, nu făcea pe cineva automat: 'fiu al lui Avraam', ba chiar Domnul le spune că ei erau fii ai Diavolului.

Similar, cei care pretind că descind din prima adunare, să facă **„faptele”** primei adunări și atunci îi credem, altfel sunt mincinoși și copii ai Diavolului, căci după cum fiii lui Avraam fac faptele lui Avraam, cei ce sunt copii ai lui Dumnezeu fac faptele copiilor lui Dumnezeu, nu ceea ce au făcut papii și clerici pe parcursul istoriei.

Chiar aceștia care spuneau că sunt iudei, Domnul Isus îi numește ,o sinagogă a Satanei’ (Apocalipsa 3:9).

Isus a spus că după roade îi vom recunoaște (Matei 7:15-22; vezi și Isaia 56:3-7). Astfel linie istorică în sine, nu probează automat un grup ca fiind adunarea lui Dumnezeu, căci ei pe parcursul timpului puteau fi lepădați ca și Israelul, datorită abaterilor morale sau doctrinale.

Robul credincios și înțelept numit de Stăpân peste ceata slugilor, poate deveni rob rău, numirea inițială nu îi garantează veșnic că la venirea Stăpânului va fi răsplătit și socotit rob bun (Matei 24:45-51).

Sau slujitorul care primește talanții sau minele de la Stăpânul Isus, nu în mod obligatoriu va rămâne un rob bun și credincios, el poate să-și îngroapte în pământ talanții sau minele primite și să devină leneș și rău (Matei 25:14-30; Luca 19:11-28).

Sau adunarea lin Laodiceea inițial avea haina de mireasă, aurul cuățit în foc și vedea spiritual, dar în timp a devenit căldică, săracă spirituală, goală (fără haină de mireasă), oarbă și vrednică de plâns (Apocalipsa 3:14-22), starea de aprobare și binecuvântare inițială nu contează, ci contează perseverența în ascultare până la sfârșit (Matei 24:13; Apocalipsa 2:26; 3:11).

Astfel unele adunări au putut începe în Spiritul și să sfârșească în fire (Galateni 3:3).

Ce putem spune despre grupările religioase care pretind succesiunea? Ei nu mai cred în darurile Spiritului Sfânt și acestea nu se mai manifestă printre ei, deci ei nu pot face **„faptele”** primei adunări ca să demonstreze că sunt continuatorii primei bisericii.

Ba mai mult, unde sunt apostolii și profeții din aceste adunări, dacă ele sunt cu adevărat adunarea Domnului care este zidită pe temelia apostolilor și a profeților (Efeseni 2:20). Unde sunt darurile, puterile, minunile și semnele dacă cu adevărat lor li s-a transmis prin punerea mâinilor de la apostoli?

Doctrinile nebiblice susținute de cultele care pretind că sunt urmașe ale apostolilor, se descalifică ca fiind adunarea lui Dumnezeu, care a primit **„credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna”** (Iuda 1:3). Credința cultelor tradiționale nu este cea a sfinților date în primul secol d.C. o dată pentru totdeauna. Nu! Mii de învățături, tradiții, datini, sărbători și obiceiuri au fost adăugate după primul secol, prin urmare ei nu au cum să mai aibă **„credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna”!**

5) Exercițarea autorității și supunerea în adunare

Principii despre exercitarea autorității în adunarea creștină:

Pentru a înțelege mai bine aceste învățături din Cuvântul lui Dumnezeu, să medităm în continuare la câteva principii biblice pentru cei ce exercită autoritatea în adunarea creștină.

De pildă, Pavel care era și un apostol cu autoritate și care de fapt a scris cele mai multe cărți din Biblie, a spus în 2Corinteni 1:24 NW: **„Nu că suntem stăpâni pe credința voastră, ci suntem colaboratori...”**, ce mentalitate sănătoasă față de frații lui în credință din Corint, unii dintre ei simpli frați în comparație cu Pavel, marele apostol al neamurilor (Romani 15:16-20)!

Tot le fel Domnul Isus ne învață ce mod de gândire trebuie să aibă cei cu autoritate în adunarea creștină, când spune: **„Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat.”** (Matei 23:11-12; vezi și 20:25-27). Deci cel ce are autoritate trebuie să slujească nu să facă pe dictatorul, el trebuie să aștepte ca Dumnezeu să-l înalțe, nu să se înalțe sau să atragă atenția asupra lui, de asemenea el trebuie să fie un exemplu de sacrificiu pentru turmă după cum și apostolul Petru spune în 1Petru 5:2-3: **„...nu ca și cum ați stăpâni peste cei încredințați vouă, ci făcându-vă exemple turmei.”** Astfel cu siguranță, când păstorii sau alte persoane cu autoritate vor fi considerați de turmă exemple vrednice de imitat (comp. cu Evrei 13:7), atunci cu siguranță autoritatea primită este folosită în mod corect, iar supunerea față de aceștia va fi ușor de îndeplinit.

Ce spune Biblia despre supunere în poporul lui Cristos:

Însuși Isus capul adunării și inițiatorul creștinismului se supune Tatălui, lăsându-ne astfel un model vrednic de urmat (1Corinteni 11:3; 15:24-28; Filipeni 2:5-11). De aceea, El a primit autoritate și o poziție deasupra tuturor, cu excepția Tatălui, de aceea orice creștin trebuie să-i fie supus în toate Lui Cristos (Efeseni 5:24), și aceasta o putem demonstra prin ascultare de poruncile Lui (Ioan 14:15).

Însă putem demonstra supunere dacă ne supunem și ascultăm de darurile sub formă de oameni date de el în adunare, pentru zidirea corpului Său și pe care i-a investit cu autoritate (Efeseni 4:7-13). Acest lucru îl subliniază și sfântul Pavel în Evrei 13:17 BCR unde se învață următoarele: **„Ascultați de mai-marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei**

veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală; ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos.”

Trebuie să ascultăm și să ne supunem, supunându-ne de fapt rânduielii lui Dumnezeu, cine nesocotește pe slujitorii rânduiți de Dumnezeu nesocotește Spiritul Sfânt care i-a numit (Fapte 20:28). Ei trebuie prețuiți datorită muncii grele și marii răspunderi pe care o au (1Tesaloniceni 5:12-13), iar răzvrătirile, murmurele, bârfele mai adaugă o povară la munca lor, și ajung să slujească fără bucurie, ci suspinând, și acest lucru cum spune apostolul inspirat nu este de folos turmei. Ci cu cât ei sunt bucuroși, pot să dea har și zidire prin cuvintele lor (Efeseni 4:29-31), pe când criticile care nu zidesc, sau nu sunt în dragoste, bârfele, neascultarea duc la amărăciune și frustrare în slujbă (Evrei 12:15).

Astfel chiar dacă în lume supunerea și ascultarea sunt lucruri demodate, deoarece spiritul lumii îi îndeamnă tot mai mult la neascultare, în contrast, creștinii trebuie să fie ascultători și supuși față de cei ce îi conduc în Domnul, chiar dacă uneori și aceștia mai greșesc.

Uneori poate ni se pare că suntem mai înțelepți ca ei, sau mai călăuziți de Spiritul lui Dumnezeu ca ei. Însă cu siguranță că dacă ne vom smeri, Dumnezeu ne va înălța, iar conducătorii carnali și incompetenți la timpul potrivit vor fi înlăturați din adunarea creștină.

Acest lucru la făcut regele David, care a fost uns ca rege prin porunca lui Iehova, însă s-a supus lui Saul un rege lepădat și nu l-a ucis când a avut ocazia manifestând astfel respect față de unsul lui Dumnezeu (1Samuel cap. 24). De aceea Biblia ne încurajează în repetate rânduri la supunere, căci cine se supune autorității din poporul lui Dumnezeu se supune lui Dumnezeu (1Tesaloniceni 5:12-13; 1Timotei 4:11; 5:17).

Care sunt relațiile de supunere în adunarea creștină:

De asemenea, supunerea trebuie manifestată și între cei cu autoritate, de pildă bătrânii (păstori) au fost supuși și au dat socoteală în fața apostolilor (3Ioan 1:9-10), sau diaconii (slujitorii) trebuie să fie supuși în fața păstorilor sau a supraveghetorilor (Filipeni 1:1).

În mod similar, cei ce sunt tineri trebuie să-i respecte pe cei în vârstă (1Petru 5:5; Tit 2:2), iar cei în vârstă să nu disprețuiască pe tineri, mai ales dacă aceștia au o numire în adunare (1Timotei 4:11-12). Tot așa femeile tinere trebuie să asculte de cele în vârstă cu experiență (Tit 2:3-

4), și toate să se supună autorității bărbatului, căci orice bărbat chiar fără o numire este o autoritate (1Corinteni 11:3-10; 1Timotei 2:11-12). iar surorile în vârstă să fie respectate ca niște mame, iar pe cele tinere ca pe niște surori de corp (1Timotei 5:2).

De fapt spiritul ce ar trebui să domnească în casa lui Dumnezeu este cel descris prin cuvintele din Efesenii 5:21 BC unde se spune: „**Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos.**” Dar ce este de făcut când oamenii cu autoritate din adunarea creștină abuzează spiritual pe membrii acesteia?

Ce este de făcut când cei din conducerea poporului lui Dumnezeu comit abuzuri:

În primul rând, trebuie să ne asigurăm că este vorba de un abuz și de asemenea să facem diferența dintre o greșală minoră, și un abuz spiritual sau o greșală gravă. Să nu uităm că și conducătorii spirituali sunt tot oameni cu aceleași slăbiciuni ca și noi (Fapte 14:15), de aceea să nu-i mustrăm prea aspru; ci, să-i mustrăm cu atitudinea descrisă de Pavel în 1Timotei 5:1 BC: „**Nu muștra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuiește-l ca pe un tată**” . Deci pe lângă rugăciunile noastre fierbinți pentru dreptate și corectitudine în poporul lui Dumnezeu, noi putem chiar ca simpli frate să mustrăm în dragoste și cu blândețe, dar să o facem după ce am verificat, cauzele și împrejurările problemei, și după ce ne-am asigurat că într-adevăr a avut loc o greșală sau un abuz spiritual.

Dar nu prin bârfă, ci să ne plângem la persoanele în măsură să facă ceva. De pildă, unii frați s-au plâns de Diotref, care era un lider-dictator și abuziv, dar nu s-au plâns oricărui frate, ci apostolului Ioan care avea autoritate să facă ordine în adunarea lui Diotref (3Ioan 1:9-10). Da, Dumnezeu nu condamnă plângerile întemeiate și le ia în considerare pentru a face dreptate (Geneza 18:20-21). De aceea, cei cu autoritate nu trebuie să condamne plângerile făcute dintr-o motivație corectă și cu un spirit umil, ci imitând pe cei 12 apostoli, care au ascultat plângerile văduvelor de limba greacă care erau trecute cu vederea la împărțirea ajutoarelor, au acționat creând un grup de slujitori (diakoni), care să se ocupe și să rezolve această problemă (Fapte 6:1-6).

Însă ce este de făcut dacă abuzul spiritual continuă? Bineînțeles că nu vom părăsi închinarea în spirit și adevăr, faptul că unii oameni sunt oi îmbrăcați în haine de lupi (Matei 7:15), sau frați mincinoși strecurați printre noi, (2Corinteni 11:26), nu trebuie să ne împiedice pe noi să

avem o bună relație cu Dumnezeu, ci să avem încredere în cuvintele: **„Căci Domnul este un Dumnezeu care știe totul, și toate faptele Sunt cântărite de El... El smerește și El înalță.”** (1Samuel 2:3,7 BC). Să fim ca Israeliții din timpul marelui preot Eli, care nu au încetat să i se închine lui Iehova Dumnezeu și să aducă jertfe la cortul întâlnirii, când fii acestuia practicați fărădelegea (1Samuel 2:12-17). Însă aceasta nu înseamnă că nu putem părăsi o adunare, dacă aceasta este abuzivă și toxică spiritual și ne depărtează de Dumnezeu, dar aceasta nu înseamnă că vom abandona relația cu Dumnezeu, ci tocmai rămânând în comuniune cu Dumnezeu, El ne va călăuzi spre o adunare sănătoasă, unde ne vom putea închina împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată (2Timotei 2:22).

6) Responsabilitățile femeilor în adunare

Biblia arată că femeile în unele lucruri sunt egale cu bărbații, căci și unii și alții, primesc toți același har, Spirit Sfânt, și viață veșnică (1Petru 3:7; Fapte 2:17; Galateni 3:28), însă tot în Biblie sunt stabilite unele lucruri pe care nu le puteau face decât bărbații, deoarece bărbatul este capul femeii (1Corinteni 11:3).

Este trist că unele culte și grupuri religioase, folosesc textul din Galateni 3:27-29; Coloseni 3:11, ca să susțină egalitatea dintre bărbat și femeie ca poziție, să susțină că femeia poate învăța în adunare, că poate fi rânduită în slujba de păstor în adunare, etc.

De multe ori, vorbind cu oameni din astfel de grupuri și spunându-le că femeii îi este interzis să vorbească în adunare, sau că nu poate fi rânduită ca păstor în adunare (biserica), am primit următoarea replică: *„în Cristos nu există bărbat și femeie”*, și astfel și femeile (surorile) pot învăța în adunare.

În primul rând, trebuie să precizăm că Scripturile fiind inspirate ele nu se contrazic; ci, se completează, astfel este clar că Pavel nu se contrazice singur, cu atât mai mult cu cât el scrie sub inspirație și afirmațiile prin care face o diferențiere între bărbat și femeie și afirmațiile prin care învață că în Cristos sunt una!

Observăm din Galateni 3:27-29; Coloseni 3:11, că creștinii prin unirea lor cu Cristos, și-au pierdut identitatea, naționalitatea, rasa, sexul, sau chiar starea socială, și au devenit: **„una în Hristos”**; traducerea corectă din textul grecesc este: **„toți sunteți unu în Christos Iesus”** (SCC).

Înseamnă aceasta că în Cristos nu mai este bărbat și femeie? Dintr-un unghi da, din altul nu, căci tot Pavel face o departajare între sexe când spune în 1Corinteni 11:11: **„Totuși, în Domnul, femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie.”** Iată că în Domnul există și femeie și bărbat, și tot în Domnul (Cristos), nu există bărbat și femeie!

Acum cu siguranță că aceste afirmații nu se contrazic, nu putem anula o afirmație pe baza altei afirmații; ci, cu siguranță că aceste afirmații se completează și astfel ne oferă un tablou complet din două unghiuri diferite. Cele două tipuri de afirmații descriu din unghiuri diferite, starea noastră în Cristos.

În timp ce în Galateni 3:27-29; Coloseni 3:11, se arată că credincioșii de diferite sexe, naționalități, nivele sociale, devin **„unu”**, adică un om nou, o persoană îmbrăcată cu Cristos, o manifestare a lui Cristos, căci textul spune că **„Hristos este totul și în toți.”**

În contextul din Galateni 3, Pavel pune în contrast legea care despărțea pe iudeu de celelalte națiuni, cu omul cel nou, fiu al lui Dumnezeu prin credință, și îmbrăcat cu Cristos. În contextul din Coloseni 3, Pavel face un contrast dintre starea omului celui vechi, umblarea lui, și îmbrăcarea cu omul cel nou, în care nu mai există diferențe sexuale, naționale, sociale; ci, Cristos este totul.

Iată că în ambele cazuri, este vorba de natura nouă spirituală cu care se îmbracă un creștin, aceea natură nouă, omul cel nou, care aduce chipul lui Cristos în credincios și creștinul devine manifestarea lui Cristos pe pământ (Galateni 1:15-16; 2:20; vezi și 2Corinteni 4:11).

Deci este clar că în aceste texte, creștinii sunt priviți ca fiind „**unu**”, adică ca fiind un singur om, cu un singur chip: chipul lui Cristos; un singur caracter, un singur comportament, o singură viață, o singură natură, cu aceeași purtare morală, etc. Creștinul este privit aici din punct de vedere spiritual al calităților creștine, al omului cel nou, nu din punct de vedere fizic, sau din punct de vedere al diferențelor de chemare, daruri, slujbe, roluri.

Cu siguranță că omul nou cu calități ca: dragostea, bunătatea, bucuria, credincioșia, pacea, etc. nu are de-a face cu masculinitatea sau feminitatea, sau cu rasa sau naționalitatea, aceste calități ale omului cel nou, fiind prezente și în femeie și în bărbat, aceeași roadă a Spiritului (Galateni 5:22-23) este și în bărbat și în femeie, și în grec și în iudeu și în sclav și în omul liber.

Cu alte cuvinte și femeia și bărbatul în Cristos au același caracter, comportament, calități morale. Deoarece, credinciosul lepădându-se de sine și murind față de el, nu mai trăiește el, ci Cristos trăiește în el (Galateni 2:20; Filipeni 1:21; Coloseni 3:3-4). Iar astfel creștinii sunt manifestarea lui Cristos, cum spune Pavel: „**...să descopere pe Fiul Său în mine...**” (Galateni 1:15-16; vezi și 2Corinteni 4:11).

Însă, creștinul este atât o manifestare a lui Cristos, dar el este și o parte din Cristos, sau un mădular din trupul lui Cristos care se diferințează de alte mădule (1Corinteni 12:12-28). Deci privind oamenii dintr-un punct de vedere (dintr-un unghi), nu mai este: grec, iudeu, român, maghiar, etc. **ci este Cristos**, manifestându-se ca Cel fiind totul în toți.

Însă din punct de vedere natural (fîresc), bărbatul rămâne tot bărbat, femeia tot femeie, dar chiar și în *Domnul*, bărbatul se distinge de femeie, căci în trupul lui Cristos există aceste diferență ca mădule distincte (1Corinteni 11:3,11; 12:12-13) și ca daruri, slujbe și chemări (1Corinteni 12:4-11).

O altă diferențiere, este cea a ordinii sau întâietății, bărbatul în alte texte se diferențiază de femeie ca poziție, căci el a fost creat primul (vezi 1Timotei 2:11-13), astfel ca ordine, în rânduiala lui Dumnezeu și în trupul lui Cristos, ei sunt doi, iar bărbatul este capul femeii (1Corinteni 11:3).

În adunare toți suntem *unu*, toți purtăm același chip, aceleași calități creștine, aceeași natură, părtăși la același har al vieții (1Petru 3:7), însă din punct de vedere al rânduiei divine, ca mădulare în trup, există servicii (slujbe) de conducere, care sunt expresia ordinii divine (1Corinteni 12:28-30).

Biblic este să acceptăm ambele adevăruri, bărbatul cu femeia din punct de vedere al omului cel nou, al calităților creștine, sunt egali, sunt unul în Cristos, însă din punct de vedere al darurilor, slujbelor și al autorității, ei sunt diferiți!

Cei ce nu acceptă ambele adevăruri despre bărbat și femeie, se opun ordinii, rânduiei, și diferențierii create de Dumnezeu, și acest lucru este o urâciune în fața lui Dumnezeu (Deuteronom 22:5).

Motivul pentru care bărbatul este capul femeii încă de la facere, este pentru că bărbatul **„este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului”**; un alt motiv este că **„nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat”**, căci Eva a fost făcută din coasta bărbatului, nu bărbatul (Adam) din coasta femeii (vezi și Geneza 2:21-23); iar **„nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat”**, deci femeia este completare sau un ajutor potrivit pentru bărbat și nu bărbatul este completare sau ajutor pentru femeie (vezi și Geneza 2:18; 1Corinteni 11:7-9). Astfel Biblia arată unele lucruri pe care femeia nu avea dreptul să le facă:

În Vechiul Testament: Femeile nu primeau semnul legământului circumcizia (Geneza 17:10-12), cu toate că și ele erau parte din legământ ca urmașe ale lui Avraam. De la naștere chiar se făcea o diferență între sexe căci mama care năștea o fată era necurată 14 zile, iar cea care năștea un băiat doar 7 zile, deci băiatul era primit în comunitatea legământului lui Israel înaintea fetei, după cum Adam a fost creat înainte de Eva. Apoi acea mamă care năștea o fată stătea după cele 14 zile, încă 66 de zile pentru curățirea ei pe când la nașterea unui băiat stătea doar 33 de zile (Levitic 12).

Apoi, o femeie dacă făcea jurăminte, acestea puteau fi desființate de tatăl sau de soțul ei (Numeri 6:2-21). De asemenea, un bărbat putea divorța dar o femeie nu putea divorța (Deuteronom 24:1), un bărbat

putea să fie gelos și să o cheme în fața preotului pentru a bea apa aducătoare de blestem, dar o soție nu putea face aceasta (Numeri 5:14-31).

Un bărbat putea deveni preot sau levit dar femeile chiar dacă veneau din linia seminției lui Levi, nu putea să slujească în templu (Levitic cap.8,9; Numeri 18:7). Mai târziu când sau construit sinagogi în Israel, doar bărbații conduceau și vorbeau în Sinagogă nu femeile, doar bărbații putea deveni: „mai marele” sinagogi (Fapte 18:8), etc.

În Noul Legământ: Femeilor li se poruncește să fie supuse, să nu învețe în adunare, și ele nu puteau îndeplini funcția de apostol, profet, păstor și învățător (1Corinteni 14:29-37; 1Timotei 2:11-14; 3:1-7).

Aceste interdicții nu s-au dat pentru că Pavel era împotriva femeilor cum interpretează unii, sau pentru că exista un context cultural mai special în vremea aceea; ci, argumentele prezentate de Pavel sunt de la facere și sunt porunci ale Domnului (1Corinteni 14:37). Căci însuși Domnul Isus a rânduit 12 apostoli (Luca 6:12-16), dar El nu a numit nici o femeie apostol.

În alte domenii însă, femeile puteau să se închine și să slujească, adică puteau să se roage în adunare dar cu capul acoperit (1Corinteni 11:5), să cânte (Exod 15:20-21; 1Corinteni 14:15), să slujească în diferite feluri (Romani 16:12; 1Timotei 5:10), să predice evanghelia la cei din lume (Filipeni 4:3), cele mai în vârstă pot să le învețe pe cele tinere (Tit 2:3-4; 2Timotei 1:5), însă ele nu puteau **să învețe în adunare** unde erau bărbați botezați (1Corinteni 14:34-37; 1Timotei 2:11-14).

Motivele pentru această interdicție despre care vorbește Pavel prin cuvintele: **„Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse,”** sunt următoarele: **1.** Apostolul Pavel aduce un prim argument: **„cum zice și Legea”**, astfel El se raportează nu la o părere omenească, ci la principiul conducerii și supunerii din Vechiului Legământ exprimat în spiritul întregii legi date de Dumnezeu nu de un om, sau de o împrejurare și un context cultural.

2. Al doilea motiv pentru care femeile nu pot învăța, vorbi, pune întrebări, este că făcând așa îi eclipsau pe soții lor, de aceea Pavel spune în continuare: **„Dacă voiesc să capete învățătură asupra unui lucru, să întrebe pe bărbații lor acasă; căci este rușine pentru o femeie să vorbească în Biserică.”**

3. Al treilea motiv prezentat la 1Corinteni 14:34-37 este că: **„ce vă scriu eu, este o poruncă a Domnului.”** Deci această interdicție nu este părerea lui Pavel; ci, o poruncă a Domnului Isus.

Iar în pasajul din 1Timotei 2:11-14, unde se prezintă aceeași interdicție prin cuvintele: **„Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere.”** ni se mai prezintă următoarele motive pentru ca femeile să nu învețe în adunare:

4. Din cuvintele citate mai înainte reiese că o femeie care învață se ridică mai presus de bărbat și astfel ea devine capul bărbatului și astfel dă dovadă de nesupunere.

5. Un alt motiv este **„Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva”**. Deci motivul pentru care într-o adunare bărbatul trebuie să învețe este că acesta a fost creat primul.

6. Iar ultimul motiv prezentat, este că **„nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii”**. Să nu uităm deci că Adam când a învățat-o pe Eva porunca lui Dumnezeu, el a dat o învățătură corectă făcând-o pe Eva să-și însușească porunca lui Dumnezeu despre fructul interzis (Geneza 2:16; 3:3), pe când Eva lăsându-se amăgită a călcat porunca și l-a îndemnat pe Adam în mod greșit, atrăgându-l și pe el în păcat (Geneza 3:6).

Chiar și savanții recunosc că femeile în general sunt înclinate spre sentimente, iar bărbații spre rațiune, de aceea rolul de a învăța le este dat bărbaților, dar chiar dacă o femeie este foarte rațională acesta însă va trebui să manifeste supunere față de ordinea stabilită de Dumnezeu.

Aceste principii din Cuvânt Domnului, sunt în armonie cu declarațiile unor cercetătorii care declară următoarele: *„Este un lucru de netăgăduit că femeia este în fond o creatură sensibilă, iar bărbatul o creatură meditativă. Foarte multe femei sunt capabile să țină pasul cu bărbatul, depășindu-l chiar în inteligență; dar este dezavantajată de povara sentimentelor. Bărbații dispun de o minte practică care îi face capabili de discernământ, spirit de organizare și dirijare. Se pare că e în natura lucrurilor ca femeia să fie supravegheată de bărbat, oricât de deznădăjduit s-ar împotrivi ea.”* Alți biologi spun: *„bărbatul o construcție mai solidă; hormonii produși de corpul lui arată că bărbatul este creat în așa fel ca să fie mai energic decât femeia și să preia conducerea.”*

De aceea Biblia spune că femeia este un vas mai slab (1Petru 3:7). Faptul că femeia trebuie să fie supusă bărbatului nu este o dovadă că ea este o creatură inferioară, căci și ea are tot natura umană și poate fi una cu bărbatul în Cristos (Galateni 3:28; 1Corinteni 11:11). Însă spunerea pentru femeie nu este o rușine, după cum nu este rușinos ca bărbații

care îl au ca și cap pe Isus și se supun Acestuia, sau că Isus care îl are ca și cap pe Dumnezeu Tatăl și se supune Acestuia. Deoarece toate acestea sunt rânduiala și ordinea stabilită de Dumnezeu (1Corinteni 11:3), iar cine se consideră mai deștept ca Dumnezeu și se răzvrătește contra acestor rânduieli⁷, se răzvrătește nu contra bărbatului, sau a unui pastor; ci, chiar împotriva lui Dumnezeu (comp. cu Luca 10:16).

Totuși se ridică o dilemă de interpretare, și anume în 1Corinteni 11:5 se arată că femeile pot **profeții**, iar în 1Corinteni 14:34-37 se spune că femeile să **tacă** în adunării?

Unii oameni sau biserici nu încearcă să le împace, ci aleg una și o neglijează pe cealaltă.

Unii spun: „*Femeile pot profeții și se pot ruga în Biserică? Nu înțelegem despre ce este vorba în capitolul 14! Și atunci nu lăsăm ca ceea ce este neclar să ne oprească din a face ce este clar.*”

Alții, pe baza aceluiași principiu, spun: „*Capitolul 14 este foarte clar! Nu înțelegem ce vrea să zică în capitolul 11; de aceea respectăm ce zice capitolul 14.*” Dar o asemenea poziție nu este prea satisfăcătoare.

În cursul secolelor au fost inventate și oferite diverse soluții la această problemă, câteva explicații oferite sunt:

1) Una dintre ele spune că verbul „*a vorbi*” - din v.34-35 - înseamnă în acest context „*a sporovăi, a sta de vorbă, a povesti*”. Iar Pavel sugerează că nu este permis femeilor să povestească în Adunare. Oamenii care susțin acest punct de vedere spun că exista obiceiul pentru femei în Orientul Mijlociu, ca atunci când mergeau în Adunare să povestească unele cu altele. Și lucrul acesta le este interzis să-l mai facă. Dar atunci când vorbesc într-un mod cuviincios, au voie să vorbească. Mie mi se pare ne-convingătoare o asemenea explicație, că dacă femeile povesteau între ele în Adunare, atunci presupun că și bărbații o făceau. Ori, în acest caz, a le interzice numai femeilor să mai povestească între ele în Adunare, mi se pare o nedreptate și o insultă la

⁷ În zilele noastre există un curent foarte puternic al feminismului care susține egalitatea absolută între bărbat și femeie, astfel se elimină ordinea prezentată în Biblie. Bineînțeles că diferențierea sau principiul subordonării femeii față de bărbat nu implică superioritate sau inferioritate din cauza inteligenței, ci complementaritate și ordine, astfel rânduiala subordonării lăsată de Dumnezeu, este eternă și teologică, nu pe baza că bărbatul este mai inteligent; ci, pe baza principiului că Adam a fost creat primul și a fost creat pentru a conduce fiind capul.

adresa lor.

2) O a doua explicație oferită este: cuvântul „*a vorbi*” - în v.34-35 înseamnă „*a da învățătură*”. Ori, în 1Timotei 2:12, li se interzice explicit femeilor să dea învățătură altora, pentru că lucrul acesta poartă cu el o anumită autoritate. Dar a vorbi, nu pentru a da învățătură cu autoritate ca un păstor, ci pentru a te ruga sau profeți, a spune, o părere, a da un îndemn, a răspunde la o întrebare, nu poartă cu sine ideea de autoritate, iar lucrul acesta Pavel îl îngăduie. Dificultatea pe care o văd eu din această explicație este că în 1Corinteni 14:35, Pavel spune că femeile n-au voie să pună întrebări în adunare. Iar a pune întrebări nu înseamnă că deții autoritate, ci înseamnă exact opusul. Și motivul pentru care le este interzis să pună întrebări este: **„pentru că este rușine pentru o femeie să vorbească în Biserică”**.

3) O a treia explicație - ceva mai modernă - este că „*a vorbi*”, în contextul imediat în care apare [adică, în 1Corinteni 14:29], se referă la a pune întrebări cu privire la ce a spus un profet. **„Proorocii trebuiau să vorbească doi sau trei, iar ceilalți trebuiau să-i judece”**, ne spune Pavel. Iar în cursul acestei judecări a ceea ce a spus profetul, acesta trebuia să răspundă la întrebările care i se puneau: „*Ce anume ai vrut să spui, când ai spus așa și așa ...?*” Aceste întrebări puteau să dovedească eventual că ceea ce a spus profetul nu era corect. Ei bine, acest punct de vedere sugerează că femeilor li se interzice să vorbească în acest context: în care li se puneau întrebări profeților, căci așa femeile puteau pune la îndoială mesajul profeților și astfel autoritatea bărbaților era clătinată.

Însă din texte, vedem că femeile nu puteau lua cuvântul, și nu puteau învăța, ceea ce este mai mult decât a nu pune întrebări la profeți.

4) O altă variantă este că doar femeile măritate care aveau soți nu puteau vorbi în adunare căci așa îi eclipsau pe soții lor, de aceea dacă nu știau ceva să îi întrebe pe soții lor acasă. Astfel după această interpretare femeile ne-măritate sau văduve puteau vorbi în adunare. Ne dăm seama însă că o astfel de explicație face o discriminare între femei, în plus, Biblia spune: **„Femeile să tacă în adunări”** nu spune „*soțiile să tacă în adunări*” sau „*Femeile măritate să tacă în adunări*”, pe lângă aceasta studiind textul din 1Timotei 2:8-14, vedem că Pavel după ce îi sfătuiește pe bărbați să ridice mâini curate în rugăciune (este sfatul acesta doar pentru cei căsătoriți?), apoi le sfătuiește pe femei să nu se împodobească cu haine și bijuterii scumpe el continuă spunând: **„Tot așa, femeile să se gătească...**(sfatul acesta este numai pentru femeile

căsătorite?) apoi continuă: „**Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere.**” Sau sfatul acesta este numai pentru femeile căsătorite? Răspunsul la ambele întrebări este nu, deci prin urmare aici Pavel se referă la femei în general fie căsătorite sau nu.

5) O a cincia explicație este aceea conform căreia femeile pot profeti în adunare, adică pot spune un mesaj profetic primit pe cale supranaturală, dar nu pot învăța în adunare adică nu pot spune mesaje ce implică o cunoștință venită pe cale naturală prin studiu și meditare.

Însă nici această explicație nu este satisfăcătoare din următoarele motive:

a) uneori este aproape imposibil de făcut diferența dintre profeție și învățătură de multe ori aceste daruri împletindu-se; b) Textul din 1Corinteni 11:5, cu privire la rugăciunea și profețirea femeilor este general, și nu se referă la a profeti în adunare, ci, se referă la a profeti în casele lor sau la alți frați când îi vizitează, sau în lucrarea de evanghelizare sau în alte parte, căci titlul capitolului 1Corinteni 11: „**Tinuta în adunări**”, nu face parte din Cuvântul inspirat și numai derutează.

Astfel ne putem întreba: de unde reiese din 1Corinteni 11, că femeile pot profeti **în adunare**? Textul este adevărat că spune că pot profeti, dar aici Pavel nu spune **în adunare**, căci atunci s-ar contrazice singur cu afirmația din 1Corinteni 14:29-35!

Prin urmare, aceste versete nu se contrazic ci se completează. Adică în timp ce 1Corinteni 11, vorbește de femei ce pot profetii, dar trebuie să o facă cu capul acoperit, 1Corinteni 14 textul arată excepția, adică când femeile nu pot profetii, nici chiar cu capul acoperit, și anume „**în adunări**”. c) Contextul în care apostolul Pavel interzice ca femeile să vorbească, este tocmai cel al vorbirii în alte limbi și al profeției (1Corinteni 14:26-32), și astfel face un contrast între bărbați, care puteau profetii în adunare, femeile care nu puteau nici profetii, nici vorbi în limbi ca rugăciune individuală (decât la rugăciunea în comun), nici interpreta limbile, nici să completeze la cele spuse de profeti.

Elementul cheie, fraza cheie este „**în adunări**”. Astfel, chiar dacă anumite lucruri sunt îngăduite în altă parte, *în adunare* nu sunt îngăduite. Iar în această epistolă mai există un exemplu în acest sens:

Când discută despre profeti și cei care vorbesc în limbi, ni se spune că cel care vorbește în limbi cu voce tare, în cadrul slujiri individuale pe

rând (textul nu se referă la rugăciunea în comun), trebuie mai întâi să se asigure că există **„în adunare”**, unul care să tălmăcească. Iar dacă nu există unul care să traducă, atunci trebuie să tacă **„în adunare”**. Același cuvânt în greacă, ca și atunci când le spune la femei să **„tacă”**.

Ce face în altă parte, este problema lui! Dar el nu poate vorbi în limbi în adunare, în cadrul slujiri individuale pe rând, dacă nu este cineva care să tălmăcească aceea vorbire în alte limbi (1Corinteni 14:27-28).

În v.33, se spune: **„ca în toate Bisericile sfinților.”** Adică, aceasta este practica generală: **„Femeia să tacă în biserici ...”**.

Ce nu este potrivit să facă în adunare, este în schimb foarte potrivit - și chiar de dorit - să fie încurajat în alte locuri: în casă, de pildă. Dar v.35 accentuează încă o dată: **„este rușinos pentru femeie să vorbească în Biserică.”** Deci dacă o femeie are darul de profeție să și-l folosească, dar nu **„în adunare”**, adică la întrunirile programate ale adunării, ci în particular, în evanghelizare sau la unele întâlniri spontane din afara adunărilor programate ale adunării.

Creștinii evlavioși au urmat tiparul din sinagogă, iar când Domnul nostru a fost adus la Templu de părinții Săi, aceștia au fost întâmpinați de un profet și de o profeteasă. Profetul a fost Simeon, care a profețit. A urmat apoi Ana profeteasă; și a stat de vorbă cu părinții Lui, și în plus le-a spus că așteaptă mângâierea Ierusalimului. Lucrul acesta era public. Se știa că este o profeteasă; ea își desfășura lucrarea în spațiile deschise din curtea Templului.

Respectiva profeteasa nu profețea **ca parte a serviciilor** de la Templu. De asemenea, nici nu era invitată în sinagogă să vorbească; de exemplu, să citească din Lege. Și deci nu își practica darul în **sesiunile formale**, în strângerile formale ale sinagogilor; dar își folosea darul în public.

Îmi imaginez de asemenea că cele șapte fete ale lui Filip, care profețeau, au urmat același mod de practicare a darului, folosindu-l nu în sesiunile formale ale adunării, ci în numeroase alte locuri: în casa lor proprie, în adunare, înainte și după desfășurarea întruniri programate, cât și în alte părți, asemenea lui Ana profeteasa.

Pe lângă toate acestea nu este nici o contradicție între 1Corinteni 11:5 și 1Corinteni 14:34-37, deoarece când Pavel spune despre femei că trebuie să se roage și să profețască cu capul acoperit, el nu se referă strict la sesiunile adunării, doar traducătorii au creat această confuzie punând titlu la cap.11 din 1Corinteni **„Ținuta în adunări”**, dar acest titlu nu apare în original, deci Pavel când vorbește de femei ce profetesc vorbește de acest dar exercitat oriunde cu excepția programelor

organizate ale adunării.

Argumentul din 1Corinteni 14:34-37, primează la subiectul **vorbirii femeilor în adunare** deoarece **el tratează aici direct această temă** pe când din 1Corinteni 11:5, doar putem deduce că este vorba de o vorbire în cadrul întrunirilor, ceea ce nu este de fapt, ci o vorbire profetică în alt cadru.

Un alt argument este că Pavel spune că femeile să tacă, ori dacă Pavel era de acord ca femeile să profetească în adunare, el spunea atunci ca femeile să nu învețe; ci, doar să profetească căci el făcea o distincție clară între învățătură și profecie.

Concluzie: Femeile în timpul programelor de adunare pot face următoarele ce implică vorbirea: Să se roage și să cânte în comun (Fapte 1:14; 21:5).

Deci la rugăciunea care reprezintă adunarea, doar bărbații botezați vor sluji, nu femeile sau musafirii, aceștia vor spune doar amin, dacă sunt de acord cu cuvintele celui ce va reprezenta adunarea (1Regi 8:22-61; 1Cronici 16:36; Neemia 8:6; Psalm 106:48; 1Corinteni 14:16).

Închinarea prin cântare o pot face, fie participanții la o adunare (Exod 15:1; Psalm 34:3; Marcu 14:26), poate fi implicat doar un grup dintr-o adunare, chiar dacă e format din femei și bărbați, adică mixt (Exod 15:1-21; Judecători 5:1; 1Cronici 25:1-8; Ezra 2:65; Neemia 7:67), sau doar din bărbați (1Cronici 6:31-47; 15:16-22; 2Cronici 5:12; 20:21-22; Neemia 12:46).

Există două relatări biblice care par să indice o slujire feminină ca cor sau ca grup de laudă, cea din Exod 15:20-21, unde Miriam profeteasa a luat inițiativa, și femeile au venit după ea în laudă și închinare. Și relatarea din 1Samuel 18:6-7, unde femeile au înălțat făpta de vitejie a lui David mai presus de cea a lui Saul, dar în ambele cazuri ulterior au cântat și bărbații.

Însă este clar că femeile nu pot învăța, predica în adunare când sunt de față bărbați botezați, nu pot ține discursuri, cuvântări, lecții biblice care înseamnă a da învățătură, nu pot profetii și nici participa la discuțiile dintre profeți și adunare (1Corinteni 14:34-37). De asemenea, ele nu pot pune întrebări, căci dacă nu înțeleg ceva sau doresc o explicație suplimentară să îi întrebe pe soții lor acasă (1Corinteni 14:35), sau pe păstori după întrunire dacă sunt necăsătorite.

Dar ce putem spune de participarea la lecțiile Biblice, care se fac sub formă de întrebări și răspunsuri, sau implică parcurgerea unui material care ulterior este comentat și explicat? Acest gen de studiu care a apărut

mai ales în timpurile noastre ca urmare a apariției tiparului și a atâtor publicații, nu exista în primul secol. Însă în primul secol exista ceva asemănător, și anume discuția liberă în adunare asupra unui cuvânt, pasaj biblic, sau a unei profeții-descoperirii, dar la aceste discuții participau doar bărbații după cum este arătat în 1Corinteni 14:29-35, pe când femeile trebuiau să învețe în tăcere (1Timotei 2:11), deci în contrast, bărbații învățau nu în tăcere, ci prin vorbire pe rând și completare.

Deci urmând aceste principii, la studiile Biblice ce implică comentarii și discuții, femeile nu pot participa.

În restul slujirilor care nu implică predarea Cuvântului în adunare, femeile pot fi implicate, cum ar fi în domeniul cântării, slujirii săracilor, bolnavilor, curățenia sălii de închinare, evanghelizarea necredincioșilor, etc. (Luca 8:1-13; Filipeni 4:3; Romani 16:1-2,12; Fapte 9:36-40).

Deci conform Scripturii, surorile pot participa doar la rugăciunea și cântarea în comun, și pot sluji cu cântece fie ca grup sau ca persoane individuale. Totuși Cristos capul, prin Spirit Sfânt, poate călăuzi și îngădui în anumite situații, o excepție, când Spiritul va călăuzi conducerea adunării să îngăduie ca o femeie să dea mărturie, fie o mărturie a schimbării vieții ei, fie dacă a fost martoră la unele minuni ale lui Dumnezeu, ca și femeile care au mărturisit în fața apostolilor că Isus a înviat (Luca 24:9-11) sau ca Dorca care a dat de veste de eliberarea lui Petru (Fapte 12:12-16).

Dar trebuie să ținem totdeauna cont că excepțiile nu sunt reguli, și să nu facem din regulă excepție, și din excepție regulă.

Aceste excepții pot fi făcute doar la cererea expresă a Domnului și sub călăuzirea clară și specifică a Spiritului Sfânt!

Surorile pot sluji cu Cuvântul lui Dumnezeu doar dacă la aceea întrunire nu sunt bărbați botezați, ci în adunare sunt numai surori.

În ce privește slujbele pentru femei, ele pot avea serviciu de diakoniță (slujitoare) – Romani 16:1, sau alte servicii și daruri (vezi și Fapte 9:36-41), însă fără o numire prin punerea mâinilor.

7) Disciplina adunării

Ekklesia ca și adunare spirituală a celor salvați din păcat, este caracterizată de sfințenie care trebuie să fie vizibilă pentru lume și pentru cei ce o alcătuiesc. În momentul când un membru trăiește în păcat trebuie luate măsurile biblice cuvenite ca el să se îndrepte prin căință și fapte vrednice de cântă! Atunci când omul nu se căiește, este nevoie de **disciplina adunării**.

Scopul disciplinei:

Disciplina are scopul de a corecta și a ridica pe cel căzut în păcat, adică aducerea înapoi a celui căzut în păcat la ascultare, cât și a menține adunarea curată și sfântă (1Tesaloniceni 5:15; 2Tesaloniceni 3:14-15).

Exista **mai multe aspecte ale disciplinei adunării** pe care le vom analiza pe rând:

1) Disciplina personală a creștinului:

Aceasta implică faptul că fiecare să se autodisciplineze, să se autocorecteze pentru a trăi în sfințenie pe Baza Cuvântului divin (Psalm cap. 1). Astfel creștinul trebuie să se concentreze cu toată responsabilitatea la ascultarea de poruncile Domnului, la ascultarea de călăuzirea Spiritului ce o primește personal (Romani 8:14).

Citiți în următoarele texte Biblice despre disciplina personală a creștinului: Romani 12:1-2; 2Petru 1:5-8, în aceste texte accentul este pus pe **auto-disciplină**.

2) Disciplina personală și comuna prin Cuvântului lui Dumnezeu.

Aceasta parvine prin expunerea la Cuvântului lui Dumnezeu transmis prin: profeții, descoperiri, muștrări, învățături, predici, iar despre Cuvânt se spune ca este de folos să învețe, să corecteze și să dea disciplină în dreptatea (2Timotei 3:16-17).

Apostolii, profeții, păstori și învățătorii, ce mănuiesc prin Spiritul: Cuvântul lui Dumnezeu, ating țelul prevăzut de Cristos în rânduirea lor în adunare, și anume spre echiparea, disciplinarea și maturizarea sfinților, după cum se spune la: Efeseni 4:11-14.

Astfel scopul servirii lor, este de a-i face pe oamenii lui Dumnezeu să fie mai bogați spiritual, mai eficace, și mai sfinți.

Testul acestor slujbe și lucrări, nu este dacă ne face să ne simțim mai bine; ci, **dacă ne face mai buni creștini!**

Aceasta este o a doua formă de disciplinare care se face la nivel individual cât și ca adunare.

3) Un alt aspect al disciplinei adunării este cel care ia o forma mai dramatica sub forma pedepselor și încercărilor de tot felul rânduite de Dumnezeu. Este vorba de disciplina administrata de Tatăl nostru ceresc.

Despre ea se vorbește în Evrei 12:5-8: „Și ați uitat sfatul pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului, și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește. Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?”

Această disciplină poate lua formă de boli, necazuri, încercări, persecuții, suferințe, etc. Permise sau chiar trimise de Tatăl ceresc cu scopul de a ne smeri, muștra, pedepsi sau disciplina (Iov 36:15; Psalm 107:12).

4) Disciplina prin muștrare:

Muștrarea: Astfel atunci când un creștin păcătuiește, acesta trebuie muștrat și îndreptat în spirit de blândețe (Galateni 6:1). Bătrânii (păstorii) sunt cei ce trebuie să ia inițiativa în a corecta pe un frate care a greșit, dar aceasta este o responsabilitate care îi revine fiecărui creștin (1Petru 5:1-3; 1Tesaloniceni 1:1; 5:14; Proverbe 6:23; Matei 18:15).

De asemenea, cel muștrat nu trebuie să disprețuiască disciplina deoarece ea vine de la Iehova, indiferent dacă ea este transmisă prin cel din urmă frate (Evrei 12:5-11).

În general prima muștrare se face în particular, dacă fratele sau sora nu ascultă se mai cheamă unul sau doi frați, și dacă nu ascultă nici de ei, atunci muștrarea trebuie făcută în public (Matei 18:15-17; 1Timotei 5:20).

Uneori situația cere ca de la început muștrarea să fie făcută în public (comp cu Galateni 2:11-14), uneori trebuie multă fermitate în muștrare (2Timotei 4:2; 2Corinteni 13:10; Tit 1:13; Psalm 118:18).

5) Disciplina publică:

Însemnarea: este o altă măsură disciplinară este însemnarea, care se aplică la cei ce trăiesc în neorânduială și lenevie, și trăiesc material pe spatele fraților și profită astfel de bunătatea fraților. Aceștia trebuie însemnați, de întreaga adunare, iar frați vor evita o asociere strânsă cu fratele însemnat, cu toate acestea el va rămâne tot frate.

Asupra celor însemnați se poate impune anumite interdicții în adunare (2Tesaloniceni 3:6-15).

Excluderea: Forma cea mai drastică de disciplină este excluderea, astfel dacă un membru botezat al adunării, practică păcatul, nu se căiește și are o atitudine de răzvrătire față de Cuvântul lui Dumnezeu ne-ascultând, trebuie exclus pentru a nu influența și pe alți frați spre nelegiuire (1Corinteni cap.5).

Acesta mădular este amputat (tăiat) din trupul lui Cristos, el își pierde dreptul la părășia frățască, adică nu vom mai vorbi cu el și vom evita compania lui, nu va mai putea mânca cu noi: cina Domnului sau masa agape, nici nu-l vom mai saluta (2Ioan 1:9-11) și implicit nu îi vom da sărutul frățesc sau strângere de mână sau îmbrățișare frățască (1Corinteni 5:9-11).

Astfel cu cei ce sau abătut de la învățătura lui Cristos, nu putem să discutăm chestiuni spirituale; ci, trebuie să ne ferim de o astfel de persoană care a fost exclusă de întreaga adunare pentru că sa abătut de la învățăturile lui Isus Cristos (2Ioan 1:9-11; Tit 3:10-11; Romani 16:17). O astfel de persoană dacă dorește să fie reprimată trebuie să recunoască în fața întregii adunări că a păcătuț.

Prin urmare, excluderea din cauza apostaziei este din cauză că acel om susține unele învățături false (1Corinteni 5:9-13; 6:9-10; Romani 16:17; 2Timotei 2:17-18; Tit 3:10-11; 2Ioan 1:9-11).

O persoană poate fi exclusă din cauza unui păcat ca de pildă: omuciderea, imoralitatea sexuală sub toate formele ei, furtul, calomnia, beția, idolatria, Cei ce iau decizia de excludere trebuie să fie întreaga adunare ca și în primul seol, însă sub supravegherea conducerii adunării (Matei 18:15-20; 2Cronici 19:6; 1Corinteni 5:1-2; 2Corinteni 2:6; 1Timotei 5:20).

În Israel bătrânii îi judecau pe păcătoși la poarta cetății în văzul tuturor (Deuteronom 21:19; 22:24; 25:7). În adunarea creștină lucrurile erau similare, când Pavel le scrie corintenilor să-l excludă pe cel care trăia cu soția tatălui său, se adresează întregii adunări nu doar bătrânilor. Astfel întreaga adunare la judecat pe acel creștin după cuvintele lui Pavel: **„fiind adunați laolaltă”** (1Corinteni 5:4). În plus, observam ca muștrarea corinteanului curvar a fost dată de către cei mai mulți din adunare nu doar de bătrâni. Acest lucru îl învață și Domnul Isus când spune: **„spune-l adunării”** (Matei 18:17), Isus nu spune: **‘spune-l bătrânilor’**. Doar Diotref ca dictator lua singur hotărârea de excludere din motive neîntemeiate, și anume pentru că frații din adunare primeau pe frații călători (comp. cu 3Ioan 1:15-11).

Pe lângă toate acestea, dacă ne uităm la sistemele omenești, un proces la tribunal are loc într-un cadru deschis în care sunt prezenți toți cei interesați, dacă s-ar ascunde, atunci publicul ar putea avea suspiciuni. Când lucrurile au loc pe față, atunci membrii adunării pot câștiga încredere în conducerea adunării, și relațiile dintre membrii ar deveni mai transparente, și de asemenea ne-ar fi rușine să mai facem păcat și ne-ar fi frică să nu pierdem părtășia frățască (1Timotei 5:20).

Totuși în cazul în care adunarea este imatură, sau este infectată de păcat, sau erezie, excluderea o poate face și apostolul care a înființat adunarea (1Timotei 1:19-20; 2Timotei 2:17-18; 1Corinteni 4:21; 2Corinteni 10:2,8-11; 13:2,10).

Pot fi excepții atunci când adunarea este compromisă de păcat sau a acceptat deja o învățătură falsă gravă, atunci oamenii cu autoritate, ca Pavel a exclus pe cei ce sau abătut de la credință (1Timotei 1:19-20), și care au învățat pe alții că învierea a și venit și le-a răsturnat credința unora (2Timotei 2:17-18). Astfel a fost necesară intervenția apostolului care a exclus focarul de infecție.

Însă într-o adunare sănătoasă, în măsură să judece, aceasta va acționa după principiul lăsat de Domnul, în care adunarea i-a hotărârea de excludere, în cazul în care adunarea nu este matură sau *în Spiritul*, conducerea ei, sau apostolul care a înființat-o fiind *în Spiritul* poate să excludă (1Timotei 1:20).

Un bătrân (sau chiar întreaga ceată a bătrânilor) poate fi descalificat din slujba de bătrân din cauza trăirii în păcat. Ei pot fi muștrați sau disciplinați public doar de apostolul care a înființat adunarea căci Pavel îi scrie lui Timotei: „**Împotriva unui presbiter (Sau: bătrân) să nu primești învinuire decât din gura a doi sau trei martori**” (1Timotei 5:19). Deci Pavel îi spune lui Timotei, care era apostol, el nu spune: „*adunarea să nu primească (accepte) învinuirea pentru un bătrân*”; ci, „*el (apostolul Timotei) să nu primească învinuirea despre un bătrân*” decât pe baza mărturiei a doi sau mai mulți martori. Doar apostolii avea autoritate să-i mustre pe aceștia în mod public și să-i excludă (1Timotei 5:19-20). Numai cineva care are autoritate să rânduiască bătrâni poate avea autoritate să-i destituiască.

Hotărârea de excludere din serviciu o poate da apostolul sau apostolii care l-au investit (numit) în serviciu (1Timotei 1:20; 3Ioan 1:10).

Un apostol care a căzut spiritual, practicând păcatul poate fi exclus de colegii lui apostolii (comp. cu Fapte 21:17-26; Galateni 2:9), de asemenea o adunare prin conducerea ei poate rupe legăturile cu un

apostol care-și zice apostol, dar este un apostol fals, fie că de la început a fost fals, fie pe parcurs a devenit fals (Apocalipsa 2:2).

Reprimirea: Totuși dacă cel exclus se căiește sincer făcând roade vrednice de căință, poate fi reprimat pe baza hotărârii apostolului (2Corinteni 2:5-9), sau a adunării, în care va decide majoritatea, după care se face un anunț la prima întrunire cu reprimirea în sânul comunității creștine a celui în cauză (Luca 16:11-24; 17:4; Iacob 5:19,20; Filimon 1:10-11,15).

8) Semnele unei adunări creștine sănătoase

Nu putem să încheiem acest tratat despre adunarea creștină, înainte de a puncta pe scurt însușirile unei adunări spirituale sănătoase:

1) O bună relație cu Dumnezeu: o adunare sănătoasă are o bună relație cu Dumnezeu, și pune pe prim loc iubirea față de El, teama, reverența, devoțiunea, dependența, adorarea față de Creator (Psalm 100; Evrei 2:12; Romani 15:6,9-11).

O adunare sfântă nu poate fi fără o viață puternică de rugăciune, astfel adunarea sfinților este în primul rând o adunare de rugăciune, căci casa lui Dumnezeu se va numi în primul rând, „o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56:7).

În plus, aceea adunare consideră că cel mai important lucru, este să fie plăcuți lui Dumnezeu și nu unei organizații, conduceri, sau unor oameni; ci, ei sunt canalizați spre a păzi prima și cea mai mare poruncă de al iubi pe Iehova Dumnezeu cu toată inima, sufletul, rațiunea și puterea (Matei 22:37-40; 1Ioan 5:3).

2) O bună părtășie cu Domnul Isus: un corp sănătos are o bună părtășie cu Capul, și Capul îi conduce în toate (Efeseni 4:7-16; 5:23-27). Dumnezeu Tatăl ne cheamă la părtășia cu Domnul Isus (1Corinteni 1:9). Aceasta înseamnă ca noi să vorbim cu El și El cu noi, este o colaborare, dar și o închinare (Apocalipsa 5:12-14), teamă (Efeseni 5:21), noi trebuie pe Domnul să-L cinstim (Ioan 5:23), slăvim (2Petru 3:18).

De fapt, porunca a doua, după iubirea de Dumnezeu, este să Îl iubim sincer pe Isus ca Domn al nostru (Efeseni 6:24; 1Corinteni 16:22).

3) O bună relație între frați și surori: este clar că nu putem spune că-l iubim pe Dumnezeu pe care nu-l vedem dacă nu ne iubim frații (1Ioan 4:20-21). Astfel cei ce sunt mădulare ale lui Cristos se iubesc ca și cum ne-a iubit Cristos, ei sunt gata să-și dea viața pentru frați, să dea unul altuia înțaietate, cinste, onoare respect, afecțiune, ei se slujesc cu spirit de sacrificiu, și sunt transparentți în relații, nu cu gânduri sau intenții ascunse, nu cu ipocrizie; ci, ca și Cristos, într-un cuvânt ei sunt o familie, un trup strâns unit (Ioan 13:34-35; 1Ioan 3:16-18; Filipeni 2:1-4; Romani 12:10).

4) O apropiere de oamenii lumii pentru salvarea lor: o adunare sănătoasă trebuie să iubească pe oameni, pe semenii lor (Romani 13:8-10). Prin iubire, astfel să aibă o punte față de oamenii din lume, nu în sensul ca noi să devenim prieteni cu ei (1Corinteni 15:33), ci ca ei să ne știe pe noi având un caracter prietenesc, gata să-i ajutăm spiritual (Evrei 13:15-16). Astfel cei din lume trebuie să ne considere ca fiind vrednici de încrederea și stima lor, și că suntem disponibili, gata oricând să-i sfătuim pe calea Domnului.

Pentru salvarea celor din lume, adunarea sfinților are o strategie de predicare a evangheliei și în a face discipoli (Matei 24:14; 28:19-20), ea este plină de compasiune pentru sufletele pierdute, și încearcă să-i implice pe cei din adunare în lucrarea răspândirii evangheliei.

O adunare care nu este deschisă pentru evanghelizare, în scurt timp se va usca și va deveni un cerc de oameni închis, cu un spirit de respingere și ne-acceptare a altora din afară.

5) Deschidere față de spiritul profetic: Biblia ne învață că o adunare sănătoasă după rugăciune, ca primă disciplină a adunării este profeția, Biblia spune: „**Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți...Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți**” (1Corinteni 14:1,5). Iar în 1Corinteni 14:31, se spune: „**Fiindcă puteți să prorociți toți, dar unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie îmbărbătați**”.

Avem nevoie de profeți, căci învățătura fără profeție poate duce la un formalism rece, teologic, exact dar lipsit de viață, aceea adunare fără profeție este uscată, fără prea multe lucruri supranaturale, o adunare pur rațională care stinge Spiritul Sfânt (1Tesaloniceni 5:19-21).

De aceea avem nevoie să facem ce se spune în 1Tesaloniceni 5:19-21: „**Nu stingeți Spiritul. Nu disprețuiți prorociile. Ci cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun.**”

6) O bună relație cu Cuvântul: Copii lui Dumnezeu au o bună relație cu Cuvântul, ei doresc să-l adâncească, să-l împlinească și să-l vestească (Fapte 8:1-4; 11:19-21). O adunare sănătoasă trebuie să fie îmbibată cu Cuvântul, trebuie să fie plină de râvnă pentru a înțelege Cuvântul și în al aplica. Pe lângă rugăciune și profeție în adunare este nevoie de predici și învățături date prin Spiritul Sfânt (2Petr 1:12), pentru creșterea spirituală a adunării.

Ea trebuie să aibă astfel diferite programe și metode pentru o nutriție sistematică și corespunzătoare din Cuvântul lui Dumnezeu (1Petru 2:2), ca acesta să locuiască din belșug în ei (Coloseni 3:16).

O adunare fără o învățătură sistematică, coerentă, duce la rătăcire, dependență de experiențe supranaturale, și instabilitate spirituală (1Corinteni 3:1-3).

7) Creștere spirituală și numerică: Este evident că o adunare sănătoasă face ca membri ei să crească spiritual, adică să aibă caracterul Domnului Isus în viața lor, virtuți sfinte, roada Spiritului Sfânt (Galateni 5:22-23).

Dar nu numai o creștere în calitate; ci, și în cantitate, este adevărat că pot fi etape în viața adunării când pot exista cernerii, încercări, care pot duce chiar scăderi ale numărului de membrii, însă dacă după ani buni de existență, adunarea nu crește, rămâne tot același număr de membri, trebuie să fie o problemă.

Căci ori ce trup sănătos se dezvoltă și crește, și unde este prezent Dumnezeu acolo există și viață și creștere (Fapte 9:31), în primul rând, în calitate, și apoi în cantitate.

Calea Creștină
2016 – Arad
caleacrestina.ro@gmail.com
www.CaleaCrestina.ro